

ทดลองอ่าน

攻玉

หยก
รัตติกาล
แห่งนางอัน

7

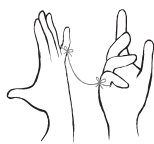

ทดลองอ่าน

หนังสือ 凝陇 เขียน
เจินจู่ไห่ฉ่า แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ใกล้มาถึงโค้งสุดท้ายกันแล้วสำหรับ 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' จากครั้งก่อนสองหนุ่มสาวของเราดูเหมือนจะได้ทำความใกล้ชิดสนิทสนม และเปิดเผยความรู้สึกต่อกันมากขึ้น 'เถิงอวี่อวี่' ก็ยอมรับได้แล้วว่าหัวใจที่ไม่เคยสัมผัสความรักในรูปแบบเช่นนี้มาก่อนหวั่นไหวเพราะ 'ลิ่นเจิงโย่ว' และลิ่นเจิงโย่วเองก็รู้ใจตนเองดีว่าความรักของเขาไม่อาจแปรเปลี่ยนไปจากนางได้แม้ในร่างของตนจะยังมีภูไรรักอยู่ก็ตาม นั่นเป็นปัญหาที่ต้องหาหนทางแก้ในภายหลัง เพราะในใจเถิงอวี่อวี่ก็ยังมีเงามืดเรื่องสตรีของบิดาที่เป็นเหตุให้มารดานางตรอมใจอยู่ นอกจากนั้นเถิงอวี่อวี่ยังได้พบว่าความจริงที่นางยึดมั่นมาตลอดอาจจะไม่ได้เป็นไปตามที่นางคิดเสียทั้งหมด เมืองฉางอันตกอยู่ในความวุ่นวายอีกครั้งจากแผนการของมือลึกลับที่มีความตั้งใจร้ายแอบแฝง ต้องการให้ทุกอาณาบริเวณนี้ตกลงสู่หุบเหวแห่งความสิ้นหวังและความตาย

ความสัมพันธ์แสนหวานที่เริ่มกลมกล่อมของทั้งคู่จะดำเนินไปด้วยดีหรือไม่ แผนการร้ายในครั้งนี้จะก่อความวุ่นวายถึงเพียงใด เชิญนักอ่านทุกท่านร่วมลุ้นไปกับพวกเขาได้ใน 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่เจ็ดได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ถึงอวี่อีกกลับไม่ยอมกัดต่อแล้ว นางเงยหน้าขึ้นมาฉับพลัน ใช่ว่าดวงตา
เมามายพราวมัวมองสำรวจเขาพักหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะคิดอะไรอยู่ นางชี้นิ้วไปที่
ริมฝีปากตนเองอย่างขุ่นเคือง "ครั้งก่อนท่านยังกัดริมฝีปากข้าจนแตกด้วย"

ลื่นเชิงโย่ยยังไม่ทันเรียกสติกลับมา นางก็ประคองใบหน้าเขาเอาไว้แน่น
ลื่นเชิงโย่ยแข็งทื่อไปทั้งตัว ในอกหัวใจเต้นดังโครมครามเหมือนม้าป่า
นับพันตัวหือตะบึงผ่านไปพร้อมกัน พอเห็นใบหน้านางขยับเข้ามาใกล้ขึ้น
ทุกที ลมหายใจก็หยุดนิ่งไปแล้วด้วยซ้ำ

•

แนะนำตัวละคร

* เกิงอวี่อี้

บุตรสาวแม่ทัพสกุลเกิงแห่งหยางโจว ซาญฉลาด มีไหวพริบ รักครอบครัวและคนในปกครองของตน เป็นอย่างมาก มีกระบี่วิเศษเสียวหย่าเป็นอาวุธ ประจำตัว

* ลิ่นเจิงโย่ว

เจิงอ๋องชื่อจื่อ รูปงาม ฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์ มีความสามารถด้านวิชาอาคมแต่ในการปราบ ปีศาจที่ร้ายกาจ มีสัตว์เลื้อยวิเศษเป็นลูกเสือด้า ชื่อ 'จวินหนู่' และมีภูที่ชื่อว่า 'กุไ้รัก' อยู่ในร่าง

* หลูจ้าวอัน

บัณฑิตจีนชื่อที่ผู้คนยกย่องทั่วหล้า ทรงเสน่ห์ รูปงาม กล่าววาทจาอันไฉฉานน่าฟัง แท้จริง มีจิตใจโหดเหี้ยม เจ้าเล่ห์ล้าลึก เป็นคนรักเก่า ของตู้ถึงหลัน

* นักพรตชิงชวีจื่อ

เจ้าอารามชิงอวี่น อาจารย์ตาของลิ่นเจิงโย่ว เป็นนักพรตทำทางใจดีทว่าเข้มงวดเหลือแสน ปากหนัก มีตบะแก่กล้าเป็นที่สุด

* อู่ฉี

สหายของเกิงอวี่อี้ในสำนักศึกษาเซียงเซียง คุณหนูรองสกุลอู่ มีพี่สาวและพี่ชายอย่างละหนึ่งคน อุบนิสัยว่าเร่ร่อนไร้ เป็นที่ชื่นชอบของ สหายในสำนักศึกษา แต่ภายในใจซ่อนความนัย สดลึกล้ำบางอย่าง

105

เมื่อเห็นว่าเป็นเวลาดีมากแล้ว ลิ่นเจียวจึงลุกขึ้นกล่าวอำลา
 เขาหวังเกรงว่าตอนกระโดดข้ามหน้าต่างจะเกิดเสียงดังกุกกัก
 ก่อนจากไปจึงไม่ได้สั่งผีน้อยให้ล่าถอยไปด้วย แต่บอกวิธีส่งผีน้อยกับ
 เถิงอวี้แทน พร้อมกำชับนางว่าหลังจากเขาไปแล้วคอยจัดการส่งพวกมันกลับ
 คนทั้งสองเดินมาถึงริมหน้าต่าง ลิ่นเจียวก็หันไปมองหน้าเถิงอวี้
 พลางว่า "เข้าใจแล้วใช่หรือไม่ว่าต้องทำอะไร"

"เข้าใจแล้ว" เมื่อครูเถิงอวี้ตั้งใจฟังเป็นอย่างดี นางรีบเอ่ยทวนซ้ำ
 วิธีการที่ว่ำนั้นรอบหนึ่ง

ลิ่นเจียวหยุดคิดตามแล้วเอ่ยว่า "ประมาณนี้" ก่อนหันตามอง
 เถิงอวี้พร้อมกล่าวต่อ "อู๋เหวย เจ้าก็ถือว่าเป็นศิษย์นอกสำนัก* ของอาราม
 ชิงอวีนี่ไปครั้งตัว ถึงเวลาเรียนรู้การร้ายอาคมต่างๆ พวกนี้เองเสียที่

* ศิษย์นอกสำนัก ในที่นี้หมายถึงศิษย์ของนักพรตที่พักอาศัยในบ้านตนเอง ไม่ได้โกนหัวบวชและอาศัยอยู่ในอาราม

หลังข้าออกไปจะรออยู่บนหลังคาสักพัก หากเจ้าทำได้ไม่เลว หมายความว่า
เข้าใจหลักการพื้นฐานแล้ว อย่างนั้นครั้งหน้าข้าพาเจ้าไปขับไล่ภูตผี
ก็ไม่มีอะไรต้องกังวลอีก หากยังทำได้ไม่ดีพอ หมายความว่ายังขาด
ประสบการณ์ ข้าก็กลัวว่าจะโดนคนถ่วงแข้งถ่วงขาเช่นกัน เรื่องที่จะพา
เจ้าไปขับไล่ภูตผีคงต้องรอไปก่อน"

เถิงอวี่อี้ได้ยินประโยคนี้อีกก็รีบแสดงท่าทีซึ่งขังเต็มที "ชื่อจื่อคอยดู
แล้วกัน"

ลื่นเจิงโย่วลอบยิ้มอยู่ในใจ ก่อนจะป็นขำหน้าต่างออกไปอย่างรวดเร็ว

เวลาไม่ค่อยทำ เถิงอวี่อี้ใช้แท่งจุดไฟจุดยันต์ที่ลื่นเจิงโย่วทิ้งเอาไว้
ให้ริมฝีปากขยับพึมพำท่องคาถา ส่งผีน้อยที่อยู่ตรงหน้าต่างกลับไปก่อน
แล้วค่อยส่งผีน้อยที่อยู่นอกประตูตามไป สุดท้ายก็ทำความสะอาดผงเรียก
วิญญาณตรงหน้าประตูกับร่องหน้าต่างจนสะอาดเกลี้ยงเกลา

พอเถิงอวี่อี้จัดการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย นางก็ก้มศีรษะมอง
กระดิ่งเสวียนอินบนข้อมือ กระดิ่งเสวียนอินไม่สั่นไหวเบาๆ อีกอย่างที่คิด
ขึ้นให้เห็นว่านางส่งเหล่าผีน้อยกลับไปได้สำเร็จแล้ว

นางรู้ว่าลื่นเจิงโย่วยังมีได้ไปไกล แทบอยากจะตะโกนออกไป
นอกหน้าต่างด้วยความดีใจว่า 'ข้าทำได้ไม่เลวเลยใช่หรือไม่'

ลื่นเจิงโย่วกลับล้มหายใจหมอบอยู่บนหลังคาห้องนาง เห็นดังนั้นก็
ยิ้มกว้าง ก่อนจะกระโดดทะยานร่างขึ้นไป ลอยลิวกลิ้งหายไปในความมืด
ยามค่ำคืน

ขณะเถิงอวี่อี้หิวผมล้างหน้า นางสัมผัสได้ถึงแววตาเคลือบแคลง

จากญาติผู้พี่ที่มองมาเป็นระยะ รอจนพวกนางสองคนนอนลงบนเตียง ญาติผู้พี่ก็เอ่ยปากถามนางขึ้นมาจริง ๆ

"เจ้ากับชื่อจื่อเคยขับไล่ภูตผีด้วยกันมาก่อนหรือ"

ถึงอวี่อู้พยักหน้า นางไม่อาจบอกญาติผู้พี่ได้ว่าตนเองทำเช่นนั้น เพื่อสิ่งสมบุญกุศล จำต้องตอบไปอย่างคลุมเครือว่า "นักพรตน้อยสองคน พาเข้าไป พอดีช่วงนี้ข้าเคราะห์ร้ายเป็นประจำ รู้สึกว่าเรียนอาคมเต๋า เสริมบ้างจะต้องเป็นประโยชน์กับตนเองแน่ ๆ จึงติดตามพวกเขาไปด้วย"

ตู่ถึงหลันใช้มือข้างหนึ่งรองใต้แก้มข้างขวาของตนเอง ส่วนมืออีกข้าง ยกขึ้นจับมุมผ้าห่มให้ญาติผู้น้อง "เจ้ามองไม่ออกหรือว่าลันเจิงโยวชอบเจ้า"

ถึงอวี่อู้นิ่งอึ้งไปทันใด

"เจ้าคิดดู หากเขาไม่ใส่ใจกับเรื่องของเจ้ามากเหลือเกิน พอได้ยินว่า ที่สำนักศึกษามีเรื่องจะรีบร้อนมาได้อย่างไร"

ถึงอวี่อู้เผยปากอย่างตื่นตระหนก "แต่นี่เป็นเรื่องที่พวกเราตกลงกัน ไว้ก่อนนะ เดิมทีลันเจิงโยวก็เป็นคนที่รักษาสัญญาอยู่แล้ว..."

"พาเจ้าไปขับไล่ภูตผีก็เพราะต้องการทำตามสัญญา? เจ้าไม่รู้วิชาเต๋า สักหน่อย เขาพาเจ้าไปโดยไม่รังเกียจว่าจะเป็นภาระให้หรือ"

ถึงอวี่อู้ตะลึงงันไปแล้ว ในเวลาเดียวกันนั้นนางสัมผัสได้ว่า หัวใจสั่นไหวอย่างประหลาด ความรู้สึกเช่นนี้ไม่อาจนับได้ว่าแปลกใหม่ ก่อนหน้านี้อวี่อู้เคยเกิดขึ้นกับหัวใจของนาง แต่ทุกครั้งจะคงอยู่เพียงช่วงสั้น ๆ ชั่วพริบตาเดียวก็จะเลือนหายไป

นางเหม่อลอยไปพักใหญ่ แล้วเอ่ยขัดจังหวะญาติผู้พี่ "สาเหตุที่ครั้งนั้น พวกเขาพาเจ้าไปขับไล่ภูตผีก็เพื่อช่วยข้าทดสอบกระดิ่งเสวียนอินว่าพลัง พื้นดินหรือยัง จะว่าไปเรื่องนี้ยังเป็นเพราะข้าจะเข้าเรียนในสำนักศึกษา

แล้วด้วย พอสิ้นเชิงโยวได้ยินว่ามีหวัชโมยมาป่วนเปียนอยู่ใกล้ๆ ข้า
จึงอยากรู้ว่าหวัชโมยนั้นคือผู้ใด"

ตู่ถึงหลันยิ้มน้อยๆ "ข้างกายเจ้ามีหวัชโมยมาป่วนเปียนแล้วมัน
เกี่ยวอะไรกับเขาด้วย ตอนนี่เชิงอ่องกับพระชายาไม่อยู่ในฉางอัน ก็จรูระ
ต่างๆ ในวังเชิงอ่องต้องมีลิ้นเชิงโยวจัดการ ทุกวันนี้เขายังเป็นขุนนาง
อยู่ที่ศาลตำหลิด้วย คดีที่ผ่านมือเขาล้วนเป็นคดีใหญ่ที่ซับซ้อน แต่ละวัน
เขาต้องวิ่งวุ่นไปทั่วสารทิศ เดิมทีก็มีงานยุ่งล้นมือมากแล้ว หากไม่ใช่ว่า
ในใจให้ความสำคัญมาก จะจำเป็นต้องเจียดกำลังร่างกายมาคอยดูแล
เจ้าหรือไม่เล่า"

เชิงอวี่อหุตชะงักไปอีกครั้ง เพราะนางนึกไม่ถึงว่าคำพูดของญาติผู้พี่
จะมีเหตุผลปานนี้

"ไม่ ไม่ใช่ เขาเคยบอกเองว่าเพราะรับอานม้าหยกม่วงจากข้าไป
ถึงได้ตกลงช่วยเหลือ"

ตู่ถึงหลันถอนหายใจ "ทุกปีวังเชิงอ่องได้รับสมบัติล้ำค่าจากทั่วหล้า
มากมายนับไม่ถ้วน หากทุกครั้งที่รับของล้ำค่าชิ้นหนึ่งก็ต้องตอบตกลง
ช่วยเหลือครั้งหนึ่ง ไม่รู้วาลิ้นเชิงโยวต้องช่วยเหลือคนไปมากเพียงใดแล้ว"

"ข้าแตกต่างจากคนพวกนั้นนะ ข้ากับลิ้นเชิงโยวยังมีเจื้อยเชิงกับที่จื้อ
สนิทสนมถึงขั้นผ่านความเป็นความตายด้วยกันมาแล้ว เจื้อยเชิงกับที่จื้อ
บอกว่าครั้งนั้นหากไม่มีข้าช่วยเหลือ ทุกคนคงไม่มีทางปราบมารผีดิบได้
ราบรื่นเช่นนั้น ต่อมาตอนกำจัดปีศาจจากษสโลหิตข้าก็มีความดีความชอบ
ใหญ่หลวง ลิ้นเชิงโยวถูกผิดแยกแยะชัดเจน รู้ดีว่าเรื่องนี้ข้ามีบทบาท
ช่วยเหลือมากเพียงใด เวลานี้ข้าถูกคนวางแผนลอบทำร้าย ด้วยมิตรภาพ
แน่นแฟ้นปานนี้เขาไม่มีทางไม่แค้นข้า"

ถึงอวี่อ้วยยังคงพูดจาเจื้อยแจ้วไม่หยุด ตู๊ถึงหันกลับรับฟังอยู่เงียบๆ รอให้ญาติผู้หนึ่งกล่าวมารวดเดียวจนจบนางก็คลี่ยิ้มย้อนถามว่า "คำอธิบายพวกนี้เจ้าบอกกับตนเองในใจอยู่เสมอหรือไม่"

ถึงอวี่อ้วยพูดไม่ออกไปชั่วขณะ แล้วตอบกลับอย่างฉะฉานทันควัน "พี่สาว ท่านลืมไปแล้วหรือว่าลินเจิงไยยังโดนพิษภูไ้รัก ท่านลองดูๆ ที่เจ้าคนชั้นต่ำหลูจ้าวอันใช้กับท่านว่าร้ายกาจถึงเพียงใดก็รู้แล้ว นอกจากร่างอ้ายจะเสี่ยงอันตรายเกือบตาย ไม่อย่างนั้นคงยากจะถอนพิษภูไ้ได้ พิษภูไ้ในร่างลินเจิงไยคิดว่ายิ่งถอนไม่ได้ง่าย ๆ อีกอย่างต่อให้ถอนพิษภูไ้ได้สำเร็จ หากลินเจิงไยจะชอบพอใครจำเป็นต้องมาหลบๆ ซ่อนๆ ด้วยหรือ ทุกครั้งเขาจะบอกข้าว่าเขาเพียงช่วยเหลือเท่านั้น ย้ำซ้ำๆ กับข้าว่าไม่ต้องคิดมาก"

ตู๊ถึงหันไม่ตอบคำ เรื่องนี้ก็เป็นสิ่งที่นางคิดไม่ตกที่สุดเช่นกัน

ลินเจิงไยมีใจชอบพอญาติผู้หนึ่ง นางไม่มีทางมองผิดไปอย่างเด็ดขาด แต่ดูจากนิสัยเปิดเผยของลินเจิงไย เขาชอบใครจะต้องยอมรับอย่างตรงไปตรงมาแน่ ที่ผ่านมาเขาทำอะไรหลายอย่างเพื่อญาติผู้หนึ่ง ทว่ากลับไม่เคยยอมบอกแม้แต่ความในใจของตนเอง การวางตัวเช่นนี้ทำให้คนรู้สึกสับสนโดยแท้ หรือว่าจะมีสิ่งใดแอบแฝงอยู่เบื้องหลังกัน

ถึงอวี่อ้วยเห็นญาติผู้พี่ไม่พูดไม่จา ก็เข้าใจว่าตนเองโน้มน้าวอีกฝ่ายได้สำเร็จแล้ว จึงดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมถึงศีรษะ กล่าวเสียงอู้อี้อยู่ในผ้าห่ม "พี่สาว เข้านอนเถะ"

ตู๊ถึงหันกลับเอ่ยขึ้นอีกว่า "คืนวันนั้นในเทศกาลอวี่ฝอลินเจิงไยนัดเจ้าออกไปพบ หลังเจ้ากลับมาบนศีรษะก็มีปิ่นระย้าเพิ่มขึ้นมาคู่หนึ่ง ตอนนั้นเพราะเกิดเรื่องกับอู่เซียง พี่สาวจึงไม่มีกะจิตกะใจจะซักถามเจ้า

ตอนนี้พี่สาวอยากถามเจ้าสักคำ ปีนะย้าคุณั้นเป็นของขวัญที่ลั่นเจิงโยว มอบให้เจ้ากรรมัง ในเมื่อตอบตกลงช่วยเหลือเจ้าแล้ว มีความจำเป็นอันใด ถึงส่งเครื่องประดับราคาสูงลิ่วเช่นนี้ให้อีก"

"ข้าบอกไปแต่แรกแล้วว่าเพื่อตอบแทนน้ำใจ เขาบอกว่าไม่เคยชินกับการรับของขวัญวันเกิดล้ำค่าเท่านี้ ปีนะย้าคุณั้นจึงถือว่าเป็นของขวัญตอบแทน"

"อ้อ เพราะอย่างนั้นเจ้าถึงได้รับมา?"

เงิงอวี้ฟังแล้วชักหมดความอดทน นางพลิกตัวหันหลังให้ญาติผู้พี่ "ข้าชอบแบบปีนะย้าขึ้นนั้นมาก มันไม่เหมาะสมนักหรือ ประเดี๋ยวข้าคืนเขาไปก็ได้"

ตู่ถึงหลันกลัวว่าญาติผู้น้องจะอึดอัดอยู่ในผ้าห่ม จึงพยายามดึงรั้งมุมผ้าห่มให้ศีรษะอีกฝ่ายโผล่ออกมา "เจ้ามาคุยกับพี่สาวดีๆ เจ้าก็ส่งสียมาแต่แรกแล้วไซ้หรือไม่ว่าลั่นเจิงโยวชอบเจ้า"

เงิงอวี้ฟังทางหนึ่งห่อตนเองไว้มิดชิดยิ่งกว่าเดิม ทางหนึ่งแค้นเสียงขึ้นจมูกอยู่ในผ้าห่ม "เขาไม่เคยบอกว่าชอบข้า จะว่าไปบุรุษในโลกนี้ก็ไร้น้ำใจเหมือนกันหมด หากตอนนี้เขาชอบข้า แต่ไม่แน่ว่าสักวันหนึ่งอาจจะเปลี่ยนใจ หากเชื่อใจบุรุษเข้าแล้ว วันข้างหน้าคงได้เจ็บปวดร้าวราน ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าลั่นเจิงโยวอาจรู้สึกชอบข้าเลย แม้เขาจะชอบข้าจริงๆ ข้าก็ไม่ยอมรับหรอก ข้าคิดเอาไว้แล้ว ตลอดชีวิตนี้จะไม่แต่งงานกับใครทั้งนั้น"

มือของตู่ถึงหลันชะงักค้างอยู่กลางอากาศ เชิงเทียนเปลวไฟมอดดับไปแล้ว ท่ามกลางความมืดมองเห็นเพียงเค้าโครงเลือนราง 'หนอนตัวยาว' ตรงหน้านางยังขยับขยุกขยิกไปมา ทว่านางกลับไม่รู้จะตอบกลับไปเช่นไร

ตอนท่านน้ำจากโลกนี้ไปแม่นางจะไม่ได้อยู่ข้างกาย แต่ก็เคยได้ยิน
รายละเอียดเหตุการณ์ในตอนนั้นมาบ้าง ท่านน้ำนอนป่วยอยู่บนเตียง แต่
ท่านน้ำเขยรีบร้อนคุ้มกันสตรีแฉ่อยู่หนึ่งจากไปด้วยตนเอง กว่าท่านน้ำเขย
จะเร่งรถกลับมาถึง สองสามีภรรยาที่ไม่ทันได้พบหน้ากันครั้งสุดท้ายแล้ว

ญาติพี่น้องมีปมในใจที่ไม่มีวันคลายออกเพราะเรื่องนี้ หลายปีที่ผ่านมา
จึงทำตัวเย็นชากับท่านน้ำเขยมาตลอด

เมื่อรวมกับก่อนหน้าที่เกิดเรื่องของตัวหนังสือหนึ่งยวน จึงไม่น่าแปลกใจ
เลยที่ญาติพี่น้องลืมนึกความคิดจะแต่งงานไปอย่างสิ้นเชิง

ตู่ถึงหลันลอบถอนหายใจพลางผลักหัวไหล่ญาติพี่น้องเบาๆ "เจ้า
โผล่หน้าออกมาเถอะ พี่สาวไม่พูดถึงเรื่องนี้แล้ว"

เถิงอวี่อ้ออดอึดเกือบทนไม่ไหวพอดี นางยอมโผล่หน้าออกมาตามที
ญาติผู้พี่บอก เพียงแต่ดวงตาสองข้างยังคงปิดสนิท ปากบนพิมพ์ว่า
"ข้าหลับไปแล้ว"

ตู่ถึงหลันจ้องมองใบหน้าในความมืดที่เห็นไม่ชัดเจน รู้สึกว่าเรื่องราว
ซับซ้อนจนไม่รู้จะเอ่ยปากอย่างไร สุดท้ายทำได้เพียงตบผ้าห่มบอก
ญาติพี่น้องว่า "นอนเถอะๆ"

เมื่อมองดูการแสดงออกของญาติพี่น้องก็มีใช้ว่าจะไม่สนใจสิ้นเชิงโย่ว
เลยเสียทีเดียว ลินเจิงโย่วจิตใจกว้างขวางเถตรง เคยช่วยชีวิตญาติพี่น้อง
ไม่รู้กี่ครั้งแล้ว คนทั้งสองผ่านเรื่องราวมาด้วยกันมากเพียงนี้ ใช้คนอย่าง
ตัวหนังสือหนึ่งยวนผู้นั้นจะมาเทียบเคียงได้ที่ใดกัน ยิ่งใส่ใจมาก ทำที่ตอบสนอง
ยิ่งชัดเจน ฉะนั้นญาติพี่น้องถึงได้รับร้อนปฏิเสธแล้วยังหยิบยกเหตุผล
หลายต่อหลายอย่างว่าลินเจิงโย่วไม่มีทางชอบตนเองออกมาในคราวเดียว

ไหนจะป็นระย้าคู้่นั้น ตั้งแต่เลิกมาญาติพี่น้องมีความรอบรู้ไม่ธรรมดา

เปลี่ยนเป็นผู้อื่นมอบปิ่นระย้าคู่ นั้นให้นาง คาดว่าคงร้านจะขายตามอง
สักครั้งด้วยซ้ำ สาเหตุที่นางยอมรับไว้เช่นนี้เพียงเพราะผู้มอบของขวัญ
ให้คือลินเจิงโยว

ทว่าญาติผู้น้องยังไม่ประสีประสาเรื่องระหว่างชายหญิง รวมทั้ง
ยังมีปมในใจขมวดแน่นเหลือเกิน ต่อให้เข้าใจกระจ่างก็ไม่มีทางเปิดใจให้
โดยง่าย

ตู่ถึงหลั่นกลัดกลุ้มกังวลใจ เรื่องทำนองนี้ไม่เปิดเผยก็แล้วไปเกิด
ทันทีที่เปิดเผยออกมาจะต้องได้ข้อสรุปสักอย่าง ถึงเวลานั้นพวกเขาสองคน
คงเข้าหน้ากันไม่ติดขึ้นมาบ้าง หากญาติผู้น้องของนางยังทำตัวจริงจัง
เกินกว่าเหตุ ไม่แน่อาจตัดขาดความสัมพันธ์กับลินเจิงโยว...

จากนั้นคิดถึงภาพเหตุการณ์ขณะพวกเขาอยู่ด้วยกันเมื่อครู่ ทั้งสอง
รู้ใจกันเป็นอย่างดี เวลาพูดคุยกันนั้นคนนอกหาจังหวะแทรกไม่ได้เลย

ช่างเกิด ถึงอย่างไรเรื่องเช่นนี้คนนอกก็ช่วยอะไรไม่ได้ ปลอ่ยให้
พวกเขาไปทะเลาะกันเองแล้วกัน ทะเลาะกันไปทะเลาะกันมา บางที
ปมที่ว่านี้คงจะคลายออกไปได้

วันรุ่งขึ้นลินเจิงโยวไม่ได้ไปที่ศาลตำหลี แต่รอฟังข่าวอยู่ที่วังเจิงอ่อง
หลังกินอาหารกลางวันเสร็จไม่นานควนหนูกี้วิ่งมารายงานแล้ว

"ชื่อคือคาดการณ์แม่นยำดุจเทพ เมื่อวานตลอดทั้งวันทางฝั่งหลูจ้าวอัน
ไม่มีความเคลื่อนไหวอะไรเลย วันนี้สำนักศึกษาเซียงเซียงหยุดเรียน
วันเทศกาลตวนอู่ ศิษย์แต่ละคนต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน ไม่นานเท่าไร
หลูจ้าวอันก็มีความเคลื่อนไหวแล้ว"

ลินเจิงโยวหยุดฝีเท้าลงหน้าพุ่มดอกชาตรงระเบียงทางเดิน "คนผู้นั้น

เป็นใคร"

"ยายเฒ่าชายใจิกหวานผู้หนึ่งขอรับ" คนหนุ่มตอบ "หลายวันมานี้ หลูจ้าวอันยุ่งกับการเตรียมตัวสอบจื่อจวี ไม่ค่อยได้ออกจากเรือนไปที่ใด ยายเฒ่าตะโกนชายใจิกสองคำ หลูจ้าวอันก็ออกมาแล้ว ละแวกนั้นมีคนพักอาศัยอยู่เต็มไปหมด หากยายเฒ่าตั้งใจค้าขายจริงๆ จะต้องเร่ขายนานกว่านี้สักสองสามชั่วยามสิ แต่พอหลูจ้าวอันซื้อใจิกเสร็จไม่นาน ยายเฒ่าก็เซ็นรถจากไปแล้ว พวกเราหลายคนสะกดรอยตามไปตลอดทาง จนออกจากประตูฟาง ยายเฒ่าผู้นี้ก็กลับไม่เผยพิรุณออกมาเลย รอจนนางเซ็นรถไปถึงถนนหย่งอันของหลี่เฉียนฟาง ก็มีบ่าวไพร่จากครอบครัวชนชั้นสูงผู้หนึ่งออกมาซื้อใจิก พอช้าน้อยจำได้ว่านั่นเป็นบ่าวไพร่ของใคร ก็แทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเอง..."

ลื่นเฉิงโย่วถาม "บ่าวไพร่ของผู้ใด"

คนหนุ่มพูดชื่อหนึ่งออกมา

ลื่นเฉิงโย่วขมวดคิ้วมุ่น

"จะโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว" คนหนุ่มลูบท้ายทอยที่เย็นวาบของตนเอง "ครั้งนั้นตอนซื้อจื่อฉงลงวันเกิดยังเคยมาอวยพรถึงวังอ๋อง บ่าวไพร่ที่ซื้อใจิกคือสาวใช้อาวุโสมากความสามารถข้างกายคนผู้นี้เอง ช้าน้อยไม่มีทางจำผิดคน"

ความคิดแรกของลื่นเฉิงโย่วก็คือ 'จะโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว' เช่นกัน เมื่อคืนเขากับเถิงอวี่ระบุดัวเป้าหมายที่น่าสงสัยหลักๆ ออกมา แม้จะมีชื่อคนผู้นี้รวมอยู่ในนั้นด้วย แต่ในใจพวกเขาไม่คิดเลยว่าอีกฝ่ายจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้ มาวันนี้พอได้ยินข่าวมีหรือจะไม่แปลกใจ

"เล่าเหตุการณ์ในตอนนั้นมา"

"สาวใช้เดินเข้ามาซื้อโจ๊ก ยายเฒ่าผู้นี้เล่นลูกไม้เดิม รอให้สาวใช้ซื้อโจ๊กเสร็จ รั้งรออยู่เพียงครู่เดียวก็ขึ้นรถจากไป ไม่นานยายเฒ่าก็กลับไปยังบ้านที่อยู่ใกล้ๆ ต่อจากนั้นก็ไม่ได้โผล่ออกมาอีกเลย คนกลุ่มนี้ซ่อนตัวลึกลับมากทีเดียว ที่สำคัญยังลงมือได้อย่างแนบเนียนไร้ช่องโหว่ หากซื้อจื่อไม่ได้บอกว่าวันนี้จะต้องมีคนส่งของให้หลูจ้าวอัน ช้าน้อยก็คงไม่สนใจยายเฒ่าขายโจ๊กหวานผู้หนึ่ง ซื้อจื่อ ท่านรู้ได้อย่างไรว่าวันนี้พวกเขาจะส่งต่อสิ่งของกัน"

ลินเจิงโยวไม่ได้ตอบคำถามนี้ เพียงคิดในใจว่า คุณหนูผู้สูงศักดิ์ที่มั่งมีน้อยอยากเป็นฮองเฮา ต่อให้ถูกเฮ่าเยวี่सानเหรินล่อลวงจนรู้จักวิชามาร จะรู้ได้อย่างไรว่าหลูจ้าวอันก็เป็นพวกเดียวกันกับคนกลุ่มนี้ด้วย

หรือว่าผู้บงการเบื้องหลังต้องการช่วยเหลือคุณหนูผู้สูงศักดิ์ผู้นี้ถึงได้ตั้งใจปล่อยข่าวลือบางส่วนไปให้อีกฝ่ายล่วงรู้

ใช่แล้ว เมื่อใดที่คุณหนูผู้นี้ได้เป็นพระชายาของศรีษทายาทสมดังปรารถนา สำหรับผู้บงการเบื้องหลังมีแต่ข้อดีไม่มีข้อเสียอะไร

กลอุบายสกปรกเหล่านั้นที่คุณหนูผู้นี้เคยวางแผนมา ผู้บงการเบื้องหลังรู้แจ้งแกล้งใจดี เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสมเขาก็สามารถใช้จุดอ่อนนี้มาบังคับทุเบียดพระชายาของศรีษทายาท

สตรีนางนี้อาจไม่รู้จักตัวตนของผู้บงการเบื้องหลัง และยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป้าหมายที่แท้จริงของอีกฝ่ายคืออะไร แต่เพื่อรักษาชื่อเสียงเกียรติยศของตนเองจะต้องทำตามคำสั่งแต่โดยดีแน่

ขอเพียงควบคุมวังตะวันออกได้ ต่อไปไม่ว่าก่อกบฏหรือลอบปลงพระชนม์ก็จะราบรื่นยิ่งกว่าเดิม...

ดูสิ ความคิดของคนผู้นี้รอบคอบรัดกุมเพียงใด ยังไต่รตรองถึง

ปัญหาเมื่อไปยาวไกลปานนั้นอีก

"เยี่ยมมาก" ลินเจิงโย่วกล่าว "เลือกคนที่หัวไวมีฝีมือที่สุดมา ลักหลายคน จะต้องจับตาดูยายเฒ่าผู้นี้ไม่ให้คลาดสายตา ในบ้านนางคง ซุกซ่อนของดีอยู่ไม่น้อย ถึงเวลานั้นจะเป็นหลักฐานมัดตัวในการตัดสินโทษ รอให้ทางฝั่งข้าเตรียมการไปพอสมควรแล้ว ก็เข้าไปจับกุมคนมาโดยตรงเลย ก็ดีเรื่อง อีกอย่างในเมื่อรู้แล้วว่าคนที่วางแผนร้ายในสำนักศึกษาผู้นั้น คือใคร ทางข้าจะปล่อยข่าวลือเกี่ยวกับผู้รับการคัดเลือกเป็นพระชายา องค์รัชทายาทออกไปเพิ่ม คุณหนูผู้นั้นได้ยินมากเข้าจะต้องอดกลั้นเอาไว้ ไม่อยู่ คนเราพอว่ารุ่นพี่รุ่นพี่ก็ทำผิดพลาดกันได้ง่าย สองสามวันนี่พวกเจ้า คอยติดตามนางดีๆ อย่าพลาดเบาะแสของคนผู้นี้ไปเด็ดขาด"

"ขอรับ" คุณหนูคิดทบทวนแล้วเอ่ยว่า "น่าเสียดาย 'นาง' หลายคน ที่จับได้ในคืนวันเทศกาลอวี๋ฝอพิษกำเริบจนตาย ไม่มีหนทางให้ยืนยัน ฐานะแล้ว แต่อันธพาลไม่กี่คนที่ก่อนหน้านี้สะกดรอยตามชื่อจื่อ ชำน้อย ไปตรวจสอบตามคำสั่งชื่อจื่อแล้ว มีสองคนเคยเป็นนักโทษหลบหนีของ ราชสำนัก ชำน้อยคาดเดาว่าพวกเขาแปดส่วนคือนักบงกชหน่วยกล้าตายที่ เฝิงเจิ้นเลี้ยงไว้ เพียงไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดถึงจับตาชื่อจื่อ"

"เรื่องนี้ยังไม่ชัดเจนอีกหรือ" ลินเจิงโย่วแค้นเสียงเย้ยหยัน "คนกลุ่มนี้ เพิ่งเริ่มจับตาดูข้าหลังปล่อยตัวจวงมู่เน่สิ เฝิงเจิ้นคาดไม่ถึงว่าจวงมู่ จะหลุดปาก แต่ติดปัญหาว่าไม่สามารถปล้นคุกศาลต้าหลี่ได้อย่าง เปิดเผย จำต้องสั่งคนให้ลอบสะกดรอยตาม ข่าวลือที่ว่าเข้าไปหอโง่จึงซื้อ เครื่องประดับล้ำค่าก็เป็นคนสกุลเฝิงปล่อยมา ส่วนพวก 'นาง' หลายคน ที่สะกดรอยตามข้าในคืนวันเทศกาลอวี๋ฝอ..."

บางทีอาจเป็นผู้บงการเบื้องหลังหลูจ้าวอันผู้นั้นส่งมา แต่อาจเป็น

คนที่คุณหนูผู้สูงศักดิ์ผู้นั้นว่าจ้างมาก็ได้เช่นกัน คนพวกนั้นตามเขามาตลอดทาง กลับเปิดเผยร่องรอยของตนเองครั้งแล้วครั้งเล่า จุดประสงค์ที่ทำเช่นนั้นเพียงเพราะอยากเร่งให้เขากับเต็งเหวยหลี่พบหน้ากัน ถึงแม้คืบนั้นจะไม่ใช่ไปตามแผน หลังจากนั้นก็จะใช้วิธีอื่นมาสร้างสถานการณ์ปลอมๆ ว่าเขากับเต็งเหวยหลี่ลอบนัดพบกัน โชคดีว่าคืบนั้นปล่อยให้พวกเขาทำได้สำเร็จ พวกนางเหล่านี้ก็ไม่มีประโยชน์อีกต่อไป ดังนั้นทันทีที่โดนจับจึงพิพากษาเฆี่ยนตาย

พอคิดมาถึงตรงนี้จู่ๆ ภายในใจลึนเฉิงโยวเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดอย่างหนึ่ง

เขาเคยครุ่นคิดในใจมานับครั้งไม่ถ้วนว่าผู้บงการเบื้องหลังเข้าเยี่ยส่วนเหรินเป็นใคร ตามความเห็นของเขาคนผู้นั้นอาจเป็นขุนนางผู้มีอำนาจแถบหัวเมืองที่คิดไม่ซื่อเช่นเดียวกับสกุลเฉิง อาจเป็นสายลับของอาณาจักรสักแห่งที่จับจ้องจ้องหยวนตาเป็นมันส่งมา อาจเป็นองค์ชายแคว้นคักดินาสักองค์ หรืออาจเป็นถึงขุนนางใหญ่ในราชสำนักสักคนที่แค้นเคืองเพราะถูกปฏิบัติอย่างเย็นชา

กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นเพราะเป้าหมายใดอีกฝ่ายนอกจากมีกำลังทรัพย์และกำลังคน ยังต้องมีเล่ห์เหลี่ยมและกลยุทธ์ที่ล้ำเลิศเหนือคนธรรมดา

ทว่ายิ่งเขาตรวจสอบยิ่งรู้สึกวุ่นวายไม่ใช่เพียงเท่านั้น คนผู้นี้คล้ายว่าจะคุ้นเคยกับวิธีการทำงานของเขาเป็นอย่างมากด้วย

"จริงสิ ตรวจสอบแน่ชัดหรือยังว่าตอนหลู่จ้าวอันอยู่ในหยางโจวมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ใดบ้าง"

"ส่วนใหญ่เป็นบัณฑิตที่มีชื่อเสียงในหยางโจว คนกลุ่มนี้มักเดินทางมาท่องเที่ยวฉางอันกับลั่วหยางบ่อยๆ หากชื่นชมความสามารถของ

หลุยส์จริง ๆ เป็นไปได้สูงว่าจะแนะนำเขาให้รู้จักกับผู้สูงศักดิ์มากด้วย
อำนาจในเมืองหลวง"

"ตรวจสอบคนกลุ่มนี้ให้ดี" ลินเจียโยกกล่าว "โดยเฉพาะคนที่เคยมา
งานอื่นในช่วงเกือบหนึ่งปีมานี้ พวกบัณฑิตผู้ดีกลุ่มนี้มองผิวเผินถือสันโดษ
รักอิสระ แท้จริงแล้วอาจไปมาหาสู่กับกลุ่มอำนาจในเมืองหลวงบางกลุ่ม
อย่างลับๆ"

"ทราบแล้วขอรับ"

"ข้าจะออกไปข้างนอก เตรียมม้าให้ข้าเถอะ"

เขาต้องไปหาองค์รัชทายาทเพื่อสอบถามเรื่องหนึ่ง

นอกจากองค์รัชทายาท พรงี้เขายังต้องพบใครอีกคนหนึ่งด้วย

"แล้วก็พรงี้ก็ต้องออกนอกเมืองไปล่าสัตว์ เจ้าช่วยจัดการให้ข้าพบ
คนผู้หนึ่งด้วย"

ควนหนูนั่งขึ้น "ใครขอรับ"

"อู่หยวนลั่ว"

ในเมื่อรู้ว่าคนผู้นั้นที่อยู่ในสำนักศึกษาคือใครแล้ว เรื่องราวหลายอย่าง
ก่อนหน้านี้สามารถนำมาเชื่อมโยงกันได้ แต่เขายังรู้สึกว่ามีบางเรื่อง
เหนือความคาดหมายไปบ้าง จึงต้องยืนยันกับอู่หยวนลั่วต่อหน้าเสียหน่อย

อู่หยวนลั่วกับลินเจียโยกนั่งประจันหน้าตม้น้ำชากันในร้านจิวชวง

สี่ห้าอู่หยวนลั่วอย่าแย่งนัก อันที่จริงวันนี้เขาต้องตามเสด็จออก
นอกเมืองไปล่าสัตว์ ไปได้ครึ่งทางก็ถูกลินเจียโยกขวางเอาไว้ เขายัง
ไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ลินเจียโยกก็อ้างเหตุผลว่าต้องการตรวจสอบ
รายละเอียดคดี แล้วเชิญเขามาที่ร้านจิวชวง

สถานที่แห่งนี้ทำให้เขารู้สึกอึดอัดเป็นอย่างยิ่ง ทั้งยังบังเอิญมานั่งตรงริมหน้าต่างอีก เขาคิดถึงภาพเหตุการณ์ตอนน้องสาวคนโตเกิดเรื่องในคืนนั้นก็แทบจะนั่งไม่ติดที่เลยสักชั่วขณะเดียว

แต่เขารู้ดีว่าหากไม่มีจุดประสงค์แอบแฝงลึนเจิงโยวไม่มีทางนัดเขามาสถานที่เช่นนี้ได้ขนาด จึงกล้ากลืนฝืนทนดื่มน้ำชาคำหนึ่ง ก่อนจะถามเสียงแหบแห้งว่า "นัดข้ามามีธุระอันใด"

ลึนเจิงโยวมองสำรวจอยู่หวนลั้ว ช่วงเวลาสั้นๆ ไม่กี่วันก็ซบมอมไปไม่น้อย ในครอบครัวเกิดเรื่องใหญ่โตถึงเพียงนี้ อยู่หวนลั้วในฐานะบุตรชายคนโตของสกุลอยู่คงจะยุ่งจนหัวหมุน

หลังคาดการณ์ว่าปล่อยไว้ให้บรรยากาศอึมครึมเกือบจะคุกรุ่นแล้ว เขาก็เอ่ยปากถามตรงประเด็น "บอกมาเถอะ คืนนั้นเหตุใดเจ้าถึงจงใจเข้าไปใกล้คุณหนูถึง"

อยู่หวนลั้วไม่คิดว่าพอลึนเจิงโยวเอ่ยปากก็จะถามเรื่องนี้ เขาจึงมองลึนเจิงโยวครู่หนึ่งก็ตอบอย่างเฉยชา "เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือ"

เหลวไหล ต้องเกี่ยวข้องกับข้าอยู่แล้วสิ ลึนเจิงโยวยิ้มหย่น "เจ้ารู้จักคุณหนูถึงได้อย่างไร"

อยู่หวนลั้วเพ่งมองลึนเจิงโยวต่อ อยู่ๆ ก็คลี่ยิ้มพลางว่า "มีน้าเล่าวันนั้นบนเขาหิซานเจ้าถึงได้หวังดีให้ยืมป้ายหยก ข้าน่าจะมองความรู้สึกที่เจ้ามีให้คุณหนูถึงออกนานแล้ว เจ้ามีเจตนาที่อกรวนก็เพราะกลัวว่าข้าจะเข้าไปใกล้นางกระมัง"

ลึนเจิงโยวมีได้เอ่ยตอบคำถามนี้ เพียงเอื่อยยิ้มๆ "อยู่หวนลั้ว คนเช่นเจ้าหยิ่งทะนงไม่เห็นใครในสายตามาแต่ไหนแต่ไร เหตุใดจู่ๆ มานึกสนใจคุณหนูถึงได้ นางมาถึงฉางอันไม่นาน อย่างมากที่สุดเจ้าคงเคยเห็น

รูปร่างหน้าตาของนาง ส่วนนิสัยใจคอจะเป็นอย่างไรเจ้ายังไม่เข้าใจชัดเจน ทำให้พอได้เห็นเขาหน้าก็อดใจรอไม่ไหว บอกให้น้องสาวช่วยเจ้าหาโอกาสใกล้ชิดนาง"

อุ้ยหยวนล้วยแค้นเสียงหัวเราะ "ศาลตำหลังงานยุ่งมากไม่ใช่หรือ หากเจ้าเพียงอยากสอบถามเรื่องน่าเบื่อพวกนี้ข้าไม่มีเวลามานั่งเป็นเพื่อนหรอก"

"จะน่าเบื่อหรือไม่เจ้าไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจ" รอยยิ้มลั่นเจียงโยวเลื่อนหาย "ให้ข้าคาดเดาเล่นๆ เจ้าคงได้ยินคนพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในป่าท้อไซหรือไม่ว่าวงกตของอารามนักพรตหญิงอวี๋เจินชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วหัวลำ คุณหนูเถิงไปเที่ยวเล่นที่อารามเป็นครั้งแรก ตามหลักแล้วไม่น่าจะคุ้นเคยกับปริศนาในอาราม แต่นางกลับแก้ปริศนาของไน้จ้งแล้วพาสหายหลบหนีเอาชีวิตรอดได้สำเร็จ เจ้าได้ยินเรื่องนี้แล้วจะต้องอยากรู้เรื่องของเด็กสาวที่เฉลียวฉลาด มีไหวพริบผู้นี้แน่"

อุ้ยหยวนล้วยนิ่งเงียบไป ทว่าสีหน้าของเขابอกทุกอย่างหมดแล้ว

"นางอันไม่เคยขาดคุณหนูผู้เลอโฉมงามสง่า อุ้ยหยวนล้วย เจ้าเติบโตท่ามกลางความงามวิจิตรมาตั้งแต่เด็ก เมื่อพบเจอเด็กสาวลักษณะเช่นนี้ จะรู้สึกว่ามันน่าสนใจ ทว่าคุณหนูเถิงกลับแตกต่างออกไปแล้ว สิ่งที่ทำในวันนั้นทำให้เจ้าต้องมองนางใหม่ เจ้ามีฉายาว่าเด็กอัจฉริยะ แต่ปฏิภาณไหวพริบของเด็กสาวผู้นี้เห็นได้ชัดว่าไม่ด้อยไปกว่าเจ้าเลย หลังจากนั้นเจ้ายังได้ยินเรื่องราวหลายอย่างเกี่ยวกับนางจากคำบอกเล่าของใครบางคน จึงยังมีใจเฝ้าหาคุณหนูเถิงมากขึ้นไปอีก ต่อมาไม่นานในที่สุดเจ้าก็มีโอกาสได้เข้าใกล้นางจึงลงมือ"

อุ้ยหยวนล้วยยิ้มบางๆ "หญิงสาวงามแฉ่หม้อย ชายหนุ่มล้วยหมายปอง

ลินเจิงโยว เจ้าก็สนใจคุณหนูถึงเหมือนกันไม่ใช่หรือ"

ลินเจิงโยวเปลี่ยนหัวข้อสนทนาฉับพลัน "ครั้งนั้นตอนอยู่บนเขาหลี่ซานเจ้าจึงหาข้ออ้างเข้ามาใกล้ชิดคุณหนูถึง ตกลงเป็นความคิดของเจ้าหรือว่า..."

ทันใดนั้นอุ้ยหยวนลั้วรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง เขาใคร่ครวญชั่วครู่ก็เอ่ยว่า "พูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร"

"ตอบเข้ามาตามตรงเถอะ"

แม้อุ้ยหยวนลั้วจะมีข้อกังขาในใจเต็มไปหมด แต่ก็ยังตอบคำถามอยู่ดี

ลินเจิงโยวนิ่งงัน หากไม่ได้หาข้อพิสูจน์กับคนที่เกี่ยวข้อง ใครก็คงไม่คาดคิดว่าความจริงจะเป็นเช่นนี้

"ยังมีอีกเรื่องที่ข้าอยากรู้เช่นกัน จะบอกได้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใดเจ้าถึงรักคู่เซียงน้องสาวคนโตมากกว่า"

พอฟังคำอธิบายของอุ้ยหยวนลั้วจบ ในใจลินเจิงโยวก็มีคำตอบแล้ว

"เจ้าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในจวนช่วงสองสามวันก่อนเทศกาลอวี๋ผ่อ รวมถึงหลังพี่น้องของเจ้าออกมาจากจวนในคืนนั้นว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง เล่ามาตั้งแต่ต้นจนจบ อย่าให้ตกหล่นแม้แต่คำเดียว"

เหล่าศิษย์เดินออกจากสำนักศึกษา องค์รัชทายาทถวายอารักขาของเฮาเสด็จมาถึงสำนักศึกษาพอดี

ระหว่างที่พวกนางทยอยขึ้นรถม้าตามลำดับ องค์รัชทายาทเดิมที่สายตามองตรงไม่วอกแว่ก ทว่าพอผู้ถึงหลันเดินมา อยู่ๆ องค์รัชทายาทกลับหันมามองนาง

ถึงจะเป็นการชำเลื่องมองเพียงแวบเดียว แต่สายตาแฝงรอยยิ้มที่มองสำรวจนั้นทำให้คนอยากจะมองข้ามก็ทำได้ยากเย็น

ถึงอวี่อ้อมมองเห็นชัดเจน นางกัมศิระะเดินขึ้นรถม้าไปกับสหายหลายคน รถม้าคันนี้ราชสำนักสั่งทำเพื่อสำนักศึกษาเซียงเซียงโดยเฉพาะ ภายในกว้างขวางและแข็งแรงกว่ารถม้าทั่วไปมาก

ตอนแรกบรรดาสหายร่วมเรียนไม่ได้พูดอะไร ความผิดปกติขององค์รัชทายาททุกคนต่างสังเกตเห็นชัดเจนถ้วนหน้า ตัดคิดว่าตู่ถึงหลันกับถึงอวี่อ้อมอยู่ตรงนี้ด้วยจึงไม่กล้าวิพากษ์วิจารณ์เรื่องนี้อย่างเปิดเผย

ผ่านไปไม่นานหลิวซือเหียงก็เป็นฝ่ายทำลายความเงียบขึ้นมาก่อน "ท่านอาจารย์ใหญ่หลิวบอกว่าครั้งนั้นบนเขาหลี่ซานความจริงจะจัดงานล่าสัตว์กับการแข่งจีจี๊ ปรากฏว่าบนเขากลับมีสิ่งชั่วร้ายบุกมา จำต้องรีบร้อนลงจากเขา ฝ่าบาททรงรู้สึกว่ายังไม่สนุกเต็มที่ ดังนั้นวันนี้จึงเรียกผู้คนมากมายตามเสด็จ ประจวบเหมาะว่าการสอบจี้อัจฉ์ของราชสำนักใกล้จะเริ่มขึ้นแล้ว เพื่อคัดเลือกบัณฑิตผู้มีความสามารถด้วยพระองค์เอง ฝ่าบาทจึงมีพระราชโองการให้ยอดบัณฑิตที่สอบผ่านวิชาจิ้นซือในปีนี้ตามเสด็จด้วย"

"ใช่แล้ว ท่านอาจารย์ใหญ่หลิวยังบอกว่าคนเหล่านี้เป็นคนที่มืพรสวรรค์ปราดเปรื่องทั้งสิ้น ประเดี๋ยวฝ่าบาทจะมีรับสั่งให้พวกเขาแต่งกลอน แต่ละบทจะต้องไม่ธรรมดาแน่ ท่านอาจารย์ใหญ่อย่ากำชับพวกเราหลายครั้งว่าให้ตั้งใจฟังให้ดี บอกว่าพวกเราอาจจะได้ความรู้เรื่องการแต่งกลอนเพิ่มเติม จริงสิ ถึงตอนนั้นท่านอาจารย์ใหญ่ต้องให้คนมาคัดลอกในงานเลี้ยงทันที พวกเราจะเสนอใครมาทำหน้าที่คนคัดลอกดีเล่า"

เด็กสาวทั้งหลายเอ่ยหยอกล้อ "ตั้งเหวยหลี่ดีหรือไม่ เทียบกันเรื่องความจำใครจะสู้นางได้บ้าง ขนาดเรื่องที่เกิดขึ้นหลายปีมาแล้วยังจำได้อยู่เลย"

ตั้งเหวยหลี่เอียงตัวล้มใส่ถึงอวี้ "พวกเจ้าไปหาคนอื่นเถอะ ข้าความจำดีใช้ได้ แต่ข้าเขียนหนังสือข้ากว่าคนอื่นตั้งมาก" นางพูดแล้วก็ผลักถึงอวี้ "พูดถึงเรื่องนี้แล้วก็เคืองนัก เจ้าจำข้าไม่ได้จริง ๆ หรือตอนเด็กๆ เจ้าเคยมาฉางอันนะ จนถึงวันนี้ข้ายังจำได้เลยว่าตอนนั้นเจ้า..."

จู่ๆ หลี่ไหวกู้ก็เอ่ยขึ้นว่า "เอ๊ะ ไม่รู้ว่าคราวนี้พวกเราจะได้ออกไปเที่ยวกันวัน"

"ประมาณวันมะรืนก็ได้กลับเข้าเมืองแล้ว" เจินเออร์เหียนเหลือบมองออกไปนอกหน้าต่าง "แต่ข้ารู้สึกกังวลอยู่นะ สำนักศึกษาเปิดเรียนมาแล้วพักแล้ว ฮองเฮาเสด็จไปพระทัยเรื่องบทเรียนของพวกเราถึงเพียงนั้น เพื่อให้พระองค์วางพระทัย ท่านอาจารย์ใหญ่จะต้องทดสอบการทบทวนบทเรียนของศิษย์ทุกคนต่อหน้าธารกำนัลแน่ แต่ไม่รู้ว่าคืนนี้ท่านอาจารย์ใหญ่จะสุ่มเลือกใครนะสิ"

"อาอวี้กับเหวยหลี่ไม่ชอบตอบคำถามทั้งคู่" หลิวซือเหียนงะกิดเจิ่งซวงอินเบาๆ "หากข้าเป็นท่านอาจารย์ใหญ่จะต้องเลือกเจ้ามาเชิดหน้าชูตาสำนักศึกษาแน่ เทียบกันเรื่องวิชาความรู้ ในหมู่สหายร่วมเรียนไม่มีใครเก่งกาจยิ่งกว่าเจ้าแล้ว"

"ก็ไม่ว่าหรอก" คุณหนูใหญ่เฝิงเอ่ยอย่างไม่รีบร้อน "อย่าลืมว่ายังมีคุณหนูตัวอีกคน วิชาความรู้ของคุณหนูตู่ยอดเยี่ยมเป็นที่หนึ่ง ยังมีคุณก็ไม่จัดว่าแย่ ช่วงหลายวันมานี้ท่านอาจารย์ใหญ่หลิวเลือกความเรียงบางส่วนของคุณตู่ส่งเข้าวังไปเรียบร้อยแล้ว อีกอย่างอย่าลืมว่าครั้งก่อน

ตอนอยู่ที่คุหาสน์เลอเต้าฮองเฮายังตรัสชื่นชมชื่อ 'ทันหลี' สองคำนี้ของ
อู๋ฉีว่ามีพลังอีกเต็ม

เจิ้งชวอินยังรู้สึกละอายใจต่อสองพี่น้องสกุลอู๋เพราะพี่ชายคนโต
ของนางถอนหมั้นโดยไม่ทราบสาเหตุอยู่เลย ได้ยินดังนั้นก็ถอนหายใจ
"พวกเจ้าอย่าพูดถึงนางเลย นางวันๆ หดหู่เศร้าหมอง ทุกครั้งเวลา
อาจารย์ใหญ่เรียกนางลุกขึ้นตอบคำถามก็เพียงก้มหน้าตอบไปเท่านั้น "

เมื่อมาถึงพระราชวังเวินลี่อวี่น เหล่าชั้นที่กับนางกำนัลก็พาศิษย์
จากสำนักศึกษาแยกย้ายกันไปยังห้องพักที่ได้รับการจัดสรรไว้

พอทางนี้เพิ่งเก็บข้าวของเรียบร้อย นางกำนัลก็มาแจ้งว่าอาหารเย็น
เตรียมพร้อมแล้ว

ทุกคนรู้แะใจดีว่าคืบนี้ไม่มีทางเป็นงานเลี้ยงมือคำธรรมดาฯ
ไปคราวนี้ไม่รู้จะเป็นหยานะหรือโชควาสนา ตอนออกเดินทางจึงหวาดวิตก
อยู่บ้าง

เมื่อมาถึงตำหนักหย่งจยาสถานที่จัดงานเลี้ยงในค้ำคืบนี้แล้ว ทุกคน
ต่างก็ตกตะลึงในความใหญ่โตโอ่อ่าของพระตำหนักนั้นจนทำให้คนวังเวียน
ตาลายไปเล็กน้อย

หน้าตำหนักจุดเปลวไฟลุกโชติช่วง ภายในห้องโถงใหญ่แบ่งเป็น
ที่นั่งฝั่งบุรุษและที่นั่งฝั่งสตรี โชคดีว่าขณะกินอาหารฮ่องเต้กับฮองเฮา
ไม่ได้ตรัสถามอะไร ศิษย์สำนักศึกษาจึงพ้นด้านเคราะห์ไปได้ หลังกิน
อาหารเสร็จอย่างตัวสั่นงันงกก็มีชั้นที่กับนางกำนัลนำทางมุ่งหน้าไปยัง
สวนดอกไม้ชมการแสดงศิลปะของนักแสดงจากต่างแคว้นเช่นแคว้น
อวี่เถียน

ครั้งนี้ที่นั่งฝั่งบุรุษกับที่นั่งฝั่งสตรีใกล้กันมากกว่าเดิม

เถิงอวี่อั้งเงยหน้าขึ้นก็มองเห็นที่นั่งฝั่งบุรุษตรงข้ามกันได้แล้ว ประเดี้ยวหนึ่งลั่นเจิงโยวกับองค์รัชทายาทก็เดินคุดหยอกล้อกันเข้ามา เนื่องจากฮ่องเต็กกับฮ่องเฮาไม่ได้ประทับอยู่ด้วย บรรยากาศในงานเลี้ยง จึงผ่อนคลายกว่าเมื่อครู่ไม่น้อย

นายหญิงตราตั้งหลายคนซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งแขกคนสำคัญกำลัง คุยเล่นกับอาจารย์ใหญ่หลิว อาจารย์ใหญ่หลิวคุดไปก็เหลียวมองลูกศิษย์ไป ก่อนลดเสียงลงเอ่ยว่า "คุณหนูเจิ้ง คุณหนูเต็ง คุณหนูรองอู่ คุณหนูตู้ ล้วนเป็นเด็กที่มีภูมิความรู้ไม่เลวเลย..."

นางยังกล่าวไม่จบประโยค อยู่ๆ ด้านหลังก็มีเสียงร้องอุทานด้วยความตกใจดังขึ้น ที่แท้มีคนโดนสุราหกกระโปรงอย่างไม่ทันตั้งตัว

เป็นคุณหนูรองเฟิงนั่นเอง เถิงอวี่อั้งมองตามทิศทางที่คุณหนูรองเฟิง เพิ่งจดจ้องไปถึงพบว่าจุนอันจวินฮ้องมาถึงแล้ว

คุณหนูใหญ่เฟิงเหว่นเกรงว่าจะเสียมารยาท จึงกล่าวต่าหนีน้องสาวเบาๆ ด้วยความตกใจ "เหตุใดเจ้าถึงไม่ระวังตัวเช่นนั้น"

คุณหนูรองเฟิงมองจอกสุราในมือตนเองอย่างงุนงง "ข้าก็ไม่รู้..."

คุณหนูใหญ่เฟิงกล่าวว่าจะมีคนมองออกว่าน้องสาวคิดอะไรอยู่ จึงรีบกระซิบสั่งว่า "ฉวยโอกาสที่งานชุมนุมก็ยังไม่เริ่ม รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย"

คุณหนูรองเฟิงพาสาวใช้เดินออกไปจากงานด้วยความอับอาย ทางฝั่งนายหญิงตราตั้งหลายคนไล่ถามชื่อศิษย์ไปที่ละคน ไม่นาน ก็ถามมาถึงตู่ถึงหลัน "ข้าจำเด็กผู้นี้ได้ นางคือบุตรสาวของตู่อวี่จื่อ"

อาจารย์ใหญ่หลิวมองตู่ถึงหลันอย่างชื่นชม "เด็กผู้นี้นิสัยสุภาพ อ่อนโยน ความเรียงก็เขียนได้ไม่เลว"

บรรดาผู้หญิงเหมือนจะเริ่มสนใจขึ้นมา "ปีนี้คุณหนูอายุเท่าไรแล้ว"
ทว่าในตอนนี้อะสาวใช้ข้างกายคุณหนูรองเผิงเดินชนกับคนหนึ่งเข้า
คนผู้นั้นสวมหมวกผ้าชุดคลุมยาว ทำทางคล้ายจะมาร่วมงานเลี้ยง

คนที่นั่งอยู่ทางฝั่งบุรุษยิ้มพลางเอ่ยว่า "บัณฑิตหลูมาถึงแล้ว"

เด็กสาวทั้งหลายพอได้ยินว่าเป็นจิ้งหวนของปีนี้ต่างก็อดเหลียวมอง
ด้วยความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้ ในบรรดาเด็กสาวเหล่านี้มีเพียงเจิ้งชวอิน
กับตู่ถึงหลันที่สีหน้าเย็นชาดูจู้จี้ขี้แข้ง

"ได้ยินว่าเวลานี้ในฉางอันมีเด็กสาวจำนวนไม่น้อยมีใจให้บัณฑิตหลู
พวกท่านดูสิ ยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่าเขาเขียนความเรียงได้ดีเยี่ยม เพียง
รูปร่างหน้าตาเช่นนั้นก็โดเด่นพอแล้ว"

"บัณฑิตหลู เมื่อสักครู่นี้ออกจากงานเลี้ยงไปนานเพียงนั้น คงไม่ได้
มีเด็กสาวคนใดขวางเจ้าไว้เพื่อมอบกระดาดขัณฑ์ทักวีให้อีกกระมัง"

หลูจ้าวอันไม่เอ่ยตอบ ได้แต่ยิ้มแล้วส่ายหน้า ขณะกำลังง่วนอยู่กับการ
ประสานมือคารวะตอบ ไม่ระวังจึงถูกสาวใช้ของคุณหนูรองเผิงชนเข้า
จนของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นจากแขนเสื้อ ของสิ่งนั้นเผยโฉมให้เห็นชัดเจน
ได้แสงเทียนสว่างเรืองรอง เป็นกระดาดขัณฑ์ทักวีม้วนหนึ่ง

คุณหนูรองเผิงนั่งอิงไปอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อเห็นท่าที่ตอบสนองของนาง สหายร่วมเรียนหลายคนก็ก้มมอง
กระดาดขัณฑ์ทักวีบนพื้นอย่างสงสัย

มีคนเอ่ยอย่างประหลาดใจว่า "นั่นไม่ใช่กระดาดเขียนหนังสือที่
สำนักศึกษาของพวกเราแจกจ่ายให้ใช้เหมือนๆ กันหรือ"

นับตั้งแต่เข้าเรียนวันแรกเป็นต้นมาอาจารย์ใหญ่หลิวก็ไม่อนุญาต
ให้บรรดาศิษย์ใช้กระดาดเขียนเหลือบทองหรือกระดาดดอกท้อที่นำมา

จากจวนอีก แต่อนุญาตให้ใช้กระดากับหมึกของสำนักศึกษาเท่านั้น

ในที่นี้ฝั่งบูรุษมีพวกชอบก้าวก่ายเรื่องชาวบ้านชะงัดคอยามองไปข้างหน้า "เอ? ลายมือบรรจงงดงามนัก ลงชื่อว่าผู้..."

ทุกคนต่างตะลึงงัน เพราะชื่อลงท้ายด้านล่างของกระดาศเขียนเอาไว้ชัดเจนว่า 'ผู้ถึงหลัน' สามคำนี้

องค์รัชทายาทเห็นดังนั้นก็เลิบบมองไปทางคนที่อยู่ตรงหน้าอย่างเฉยชา

สหายร่วมเรียนในสำนักศึกษามีนั่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ทยอยส่งสาตาประหลาดใจไปหาผู้ถึงหลัน

หลูจ้าวอันริบร้อนจะเก็บกระดาศดับทกวีเข้าในอกเสื้อ กลับมีคนชิงนำหน้าไปก้าวหนึ่ง เก็บกระดาศม้วนนั้นบนพื้นขึ้นก่อน

"บนโลกมีเรื่องบังเอิญปานนี้ได้อย่างไรกัน เมื่อวานขึ้นมีคนร้องทุกข์ว่าทำของหาย คืบนี้หวัชโมยกีเอามาคืนถึงที่ด้วยตนเองเสียแล้ว"

หลูจ้าวอันพลันเงยหน้า รอยยิ้มแฉ่งค้างไปโดยไม่รู้ตัว

ลินเจิงโยวส่งยิ้มให้เขา "บัณฑิตหลู มาทักทายท่านอาจารย์ตาของข้าสักหน่อยแล้วกัน"

เพ็งจะลั่นเสียงของเขาก็มีขันที่ประกาศก้อง "ฝ่าบาท ฮองเฮาเสด็จแล้ว" และยังประกาศต่อ "ท่านนักพรตชิงชีวจื่อมาถึงแล้ว"

ทุกคนสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย จากนั้นก็เห็นฮ่องเต้ที่ทรงประคองนักพรตชิงชีวจื่อเข้ามาด้วยพระองค์เองพอดี

106

ทุกคนในงานเลี้ยงทยอยหมอบกราบและโขกศีรษะ
องค์รัชทายาทลุกออกจากที่นั่งไปต้อนรับพระบิดาและพระมารดา
หลุจ้าวอันกัมกราบจรดพื้น ใบหน้าซีดเผือดดูจะกระดาหองไปนาน
แล้ว

ฮ่องเต้ตรัสว่า "ลุกขึ้นได้" แล้วประคองนักพรตชิงชวีจื่อไปยังที่นั่ง
ตำแหน่งประธาน พอประทับนั่งแล้วก็ตรัสถามลินเจิงโยวด้วยพระสุรเสียง
นุ่มนวล "ได้ยินว่ามีขโมยอาละวาด ตกลงว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่"

นักพรตชิงชวีจื่อปรายตามองหลุจ้าวอันด้วยแววตาแฝงความหมาย
ลึกซึ้ง

ลินเจิงโยวยิ้มแย้มกราบทูล "เรื่องนี้จะว่าไปแล้วก็ยาวนาน โปรด
อนุญาตให้หลานทูลรายงานอย่างละเอียดด้วยเถิด"

ฮ่องเต้กับฮ่องเฮาแย้มพระสรวลแล้วทอดพระเนตรมองกันและกัน

"คืนนี้บรรยากาศสนุกกรีกครึ้นอย่างหาได้ยาก คิดไม่ถึงว่ายังมีเรื่องเล่าให้ฟังอีก เยี่ยมมาก ฟังเรื่องนี้จบแล้วค่อยฟังคนหนุ่มอย่างพวกเจ้า ประชันกลอนกันก็ไม่สาย"

ลินเจิงโย่วจึงเอ่ยปาก "เรื่องนี้คงต้องเริ่มเล่าจากวันเทศกาลตรวนอุ้น ในวันเทศกาลตรวนอุ้นนั้นท่านผู้แห่งสำนักการศึกษามาร้องทุกข์ถึงศาลต้าหลี่ กล่าวว่าคืนก่อนคุณหนูตัวบุตรสาวของตนทำของบางอย่างหายในสำนักศึกษา จึงฝากให้ศาลต้าหลี่ตรวจสอบเรื่องนี้โดยละเอียด ผู้รับผิดชอบทำคดีนี้คือหัวหน้าของกระหม่อมเองพะยะค่ะ...เจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียน เหยียนว่านซุน" พอเอ่ยชื่ออีกฝ่ายออกมาก็หันไปยังมุมที่ไม่สะดวกสายตาของหนึ่งของที่นั่งในงานเลี้ยง "เจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียนรบกวนท่านช่วยเล่าเหตุการณ์ในขณะนั้นด้วย"

มีคนขานรับแล้วยืนขึ้นมา เป็นเจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียนนั่นเอง

ในวันนี้มีขุนนางหนุ่มจำนวนไม่น้อยตามคุ้มกันขบวนเสด็จมาด้วย เหยียนว่านซุนเป็นหนึ่งในบรรดาขุนนางเหล่านั้น เขาแฝงตัวอยู่ท่ามกลางผู้คนโดยไม่มีใครสังเกตเห็นเลยสักนิด

"เป็นเช่นนั้นพะยะค่ะ" เหยียนว่านซุนเอ่ย "เมื่อวานนี้ท่านผู้มาร้องทุกข์ว่าบุตรสาวทำกระดาดขั้ดบทกวีหายสองแผ่นในสำนักศึกษา ผู้รับผิดชอบเขียนคำร้องคดีนี้บังเอิญว่าเป็นกระหม่อมผู้แซ่เหยียน"

ลินเจิงโย่วเอ่ยตอบรับ "ตอนท่านผู้มาร้องทุกข์ได้บอกหรือไม่ว่าคุณหนูผู้ทำกระดาดขั้ดบทกวีหายไป"

เหยียนว่านซุนตอบโดยไม่ลังเล "บทหนึ่งคือ 'ลำน่านแคว้นเป่ย์ บทพญาไก่ฟ้า' จาก 'คัมภีร์กวี' ส่วนอีกบทหนึ่งคือ 'โคลงจักจั่น' "

บริเวณที่นั่งแขกหรือเกิดความวุ่นวายเล็กน้อย เนื่องจากทุกคน

มองเห็นเต็มสองตาว่าม้วนกระดาษคัตบทกวีที่หล่นออกมาจากแขนเสื้อ หลุยส์จ้าวอัน กลอนแผ่นที่อยู่ด้านบนสุดก็คือ 'โคลงจักจั่น' ที่มีชื่อของคุณหนูผู้เขียนกำกับไว้

เพื่อให้ทุกคนมองเห็นชัดเจนยิ่งกว่าเดิม ลินเจียวิ่งจึงตั้งใจให้ชั้นที่ชุดกระดาษคัตบทกวีขึ้นสูง จนกระทั่งทุกคนมองเห็นกันถ้วนทั่วพอสมควร แล้วถึงได้สั่งคนให้นำไปถวายแต่ฮ่องเต้กับฮ่องเฮา

เขายิ้มแย้มพลางว่า "หวัชโมยผู้นี้ระวังรอบคอบเหลือเกิน ไม่หวัชโมยเครื่องประดับของล้ำค่า แล้วก็หวัชโมยของใช้ส่วนตัวชิ้นเล็กๆ เพราะนางรู้ดีว่าของเหล่านี้คุณหนูผู้จะหยิบมาใช้ทุกวัน หากมีชิ้นใดหายไปจะรู้ตัวในทันที กระดาษคัตบทกวีก็กลับแตกต่างออกไป จากคำบอกเล่าของท่านผู้แต่ละวันคุณหนูผู้จะคัดลอกพระสูตรกับบทกลอน พอเขียนเสร็จแล้วก็วางทิ้งไว้บนโต๊ะหนังสือ เคยเขียนไปทั้งหมดก็บ่ทวนนางเองใช้ว่าจะจำได้ หรือต่อให้จำได้ก็ไม่มีทางมาตรวจสอบนับจำนวนทุกวัน กว่าคุณหนูผู้จะสังเกตเห็นว่ามีกระดาษคัตบทกวีหายไป ทางนี้ก็วางกลอุบายไปเรียบร้อย ถึงตอนนั้นทั้งที่คุณหนูผู้รู้แกล้งใจดีว่าตนเองถูกกลั่นแกล้งลับหลังก็ไม่อาจแก้ต่างได้แล้ว

มาถึงคืนนี้หวัชโมยรู้ลึกกว่าเวลาสุขุมดีแล้ว จึงตั้งใจเลือกโอกาสที่มีผู้คนมากมายและแสงไฟสว่างจ้าสร้างทำเป็นไม่ระวังผลต่อกระดาษคัตบทกวีร่วงลงต่อหน้าทุกคน ขอเพียงใครก็ตามที่อยู่ในงานเลี้ยงมองเห็นกระดาษสองแผ่นนั้นก็พากันนึกว่าคุณหนูผู้เป็นคนมอบให้ อย่างนี้แล้วก็จะใส่ความว่าคุณหนูผู้กับเขาแอบมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน" ลินเจียวิ่งยิ้มกว้าง "บัณฑิตหลู ข้าพุดถูกต้องใช่หรือไม่"

บรรดาศิษย์สำนักเซียงเซียงเข้าใจความนัยคดียวที่แฝงอยู่แล้ว

ต่างจ้องมองหลูจ้าวอันด้วยสายตาโกรธเคือง คนผู้นี้ลงมือได้อำมหิตยิ่งถึงขั้นกล้าใช้วิธีสกปรกเช่นนี้มาลอบทำร้ายสหายของพวกเขา

ตอนแรกหลูจ้าวอันตกตะลึง จากนั้นก็ปฏิเสธเสียงหลงทันทีว่า "เกรงว่าชื่อจะคงเข้าใจผิดแน่ ข้าผู้แห่หลูไม่เคยเห็นกระดาดับทกวิสองแผ่นนี้มาก่อน ไซ้แล้ว เมื่อครู่ตอนเดินเข้ามาข้าผู้แห่หลูถูกคนผู้หนึ่งชนเข้า เป็นไปได้หรือไม่ว่าในตอนนั้นจะโดนเล่นเล่ห์ให้ร้ายแล้ว"

บรรยากาศเงียบสงัดลงจับพลัน ทุกคนต่างเบนสายตามายังคุณหนูรองเฟิงกับสาวใช้ข้างกายของนาง จะว่าไปก็บังเอิญเสียจริง หากมิใช่เพราะสาวใช้ข้างกายคุณหนูรองเฟิงชนเข้ากับหลูจ้าวอัน กระดาดับทกวิเหล่านี้นคงไม่ร่วงหล่นลงมาต่อหน้าทุกคน

หลูจ้าวอันคล้ายว่ามีท่าทีโกรธแค้น คุณเขาลงตอเบี่ยงพระพักตร์ด้วยใบหน้าที่สีขาว "ฝ่าบาททรงพระปรีชา กระหม่อมผู้แห่หลูขอบังอาจแก้ต่างให้ตนเองสักคำพะย่ะค่ะ"

ติ๊งๆ

เขาโขกศีรษะอยู่สามครั้ง สองมือก็วางราบไปกับพื้นแล้วเอ่ยว่า "กระหม่อมผู้แห่หลูแม้จะถือกำเนิดในครอบครัวที่ยากจน ทว่าประเสริฐนักหนาที่ได้เกิดในแผ่นดินของกษัตริย์ผู้ทรงเมตตาและยุคสมัยอันรุ่งโรจน์ แต่ไหนแต่ไรมาเมื่อฝ่าบาททรงคัดเลือกผู้มีความสามารถ 'แสวงหาผู้เลิศล้ำพร้อมคุณธรรม มิเคยมองข้ามผู้มีฐานะต่ำต้อย' พอเข้าร่วมการสอบขุนนาง กระหม่อมผู้แห่หลูโชคดียิ่งอย่างไม่คาดคิดที่ได้เป็นศิษย์แห่งไอรสสวรรค์ ตั้งแต่สอบไล่ได้เป็นที่หนึ่ง กระหม่อมผู้แห่หลูเป็นกังวลเหลือเกินว่าจะผิดต่อพระมหากรุณาธิคุณ จึงมุนานะบากบันไม่เคย

* เนื่องจากการสอบเขียนชื่อหรือการสอบหน้าพระที่นั่ง ต้องเป็นผู้ออกข้อสอบและตัดสินด้วยพระองค์เอง บางครั้งก็ลงมากับการสอบด้วย ผู้ที่สอบผ่านระดับนี้จึงเรียกว่า 'ศิษย์แห่งไอรสสวรรค์'

ย่อหย่อน ไม่กล้าประมาทหลงเดินทางผิด แต่ไม่ทราบว่าจะด้วยเหตุอันใด
 ระยะนี้มักมีคนใส่ร้ายป้ายสีความประพฤติของกระหม่อมผู้แซ่หลูกลับหลัง
 บ่อยครั้ง ในคำคืบนี้เกิดเหตุการณ์วุ่นวายขึ้นมากยิ่งเหยียบย่ำซ้ำเติมให้
 ตกอยู่ในสภาพเลวร้ายลงไปอีก กระหม่อมผู้แซ่หลูกล้ายืนยันว่าก่อนหน้านี้
 ไม่เคยเห็นกระดาศักตบทกวีสองแผ่นนี้เลย เรื่องนี้จะต้องมีลับคมคมใน
 แอบแฝง ขอให้ฝ่าบาททรงสอบสวนหาข้อเท็จจริงด้วยพะย่ะค่ะ"

เขากล่าววาทจาจะฉานทรงพลัง ผู้คนซึ่งเคยมองเขาด้วยสายตา
 โกรธแค้นเหล่านั้นหลังฟังคำอธิบายยาวเหยียดเหล่านี้ก็อดลั้งเลขึ้นมา
 ไม่ได้ หลูจ้าวอันพรสวรรค์เชิงอักษรเลิศล้ำเกินใครในนางอัน อีกทั้งปีนี้
 ยังสอบจิ้นชื่อได้เป็นอันดับหนึ่ง หากไม่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน คนผู้นี้
 มีความเป็นไปได้สูงว่าจะแสดงความสามารถโดดเด่นในการสอบจ้อจวี
 ของราชสำนักถัดจากนี้แน่

หากว่ามีคนริษยาหลูจ้าวอัน หรืออาจจะมีคนที่ไม่อยากให้ราชสำนัก
 เลือกคนเก่งเช่นเขา เช่นนั้นก็เป็นไปได้ว่าจะมีคนเจตนาใส่ร้ายเขา และ
 สาวใช้สกุลเผิงคนที่ชนหลูจ้าวอันนั้นก็น่าสงสัยอย่างเห็นได้ชัด

คุณหนูรองเผิงสัมผัสได้ถึงสายตาพุ่งตรงมาจากทุกทิศทุกทาง นาง
 โกรธจัดใบหน้าแดงก่ำ ยกมือขึ้นชี้ไปที่หลูจ้าวอันอย่างเดือดดาล "เจ้าพุด
 เหลวไหล! กระดาศักตบทกวีนี้นี้วิ่งมาจากแขนเสื้อแท้ๆ อย่าคิดจะ
 ใส่ร้ายคนอื่น"

หลูจ้าวอันน้ำเสียงก้องกังวาน "ข้าผู้แซ่หลูไม่กล้าพุดพ้อเพื่อเจ้า
 แต่ก่อนจะเข้ามาในงานเลี้ยงในตัวข้าไม่ได้มีกระดาศักตบทกวีสองแผ่น
 เพิ่มขึ้นมาเลย"

เลือดลมทั่วร่างคุณหนูรองเผิงแล่นวิ่งขึ้นมาถึงในอก ทว่าเพราะอายุ

ยังน้อยเกินไป ยามอยู่เบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้สองเฮาและต่อหน้าเหล่าขุนนางกลับพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว

คุณหนูใหญ่เฝิงนั่งอยู่ในที่ของตนเอง รู้สึกทั้งตกใจและโกรธเกรี้ยว พอเห็นว่าชั่วพริบตาเดียวน้องสาวก็ถูกหลอจ้าวอันปั่นหัวจนตกหลุมพราง ขณะกำลังจะลุกขึ้นแก้ต่างให้น้องสาวกลับมีคนชิงลุกขึ้นมาจากที่นั่งก่อนนาง "สองเฮาทรงพิจารณาด้วยเพคะ เมื่อครู่คุณหนูรองเฝิงตอนแรกยังนั่งอยู่กับที่ ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดถึงลุกออกจากงานเลี้ยงกะทันหัน คิดว่าจะต้องมีนัยบางอย่างแน่"

นางก็คือนางข้าหลวงไป หนึ่งในสี่นางข้าหลวงของสำนักศึกษา

คุณหนูใหญ่เฝิงจึงรีบร้อนคุกเข่าถวายบังคมสองเฮาตาม "ทูลสองเฮา น้องสาวหม่อมฉันอยู่ๆ ก็ถูกคนชนจนน้ำหกรดมุกระโปรงเปียกชุ่ม จึงต้องลุกออกจากงานไปอย่างเลียงไม่ได้ ก่อนเกิดเรื่องไม่รู้เลยว่าจะต้องพบเจอผู้ใด ถูกใครชนเข้ายิ่งเป็นสิ่งที่คาดคิดไม่ถึง เห็นได้ชัดว่ามีคนกำลังใช้เล่ห์เหลี่ยมโยนความผิดให้ หากหม่อมฉันจำไม่ผิด เพราะมีคนมาชนแขนน้องสาว นางถึงได้ทำสุราหกเพคะ"

สาวใช้ผู้นั้นทรุดฮวบลงกับพื้นดังโคลนเหลวไปนานแล้ว ก่อนจะเอ่ยปากทั้งที่ตัวสั่นงันกว่า "ข้าน้อยไม่ได้ตั้งใจนะเจ้าคะ..." จู่ๆ ก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหันขวับมองไปยังที่นั่งในงานเลี้ยง "ข้าน้อยนี่ก็ออกแล้ว เพราะ...เพราะมีคุณหนูผู้หนึ่งไม่ทันระวังมาชนครั้งหนึ่ง ข้าน้อยไม่ได้ยืนทรงตัวให้ดีถึงได้พลาดท่าชนแขนคุณหนูรองเฝิงเจ้าคะ"

สาวใช้เอ่ยประโยคนี้นี้นกลางกวาดสายตามองหาสะเปะสะปะไร้จุดหมาย จนมองไปเห็นคนผู้หนึ่ง สายตาพลันชะงักค้าง

"เป็นนาง" สาวใช้กลืนน้ำลายอย่างตื่นตะลึง "ข้าน้อยนี่ก็ออกแล้ว"

เป็นคุณหนูรองอู่มากจนข้าน้อยเจ้าคะ"

อู่อึ้งมีสีหน้าตกใจยิ่งกว่าสาวใช้ผู้นี้เสียอีก นางเผยปากเอ่ยถามอย่างอึ้งๆ "ข้าล่ะหรือ"

สาวใช้พยักหน้ารับอย่างประหลาด "ข้าน้อยไม่ได้จำผิด เป็นท่านคุณหนูรองอู่อ"

สายตาสหายร่วมเรียนทั้งหลายมองตรงไปอย่างพร้อมเพรียง

สาวใช้เนื้อตัวสั่นเทา "ตอนนั้นท่านกำลังโยนก้อนกระดาดเล่นกับคนอื่น แต่อยู่ๆ กลับมาชนข้าน้อยอย่างแรงเลยเจ้าคะ"

สหายร่วมเรียนเริ่มแปลกเปลี่ยนสายตากันอย่างเงียบๆ

เรื่องนี้ทุกคนล้วนจำได้ หลังจากเดินเข้ามานั่งในงานเลี้ยง เนื่องจากฮ่องเต้กับฮ่องเฮายังไม่ปรากฏพระองค์เสียที ท่านอาจารย์ใหญ่ก็เอาแต่สนใจพูดคุยกับนายหญิงตราตั้งหลายคนตรงที่นั่นด้านบน พวกนางหลายคนนิสัยร่าเริงสดใส ก็อดใจไม่อยู่แอบเล่นกันเงียบๆ ขึ้นมา อู่อึ้งเล่นอย่างสนุกสนานเป็นที่สุด ประจวบเหมาะว่านั่งอยู่ข้างคุณหนูรองเมิ่งนี่เอง

อู่อึ้งมีนงไปชั่วขณะ นางหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "นี่...นี่มันปรัปรักันแท้ๆ ก่อนหน้านี้ข้ากับคุณหนูเต็งเอาก้อนกระดาดมาเล่นสนุกกันอยู่ก็จริง ข้ากลับจำไม่ได้เลยว่าเคยชนเจ้าด้วย"

เต็งเหว่ยหลี่บ๊อไปไปครู่หนึ่ง อยากจะแก้ต่างให้ตนเอง แต่นี่ก็เป็นเรื่องจริง ทว่านางยังคงนึกถึงรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ แวดตาที่พินิจมองอู่อึ้งอีกครั้งจึงซับซ้อนขึ้นไม่น้อย

สาวใช้ผู้นั้นร้อนใจจนขอบตาแดงก่ำ นางเงยหน้ามองคุณหนูรองเมิ่งพลางเอ่ยว่า "คุณหนู คนอื่นไม่เชื่อ แต่ท่านต้องเชื่อข้าน้อยนะเจ้าคะ ข้าน้อยถูกคุณหนูรองอู่อชนเข้าถึงได้เสียหลักมาชนแขนท่าน"

อู๋ฉีเบิกตากว้างทันใด "มีเรื่องเช่นนี้จริงหรือ ข้า...เหตุใดข้าถึงจำไม่ได้เลยสักนิดเล่า ที่สำคัญระหว่างข้ากับคุณหนูรองเผิงมีสาวใช้ผู้นี้ ยืนคั่นกลางอยู่ ต่อให้เผลอปไปชนเข้า คุณหนูรองเผิงจะพลาดทำสุราหกได้อย่างไร ไม่อย่างนั้นเจ้าลองทบทวนดูให้ดีอีกสักหน่อยดีหรือไม่"

ความหมายที่แฝงอยู่ในประโยคนี้คือเรื่องที่สกุลเผิงทำอย่าได้โยนใส่ศิระระนาง

ทุกคนยังฟังยั้งเลอะเลือนกันไปใหญ่

คุณหนูใหญ่เผิงกับคุณหนูรองเผิงถลึงตามองอู๋ฉีอย่างเคียดแค้น ยิ่งชักใช้ลงลึกไปเท่าไร คนที่โดนลากเข้ามาพัวพันมีแต่จะเพิ่มมากขึ้น เอะอะไวววายจนท้ายที่สุดแล้วเรื่องนี้จะต้องกลายเป็นเรื่องคลุมเครือแน่ เลวร้ายที่สุดคืออาศัยเพียงคำให้การของสาวใช้บ้านตนเองไม่มีทางพิสูจน์ได้เลยว่าออกสุรามีกคนจงใจมาชนให้หก

ในช่วงเวลาที่กำลังวุ่นวายนี้มีคนปรบมือเสียงดังขึ้นมา "เย่เย่เย่เย่ มิน่าเล่าถึงสามารถวางกลอุบายแยบยลไว้รอยตะเข็บปานนี้ได้ เพราะอาศัยทักษะการพูดพล่ามไปเรื่อยนี่เอง เพียงพอให้หลอกใครหลายคนได้แล้ว"

คนที่เอ่ยปากขึ้นมาก็คือลินเจิงโยว

ทุกคนจับต้นชนปลายไม่ถูกแล้ว

ลินเจิงโยวคลี่ยิ้มเย้ยต่อ "ไม่ต้องพูดถึงว่ากระดาศค์บทกวีสองแผ่นนี้อยู่ในมือหลูจ้าวอันตอนใด เขาเป็นว่าเริ่มจากภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ใช่แล้ว ในงานเลี้ยงเสียงดังเอะอะน่าดู เพราะสาเหตุนี้คนผู้นั้นถึงได้กล้าบิดเบือนข้อเท็จจริง บังเอิญว่าศาลตำหลิ่มีเป้าหมายน่าสงสัยอยู่แต่แรก ดังนั้นทุกการกระทำเคลื่อนไหวของคนบางส่วนจึงเห็นอยู่ในสายตา

ทั้งหมด เจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียน ผนวกทำนเล่าให้ฟังสักหน่อยว่าตอนนั้นเกิดอะไรขึ้น"

เหยียนว่านซุนลุกขึ้นยืนอีกครั้ง "หลังข้าผู้แซ่เหยียนเข้าสู่งานเลี้ยง ก็จับตาดูผู้ต้องสงสัยรายนั้นมาตลอด ตอนเกิดเรื่องในมือคุณหนูเหมิงถื่อ จอกสุราอยู่ มีสาวใช้ยืนรอปรนนิบัติอยู่ข้างๆ ตอนคุณหนูเหมิงยกจอกสุรา ขึ้นมาดื่มมันมีแผ่นหลังของใครคนหนึ่งกระแทกร่างสาวใช้อย่างแรง สุราจึงหกออกมาเพราะสาวใช้ไปชนคุณหนูเหมิง แต่เพราะจวันต้องมาถึง แล้ว คนที่อยู่ในงานต่างยุ่งอยู่กับการลุกขึ้นคารวะ เมื่อเกิดความวุ่นวาย คุณหนูเหมิงกับสาวใช้จึงไม่สนใจซักถามเรื่องนี้อีก หลังจากนั้นคุณหนูเหมิง ก็รีบร้อนลุกจากงานเลี้ยงไปจัดการเครื่องแต่งกายให้เรียบร้อย สาวใช้ ประคองคุณหนูเหมิงเดินออกไปอย่างรวดเร็ว เพราะคำนวณเวลาเอาไว้ อย่างแม่นยำเหลือเกิน ถึงแม้ภายหลังจะมีการซักไ้เอาคำตอบก็เป็นเพียง เรื่องคลุมเครือไปเรียบร้อย โชคดีที่ข้าผู้แซ่เหยียนมองเห็นชัดเจนทีเดียว คนที่ชนกับสาวใช้สกุลเหมิงในตอนนั้น..." เขามองไปทางอู่อี้ด้วยสายตา เคร่งขรึม "ก็คือคุณหนูอู่อี้"

อู่อี้สีหน้าฉายแววจุนงงเต็มเปี่ยม

เหยียนว่านซุนกล่าวต่อ "เพราะว่าถูกท่านชนเข้าเช่นนี้ คุณหนูรองเหมิง กับสาวใช้จึงจำต้องลุกออกไป ตอนสาวใช้เดินไปนั้นยังชนเข้ากับหลูจ้าวอัน ที่เร่งเดินทางมาถึงงานเลี้ยง จะประจวบเหมาะอะไรปานนี้ หลูจ้าวอันก็ ทำกระดาศัดบทกวีพวกนั้นร่วกลั่นต่อหน้าทุกคนพอดี..."

คุณหนูใหญ่เหมิงกับคุณหนูรองเหมิงคาดไม่ถึงว่าจะมีคนเป็นพยาน ตอนเกิดเรื่องได้ อีกทั้งคนผู้นี้ยังเป็นถึงขุนนางศาลต้าหลี่ จึงเปื้อนไปชั่วขณะ

ลีนเจิงไย๋มองหน้าอู๋ฉี เอ่ยยิ้มๆ ว่า "คิดไม่ถึงใช่หรือไม่ เป็นเจ้านั่นละ ที่ชน ไม่ใช่ใครอื่น เรื่องนี้จะไปกล่าวโทษคนรอบข้างไม่ได้"

อู๋ฉีพูดอะไรไม่ออกไปพักใหญ่ ก่อนยิ้มเจื่อนๆ อย่างจนปัญญา "ขอภัยด้วย ต้องโทษที่ข้าความจำไม่ค่อยดี หรือบางทีคงเล่นสนุกสาแแก่ใจเกินไป ไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อยว่าตนเองไปชนใครเข้า คุณหนูรองผิง เมื่อครู่ ข้าก็สับสนไปหมด อารามรีบร้อนจึงไม่ได้สังเกตให้ดี ข้าขออภัยเจ้าด้วยแล้วกันนะ"

คุณหนูรองผิงมีท่าทีเย็นชาไม่ตอบคำ คนรอบข้างกลับเชื่อกถือคำพูดของอู๋ฉีไปมากกว่าครึ่ง อย่างไรก็ตามเสียคำให้การของเจ้าหน้าที่ไต่สวนเหียนก็พิสูจน์ได้เพียงว่าอู๋ฉีเคยชนสาวใช้สกุลผิงจริง แต่ไม่อาจตัดสินได้ว่าอู๋ฉีเจตนาหรือไม่เจตนา

จะว่าไปเวลาเล่นสนุกอย่างมีความสุข ใครจะมาสนว่าตนเองไปชนใครเข้า ฉะนั้นสายตาโกรธแค้นของนางจิ้งพุงตรงไปยังหลูจ้าวอันอีกครั้ง หากมิใช่เพราะคนผู้นี้จิงใจพูดจาบายเบี่ยง ผิงจิ้นชีวกับอู๋ฉีจะถูกดึงเข้ามาพัวพันกับเรื่องนี้ได้อย่างไร

ลีนเจิงไย๋พยักหน้าอย่างเข้าอกเข้าใจ "คุณหนูอู๋ความจำไม่ค่อยดี เรื่องนี้ก็ไม่อาจตำหนิอะไรได้ แต่ว่าเมื่อมีคำให้การของเจ้าหน้าที่ไต่สวนเหียนอย่างน้อยก็สามารถอธิบายได้ว่าคุณหนูรองผิงไม่ได้มีเจตนาจะออกจากงานเลี้ยง คนที่ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนเลยสักนิดจะยัดกระดาศับบทกวีใส่ในมือบัณฑิตหลูได้อย่างไร บัณฑิตหลู เจ้ายังยืนยันกรานว่าสาวใช้สกุลผิงยัดกระดาศับบทกวีใส่แขนเสื้อเจ้าอีกหรือไม่"

หลูจ้าวอันยืตหลังตรง ตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน "กระหม่อมผู้แซ่หลูไม่เคยบอกว่าเป็นฝีมือของสาวใช้ผู้นั้นมาตั้งแต่ต้น ส่วนเรื่องที่ว่า

กระหม่อมไม่เคยเห็นกระดาศค์ดับทกวีสองแผ่นนี้มาก่อนเป็นความจริง
บางทีอาจมีคนขยโอกาสตอนกำลังร่วนวายมายัดใส่แซนเสื้อกระหม่อม
ก็เป็นได้ ขอฝ่าบาททรงพิจารณาด้วย"

ล้นเจียงไย่รวากับคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าว่าหลูจ้าวอันจะกล่าวเช่นนั้น
"ได้ เจ้าไม่เคยเห็นกระดาศค์ดับทกวีสองแผ่นนี้ แต่ถึงอย่างไรก็น่าจะ
เคยเห็นหน้านาง" เขากล่าวพลางกวักมือเรียก "พาเข้ามาเถอะ"

เหล่าองครักษ์จีนผู้ควบคุมตัวยายเฒ่าสวมชุดกระโปรงผ้าเนื้อหยาบ
ผู้หนึ่งเข้ามา ยายเฒ่าถูกมัดเอาไว้อย่างแน่นหนา และมีเศษผ้าอุดปาก
เอาไว้ด้วย

ด้านหลังยายเฒ่ามีชาวบ้านธรรมดาเดินตามมาด้วยกลุ่มหนึ่ง
ถัดไปอีกเป็นเจ้าหน้าที่ของศาลตำหลี ในมือเจ้าหน้าที่ยกหีบใส่ของ
มาด้วยหลายใบ ไม่รู้ว่าภายในหีบเก็บสิ่งใดเอาไว้

ล้นเจียงไย่ชี้ไปทางยายเฒ่าพร้อมถามหลูจ้าวอันว่า "เจ้ารู้จักนาง
หรือไม่"

หลูจ้าวอันส่ายหน้าอย่างเฉยชา "ไม่รู้จัก"

ล้นเจียงไย่มองชาวบ้านหลายคนทางซ้ายมือ "เขาบอกว่าไม่รู้จัก
ยายเฒ่าผู้นี้ พวกเจ้าเป็นเพื่อนบ้านของคุณชายหลู อย่างนั้นช่วยเตือน
ความจำคุณชายหลูสักหน่อยเป็นไร"

ชาวบ้านเหล่านั้นหมอบกราบจรดพื้นไม่กล้าเงยหน้า แต่กลับเอ่ย
ตอบว่า "คุณชายหลู ท่านจะรู้จักนางได้อย่างไร นี่คือยายเฒ่าหวังที่ชาย
โจ๊กหวาน คนที่มาขายโจ๊กหวานในตรอกของพวกเราบ่อยๆ อย่างไรเล่า
ทุกครั้งเวลายายเฒ่าหวังมาถึงท่านจะต้องออกมาซื้อโจ๊กขามหนึ่ง จำได้ว่า
เมื่อวานขึ้นท่านยังซื้อโจ๊กอยู่เลย"

หลู่จ้าวอันแสดงท่าทีจดจำได้โดยพลัน "อ้อ ที่แท้ก็ยายเฒ่าหวัง ขออภัยที่ข้าสายตาเลอะเลือน เห็นนางถูกมัดไว้เช่นนี้จึงจำไม่ได้ ชื่อจื่อ นี่เกิดอะไรขึ้นกับนางหรือ..."

ลิ้นเจิงโยกกลับเอ่ยตัดบท "เอาละ ทางฝั่งคุณชายหลู่ยืนยันเสร็จแล้ว ต่อจากนี้ได้เวลาเย็นยันอีกคนแล้ว" เขากล่าวพร้อมมองไปที่ชาวบ้านหลายคนทางขวามือ เห็นพวกเขาตัวสั่นงันงก จึงย่อตัวลงเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ไม่ต้องกลัว ประเดี๋ยวพวกเจ้าจะต้องยืนยันตัวคนผู้หนึ่ง เหยหน้าขึ้นมา พุดคุยกันดีๆ เถอะ"

ชาวบ้านเช็ดเหงื่อเย็นเยียบ ค่อยๆ เหยหน้าขึ้นมา

"พวกเจ้าอาศัยอยู่ใกล้ๆ กับถนนหย่งอันในหลี่เฉวียน팡ไซหรือไม่ว่าน
พวกเขาพยักหน้าอย่างเชื่องช้า

"เคยเห็นยายเฒ่าผู้นี้หรือไม่"

"เคยเห็นขอรับ นางจะมาขายไฉ้กหวานในตรอกของพวกเราเป็นประจำ"

"เหยหน้าขึ้นมาเพ่งมองให้ละเอียด ทางนั้นมีคนที่พวกเจ้าคุ้นตาบ้างหรือไม่"

ชาวบ้านเหล่านี้นั่งมองไปข้างหน้าตามทิศทางที่ลิ้นเจิงโยกชี้บอก ไม่นานก็ยืนยันตัวคนผู้หนึ่งได้ "มีขอรับ นางชื่อเจียวเอ๋อร์"

"เหตุใดถึงจำนางได้แล้ว"

"นางออกมาซื้อของเป็นประจำ ของที่ซื้อมากที่สุดคือไฉ้กหวานนี่ละ"

"นางคือสาวใช้ของใคร"

"คุณ...คุณหนุ่มรองอยู่"

"วันเทศกาลตวนอู่เจียวเอ๋อร์ออกมาซื้อไฉ้กหวานหรือไม่"

หลายคนพยักหน้าอีกครั้ง "มาซื้อขอรับ"

ลินเจียวิ่งส่งเสียงอุทานแล้วถามว่า "จำได้แม่นยำถึงเพียงนี้เสียหรือ"

"เพราะโจ๊กหวานของยายเฒ่าหวังไม่ได้รสชาติอะไร มีหน้าซำนางเป็นถึงสาวใช้ของคุณหนูตรสาวขุนนางใหญ่ เทศกาลตรวนอยู่ในจวนมีของอร่อยถมเถไป ตามหลักแล้วไม่น่าจะสนใจโจ๊กหวานซามหนึ่งได้"

พอถามจบแล้วลินเจียก็หันมาบอกกับทุกคนว่า "หลายวันที่ผ่านมานี้หลู่จ้าวอันเตรียมตัวสอบจนแทบไม่ออกจากบ้าน เทศกาลตรวนก็เช่นกัน ในตอนนั้นเขาเพียงออกมาซื้อโจ๊กสองซามตอนยายเฒ่าหวังมาขาย และหลังจากที่เขาซื้อโจ๊กไปไม่นานยายเฒ่าหวังก็ขึ้นรถจากไปแล้ว ตลอดเส้นทางยายเฒ่าผู้นี้ไม่เคยหยุดพัก จนกระทั่งเดินมาถึงละแวกบ้านคุณหนูรองอยู่ถึงค่อยหยุดลงแล้วขายโจ๊กต่อ ประเดี๋ยวเดียวเจียวเอ๋อร์สาวใช้ข้างกายคุณหนูรองก็ออกมาซื้อโจ๊ก พอขายเสร็จยายเฒ่าก็รีบขึ้นรถจากไปเหมือนเดิม เรื่องนี้เพื่อนบ้านทั้งสองฝั่งล้วนเป็นพยานได้"

ที่น่าสนใจคือตามรายงานของเจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่ซึ่งจับตาดูหลู่จ้าวอัน ยายเฒ่าหวังที่มองภายนอกดูคล้ายมีชีวิตลำบากแค้นผู้นี้ตลอดวันขายโจ๊กไปสามสิบเจ็ดซามเท่านั้น แต่ระยะทางจากอีกหนึ่งฟางที่หลู่จ้าวอันอาศัยอยู่จนถึงตรงกลางของถนนหย่งอันที่คุณหนูรองอยู่อาศัยอย่างน้อยมีปากทางถนนที่คึกคักห้าแห่ง ยายเฒ่าหวังร้องขายโจ๊กแต่กลับไม่เคยหยุดฝีเท้าตรงที่ใดเลย ต้นทางคือบ้านหลู่จ้าวอัน ปลายทางเป็นจวนสกุลลู่

ตอนแรกคุณหนูตั้งท่ากระดาศัดบทวิหยาไป ต่อมากระดาศพพวกนี้ก็มาอยู่ในมือหลู่จ้าวอัน รวมกับยายเฒ่าหวังผู้นี้ที่ขึ้นรถผ่านพื้นที่สองฟาง

เต็มๆ แต่ความจริงขายใจก็ไปเพียง 'สามสิบเจ็ดสาม' เท่านั้น ข้าจึงมีเหตุผลที่เชื่อได้ว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับคุณหนูรองอู๋ นางรับหน้าที่ขโมยกระดาษคัศบทกวี ส่วนยายเฒ่าหวังรับหน้าที่ส่งต่อมันให้หลู่จ้าวอัน"

หลู่จ้าวอันกล่าวด้วยความคับแค้นใจ "เหลวไหล! เหลวไหลสิ้นดี ข้าผู้แซ่หลู่แม้จะซื้อใจจิกหวานมาแล้วหลายครั้งกลับไม่เคยพูดคุยกับยายเฒ่าหวังผู้นี้มาก่อน อาศัยเพียงข้อนี้ก็ถึงดันว่าข้าเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แล้ว ข้าผู้แซ่หลู่ไม่กล้ายอมรับหรอก"

อู๋จี้ก็ประหลาดใจมากเช่นกัน "ข้าไม่เคยได้ยินเรื่องเช่นนั้นนะ เจียวเอ๋อร์ ตอนอยู่ข้างนอกเจ้าเคยซื้อใจจิกหวานหรือไม่"

สาวใช้ผู้นั้นรีบเอ่ยว่า "ข้าไม่เคยซื้อหลายครั้งจริง แต่ไม่ได้มองหน้ายายเฒ่าผู้นี้ให้ชัดๆ ด้วยซ้ำ นี่คือการปั้นน้ำเป็นตัวแท้ๆ เลย... ไม่สิ ข้าน้อยหมายความว่าอาจจะมีความผิดใจจากความผิดให้พวกเราหรือไม่เจ้าคะ"

"โยนความผิด?" ลิ่นเจิงโย่วเอ๋ยเอ๋ยหยัน "ทางอื่นหนึ่งฟางคนที่ออกมาซื้อใจจิกทุกครั้งคือตัวหลู่จ้าวอันเอง ทางถนนหย่งอันคนที่ออกมาซื้อใจจิกทุกครั้งคือสาวใช้คนสนิทข้างกายคุณหนูรองอู๋ ไม่มีใครบังคับให้พวกเจ้าไปซื้อสักหน่อย ทุกอย่างเป็นความสมัครใจของพวกเจ้าเอง ที่สำคัญไม่ใช่เพียงครั้งสองครั้ง แล้วก็ไม่ใช่เพียงวันสองวัน หลังข้าทำความเข้าใจว่าเรื่องนี้ไม่มีทางโยนความผิดให้กันได้เด็ดขาด คึ้นนั้นจึงสั่งการให้คนจับตาดูยายเฒ่าหวัง ส่วนอีกทางหนึ่งก็ส่งคนไปเฝ้าบริเวณใกล้เคียงจวนสกุลอู๋ มาถึงเช้าวันนี้ฟ่ายังไม่ทันสว่างเจียวเอ๋อร์ที่อยู่กับคุณหนูรองอู๋ก็ลอบออกมาจวน มาถึงใต้ต้นอุ้งงนอกกำแพงฝั่งตะวันออกของวัดใกล้ๆ ก็หยิบของห่อหนึ่งยัดเข้าไปในโพรงของต้นไม้ เจียวเอ๋อร์เดินจากไปไม่นานยายเฒ่าหวังก็คลำทางมาในความมืดสลัว ฉวยโอกาสที่รอบๆ ไม่มีคนอยู่หยิบของห่อนั้น

ออกมาแล้วเดินกลับไป

วันนี้หลุยส์จ้าวอันกับคุณหนูรองอยู่ต่างตามเสด็จออกนอกเมือง เพื่อไม่ให้เป็นการแหวกหน้าให้สูงตื่น ข้าไม่ได้สั่งคนให้จับกุมเจ็วเออร์ แต่สั่งคนจับกุมยายเฒ่าหวังทันที ยายเฒ่าหวังยังไม่ได้หยิบของที่ซ่อนเอาไว้ ห่อนั้นออกมา ข้างในเป็นทองคำก้อนหนึ่ง"

ลินเจียวโย้วยิ้มและแจ่มแจ้งต่อ

"เจ้าบอกว่าไม่รู้จักยายเฒ่าหวัง กลับให้เจ็วเออร์สาวใช้ของเจ้า เอาทองคำไปให้ยายเฒ่าผู้นี้แต่เช้าตรู่ ตอนนี้ได้มาทั้งคนทั้งของแล้ว ข้าก็อยากฟังเช่นกันว่าเจ้ายังจะเล่นลึนว่าอย่างไรอีก"

อู่ตักตะลึงอ้าปากค้าง "ข้าไม่รู้เรื่องอะไรเลยนะ" นางหันขวับไปหาเจ็วเออร์ "นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่!"

เจ็วเออร์หน้าซีดตั้งซี้ถ้ามอด นางก้มหน้าคุกเข่าลงโดยไม่พูดอะไรสักคำ

ลินเจียวโย้วสั่งเจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่ให้ไปนำตัวเจ็วเออร์ออกมา ก่อนกล่าวด้วยสีหน้าอ่อนโยนเป็นมิตร "เห็นชัดเจนหรือยังว่านายของเจ้าเป็นคนเช่นไร ประเดี๋ยวต่อไปนางจะอ้างว่าเจ้าเป็นคนขโมยทองคำ ก้อนนั้นมา ส่วนตนเองไม่รู้เรื่องอะไรแม้แต่หน่อย บงการให้เจ้าทำเรื่องสกปรกตั้งมากมายเพียงนี้ พอหันหลังกลับก็ลักไสเจ้าออกไป ไม่รู้สึกใจหายบ้างหรือ เจ้าแน่ใจหรือไม่ว่ายังจะทุ่มเทชีวิตเพื่อนาง"

เจ็วเออร์กัดริมฝีปากแน่น

"ตามกฎหมายของราชวงศ์เรา หากผู้สมรู้ร่วมคิดยอมสารภาพ รายละเอียดการก่อคดีออกมาโดยสมัครใจจากตัดสินลงโทษสถานเบาได้ เจ้าก็รู้ดีว่านางจิตใจเหี้ยมอำมหิต รอคุนางโยนความผิดทั้งหมด

มาให้เจ้าผู้เดียว เจ้าคงหนีโทษตายไม่พ้นแล้ว ลองคิดถึงวิฆา มารเหล่านั้น
ที่นางเรียนมาสิ ลึกกลับนำพิศวงเพียงใด ไม่นั่นไรก็ทำให้คนจิตวิญญาน
ไม่ครบส่วนได้ เจ้าไม่กลัวว่าตนเองจะมีจุดจบเช่นเดียวกับคุณหนูใหญ่อยู่..."

เจียวเอ๋อร์สะดุ้งเฮือกจับพลัน "พูดแล้วๆ ทองคำ...ทองคำก้อนนั้น
คุณหนูรองเป็นคนลั้งขำน้อยมอบให้ยายเฒ่าหวังเจ้าค่ะ"

ภายในงานเลี้ยงเกิดเสียงดังฮือฮาขึ้นทันใด

107

ลินเจียงโยวซ่าเลื่องมอญชื่อแวนหนึ่ง "เหตุใดนางถึงต้องมอบทองคำให้ยายเฒ่าหวังด้วยเล่า"

เจียวเอ๋อร์ตอบ "เพราะยายเฒ่าหวังช่วยทำงานเรื่องหนึ่ง ทองคำนี้ เป็นค่าตอบแทนของนางเจ้าค่ะ"

"ช่วยทำงานอะไรไปบ้าง"

เจียวเอ๋อร์ตอบด้วยความขลาดกลัว "ช่วยวางแผนลอบทำร้าย..."

"ท่านอาจารย์ใหญ่!" อยู่ๆ อยู่นี้ก็ส่งเสียงตบตบเจียวเอ๋อร์ จากนั้นก็รีบร้อนลุกออกจากที่นั่ง หันไปทางอาจารย์ใหญ่หลิวแล้วก้มศีรษะทำความเคารพ "ข้าเป็นคนที่ท่านเฝ้ามองจนเติบโตใหญ่ ข้านิสัยเป็นเช่นไร ท่านรู้ดีที่สุด ตั้งแต่เล็กข้านิสัยตรงไปตรงมา จะทำเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร ชื่อตัวสาวใช้ผู้หนึ่งไม่ใช่เรื่องยากเย็น เห็นได้ชัดว่านี่เป็นการเจาะจงใส่ร้าย สกุกูลู้ ก่อนหน้านี้ไม่นานพี่สาวของข้าเพิ่งเกิดเรื่อง นี่ก็ถึงคราวของข้าแล้ว"

ใช่หรือไม่ ท่านอาจารย์ใหญ่โปรดให้ความเป็นธรรมด้วย แทนที่จะโดน
สาदनํ้าสกปรกใส่อย่างไ้เหตุผลเช่นนี้ อาชี้ออมฆ่าตัวตายเพื่อพิสูจน์
ความบริสุทธิ์เสียดีกว่า!"

นางแสดงความแค้นเคืองเต็มอก ก่อนสะอื้นจุกในลำคอ ท่าทาง
น้อยอกน้อยใจเหลือคณา

อาจารย์ใหญ่หลิวใจอ่อนยวบ รีบร้อนลุกมาประคองอุจี้ให้ลุกขึ้น
"เด็กดี เจ้าอย่าเพิ่งร้อนใจไปเลย"

อุจี้เช็ดน้ำตาบ่อยๆ

อาจารย์ใหญ่หลิวกับอุสฺหุยินความสัมพันธ์ส่วนตัวสนิทสนมแน่นแฟ้น
ปกติเวลาอยู่ในสำนักศึกษาจึงคอยดูแลพี่น้องสกุลอุไม่น้อย ค็นนี้อุสฺหุยิน
ต้องดูแลบุตรสาวคนโตที่วิญญานหายไปแล้วเสียหนึ่งไม่ได้ออกนอกเมือง
เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมาอุจี้ก็ถือว่าอยู่ในความรับผิดชอบของนาง ดังนั้น
จึงกราบทูลฮองเฮาอย่างอ้อมๆ ว่า "ฮองเฮาทรงพิจารณาด้วย อาชี
เด็กผู้นี้ซื่อสัตย์ นิสัยซื่อตรงเปิดเผยมาแต่ไหนแต่ไร ไม่มีทางทำเรื่อง
เลวทรามต่ำช้าเช่นนี้ได้เด็ดขาด อาศัยเพียงคำกล่าวอ้างของสาวใช้ผู้หนึ่ง
เกรงว่ายากจะเชื่อถือได้พะคะ"

ฮองเฮาคิดทบทวนก็ตรัสกับคนที่อยู่ข้างล่างว่า "โยวเออร์ นอกจาก
คำให้การของสาวใช้ผู้นี้ ยังมีหลักฐานอื่นอีกหรือไม่"

ลินเจิงโยวปรายตามองเจี๋ยวเออร์ที่อยู่ตรงปลายเท้า พอเกิด
เหตุการณ์นี้ขึ้นมา มองเห็นชัดเลยว่าเจี๋ยวเออร์จิตใจว่ารุนแรงยิ่งกว่า
ก่อนหน้านี้มาก นางคุกเข่ากับพื้นตัวสั่นระริก ไม่กล้าเปิดเผยสิ่งใดออกมา
สักคำแล้ว

เขาเงยหน้ามองอุจี้แวบหนึ่ง คลิยืมแล้วตอบคำถามของฮองเฮา

"มีพะยะค่ะ กระหม่อมคาดการณ์เอาไว้แต่แรกแล้วว่าคืบนี้หัวขโมยทั้งสองคนจะเจ้าเล่ห์กลับกลอกเป็นพิเศษ จะกล้าไม่เตรียมตัวพร้อมสรรพได้หรือ" จากนั้นก็หันไปกล่าวกับเจี๊ยะเออร์ "เจ้าวางใจได้ แม้ไม่มีทางหนีพ้นแล้ว ขอเพียงเจ้าบอกทุกอย่างที่เจ้ารู้ออกมาให้หมด ข้ารับรองว่าเจ้าจะไม่ได้รับอันตรายใดๆ แต่หากเจ้ายังมัวอีกก็อยู่เช่นนี้ รอให้คืบนี้นางรอดตัวไปได้ก็จะจัดการเจ้าเป็นคนแรก"

เจี๊ยะเออร์หนึ่งศีรษะเย็นวูบ "คุณหนู...คุณหนูรองส่งข้าน้อยให้เอากะตาศักตบทกวีสองแผ่นนั้นไปให้ยายเฒ่าหวัง"

ลั่นเจิงโย่วเอ่ยต่อ "พูดมาให้ชัดเจน กระตาศักตบทกวีสองแผ่นใด"

"กระตาศักตบทกวีที่คุณหนูรองไปขโมยมาจากห้องคุณหนูตัว"

"คืบนั้นพอขโมยออกมาก็ส่งให้ยายเฒ่าหวังเลย? คุณหนูรองของเจ้ารู้จักคุณชายหลูอยู่ก่อนแล้ว?"

เจี๊ยะเออร์ส่ายหน้า "ไม่รู้จักเจ้าค่ะ นี่เป็นความคิดที่ยายเฒ่าหวังเสนอมา"

"คุณหนูรองของเจ้าสนิทสนมกับยายเฒ่าหวังมากหรือ"

"สนิทกันมาก พวกนางสองคนรู้จักกันผ่านจิ้งเงินซื้อไต่แห่งอารามนักพรตหญิงอวี๋เจิน"

ภายในงานเลี้ยงเสวยวิพากษ์วิจารณ์ดังระงมขึ้นทันใด จิ้งเงินซื้อไต่เป็นถึงนักโทษคนสำคัญที่ราชสำนักตามล่าตัวมาหลายปี ไม่นานมานี้เพิ่งจะปลดชีพตนเองเนื่องจากแผนการล้มเหลว

"เจ้าพูดเหลวไหล!" อุจี้ตะโกนลั่นอย่างร้อนรน "ซื้อจ้อ ได้ยินว่าท่านมีฝีมือในการสืบสวนคดี มองสิ่งใดล้วนทะลุปรุโปร่ง คืบนี้เหตุใดเลอะเลือนถึงขั้นถูกสาวใช้ผู้นี้จับได้ เจี๊ยะเออร์โดนคนซื้อตัวไปนาน

แล้ว ดังนั้นทุกอย่างที่นางพูดมาเป็นเพียง..."

ลื่นเฉิงโย่ยยกมือขึ้นสั่งการให้เจ้าหน้าที่แยกตัวผู้ซึ่งออกจากคนรอบข้าง และยังส่งสัญญาณให้กองครักษ์วังหลวงที่มีวรยุทธ์สูงส่งสองสามคนนั้น ป้องกันคนลอบทำร้ายผู้ซึ่งด้วย ถึงได้กล่าวกับเจียวเอ๋อร์ว่า "พูดต่อไปสิ"

เจียวเอ๋อร์เห็ดเหงื่ออย่างลลน นางสารภาพเรื่องที่ตนเองรู้ออกมา จนหมดเปลือก

ประมาณห้าหกปีก่อนผู้ซึ่งได้ยินมาด้วยความบังเอิญเหลือเกินว่า คำอธิษฐานของอารามนักพรตหญิงอวิเจินศักดิ์สิทธิ์นัก นับตั้งแต่นั้นมาก็ไปจุดธูปในอารามเป็นประจำ บางครั้งเมื่อถึงช่วงที่ดอกไม้ในอารามบานสะพรั่งก็จะชักชวนสหายไปจัดงานชุมนุมกวีที่นั่น

ไปๆ มาๆ ก็รู้จักสนิทสนมกับจิ้งเงินชื่อไท่ขึ้นมา ตอนแรกเพียงดื่มน้ำชาพูดคุยกับชื่อไท่ ภายหลังก็เริ่มเรียนรู้วรยุทธ์แปลกพิสดาร บางอย่างจากอีกฝ่าย

ยายเฒ่าหวังที่ 'ชายโจ๊ก' ผู้นี้ก็คือคนที่ในอดีตจิ้งเงินชื่อไท่แนะนำให้ ผู้ซึ่งรู้จัก ทว่าตอนนั้นยายเฒ่าหวังไม่ได้เฝ้าชายโจ๊กไปทั่ว แต่เรียกตนเองว่า 'ยายเฒ่าหลิว' เปิดกิจการร้านขายขนมหุ่ปิงอยู่ในตลาดตะวันตก

จิ้งเงินชื่อไท่บอกกับผู้ซึ่งว่าตนเองไม่ค่อยอยู่ในฉางอัน หากมีเรื่องอะไร ให้ไปหายายเฒ่าหวังได้เลย

ก่อนหน้านี้หลังจิ้งเงินชื่อไท่รับโทษประหารตามกฎหมายยายเฒ่าหลิว กลัวว่าจะถูกราชสำนักตามตรวจสอบจึงไม่ได้ขายขนมหุ่ปิงต่อไปอีก แต่แปลงโฉมเล็กน้อยแล้วเปลี่ยนมาขายโจ๊กตามตรอกซอกซอยแทน

จากนั้นมาผู้ซึ่งก็ทำได้เพียงไปปรึกษายายเฒ่าหวังแล้ว

ยายเฒ่าหวังรู้ว่าผู้ซึ่งอยากจัดการกับตัวถึงหลัน ก็ส่งจดหมายไปบอก

ให้อู๋ซี่ขโมยของใช้ส่วนตัวชิ้นเล็กๆ ของตู่ถึงหลันมา ส่วนเรื่องที่เหลื่อมอบ
ให้นางจัดการเอง รับรองว่าทำให้ชื่อเสียงตู่ถึงหลันต่างพร้อยได้แน่นอน

"เช่นนี้หมายความว่าคุณหนูรองของเจ้าไม่รู้ว่าระดาศัดบทกวี
สองแผ่นนี้สุดท้ายจะถูกส่งไปอยู่ในมือหลู่จ้าวอัน?"

เจียวเอ๋อร์ตอบว่า "คุณหนูรองไม่เคยรู้จักคนผู้นี้มาก่อน วันนั้น
คุณหนูรองขโมยกระดาศัดบทกวีของคุณหนูตู่มาได้ก็ส่งข้าน้อยเอาไป
ส่งให้ยายเฒ่าหวัง ไม่นานยายเฒ่าหวังก็ตอบกลับมว่าทางนี้เตรียมการ
พร้อมแล้ว แต่เมื่อถึงเวลาลงมือหาผู้คนมากมาย อาจจะไม่เป็นไป
ตามแผน เพื่อป้องกันไม่ให้มีอะไรผิดพลาดจึงให้คุณหนูรองเตรียมการ
ทำบางสิ่งด้วย ยามจำเป็นสามารถโยนเรื่องนี้ไปให้คุณหนูสกุลเผิงได้
ทั้งยังกำชับว่าคุณหนูรองต้องทำอย่างไม่ให้เหลื่อรองรอย"

พอได้ยินประโยคนี้เผิงฮวาเยวี่ก็จัดจ้องไปทางอู๋ซี่เซ็งมิ่ง ส่วนแวตดา
เผิงจิ้นซัวก็มีความโกรธเกรี้ยวออกมา

"เจ้ารู้เรื่องชัดเจนถึงเพียงนี้เสียหรือ" ลินเจิงโย่วถามอย่างสนใจ
"ต่อให้คุณหนูรองนายของเจ้าเชื่อใจ ยายเฒ่าหวังก็ไม่มีทางไม่ระวังตัว
เจ้าเป็นเพียงคนช่วยส่งข่าว ไหนเลยจะรู้รายละเอียดพวกนี้ได้ นอกจาก...
เจ้าเคยแอบอ่านจดหมายของพวกนาง"

เจียวเอ๋อร์บีบนิ้วมือแน่นอย่างกระวนกระวาย

"เพราะเหตุใดถึงต้องแอบอ่านจดหมายของเจ้านาย" ลินเจิงโย่ว
ซักถามอย่างกระตือรือร้น "เป็นเพราะรู้ว่าคุณหนูรองวางแผนทำร้าย
พี่สาวแท้ๆ เจ้าจึงหวาดกลัวขึ้นมาแล้วใช่หรือไม่ ก็จริงอยู่ แม้เจ้าจะรู้
มานานแล้วว่าเจ้านายตนเองมือเท้าไม่สะอาด แต่เมื่อก่อนอย่างน้อย
ก็ไม่เคยวางแผนทำร้ายคนในครอบครัวตนเอง พอเหตุการณ์นี้ผ่านพ้นไป

เจ้าถึงได้พบว่าจิตใจคุณหนูรองของเจ้าสกปรกถึงขีดสุดไปแล้ว ต่อมา เวลาช่วยพวกนางส่งจดหมายจะแอบอ่านผ่านตาอย่างแนบเนียน สาเหตุที่เจ้าทำเช่นนี้เพียงเพราะไม่อยากตายโดยไม่รู้แน่ชัด คนที่แม้แต่พี่สาวของตนเองยังลงมือได้ สำหรับสาวใช้ข้างกายไม่มีทางปราณีอยู่แล้ว"

หัวไหล่เจี๋ยเอ๋อร์พลันกระตุก นางหมอบกราบจรดพื้นพลาถ์สิ้นสะท้านไปทั้งตัว

"ข้าน้อย...หวาดกลัวมาก แต่...แต่ไม่ใช่เพราะเกิดเรื่องของคุณหนูใหญ่ อย่างเดียว เป็นช่วงก่อนหน้านี้ก็ หลังรู้ว่าการตายของหลิ่งเอ๋อร์ในวัดชู่กั๋ว ผู้ นั้นเกี่ยวข้องกับพวกนาง ข้าน้อยก็ยิ่งหวาดกลัวมากขึ้นอีกเจ้าคะ"

"การตายของหลิ่งเอ๋อร์?"

เจี๋ยเอ๋อร์พยักหน้า ช่วงนั้นเรื่องการยกเลิกงานแต่งของคุณหนูใหญ่อยู่กับคุณชายใหญ่แจ้งทำให้วันๆ อยู่หน้าตากลัดกลุ้มมทุกข์ เดิมที่เจี๋ยเอ๋อร์นึกว่าคุณหนูรองเป็นเช่นนี้เพราะพี่สาวถูกทำร้าย ภายหลังถึงรู้ว่าในจวนกำลังปรึกษาวางจะให้คุณหนูใหญ่ร่วมการคัดเลือกพระชายาของคังชทายาท ทว่าที่ผ่านมาในราชวงศ์ปัจจุบันไม่เคยมีเหตุการณ์พี่สาวกับน้องสาวร่วมคัดเลือกเป็นพระชายาของคังชทายาทพร้อมกันมาก่อน พอคุณหนูใหญ่อยู่เข้าร่วม โอกาสนั้นก็ไม่มีทางตกมาถึงคุณหนูรองอยู่แล้ว

วันหนึ่งก่อนสำนักศึกษาจะเปิดเรียนไม่นานอู่จี้ทำตัวผิดแปลกจากปกติ ไม่ให้เจี๋ยเอ๋อร์อาศัยข้ออ้างข้อจู้จิกออกไปส่งจดหมาย แต่แปลงโฉมเล็กน้อยแล้วออกไปหาขายเฒ่าหวังด้วยตนเอง เนื่องจากสถานการณ์เร่งด่วนเกินไป ไม่รอให้เจี๋ยเอ๋อร์เดินไปไกลก็พูดคุยกับยายเฒ่าหวังตรงประตูด้านใน

"ไม่ใช่ขอเพียงพวกเจ้าซิงจิตและวิญญาณไปหรือ เหตุใดเกิดเรื่อง

ร้ายแรงถึงตายได้'

เจ็วเออร์ที่อยู่นอกหน้าต่างได้ยินประโยคนี้เข้าก็กลั่นลมหายใจทันที

ยายเฒ่าหวังเอ่ย 'ตอนเกิดเรื่องมีเหตุไม่คาดฝันเล็กน้อย ในวัดมีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง ตามหลักแล้วพอหลิ่งเออร์ถูกขังจิตวิญญาณไปจะต้องนอนสลบไสลไม่ได้สติ แต่วันนั้นไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น นางเดินไปถึงข้างบ่อน้ำอย่างเลื่อนลอยแล้วพลัดพลั้งตกลงไป เรื่องนี้พวกเราก็ไม่คาดคิดมาก่อนเช่นกัน'

อู่อี้กล่าวต่อ 'แต่ข้าได้ยินมาว่าเพราะการตายของเด็กสาวผู้นี้ไม่ปกติ อำมาตย์อันจึงส่งศพไปที่ศาลตำหฺลี่แล้ว! รู้ไปถึงศาลตำหฺลี่เช่นนี้ไม่กลัวว่าพวกเขาจะสืบสาวมาถึงพวกเราหรือ'

ยายเฒ่าหวังเอ่ยว่า 'ศาลตำหฺลี่แอบสืบเรื่องนี้มาพักใหญ่แล้ว ไยไม่ฉวยโอกาสทำให้เกิดต่อเนื่องไปเล่า ถึงอย่างไรแพะรับบาปก็หาไว้พร้อมแล้ว ยิ่งจัดการเรื่องนี้ได้อย่างไม่เหลือร่องรอย หากเจ้าล้มเลิกไปเสียกลางคัน เด็กสาวผู้นี้ก็ตายเปล่า เจ้าอยากเป็นพระชายาของศรีษทหายาทไม่ใช่หรือ เหตุใดไม่ลองคิดถึงสถานการณ์ของตนเองในตอนนี้อย่างที่สาวเจ้ายกเลิกงานแต่งไปแล้ว บิดาของเจ้าก็มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งใหญ่โตกับสกุลเจิ้ง ได้ยินว่าคุณหนูเจิ้งก็ร่วมคัดเลือกเป็นพระชายาของศรีษทหายาทด้วย บิดาของเจ้าทุ่มเทเต็มที่เพื่อกดข่มสกุลเจิ้งลง พี่สาวของเจ้าไม่ว่ารูปโฉมหรือสติปัญญาล้วนอยู่เหนือกว่าเจ้าชั้นหนึ่ง ดูจากความรักใคร่เอ็นดูที่บิดามารดาของเจ้ามีต่อพี่สาว ตำแหน่งพระชายาของศรีษทหายาทนี้ก็คงไม่ตกมาถึงเจ้าแล้ว...'

ทันใดนั้นนางคล้ายได้ยินเสียงดังขึ้นเบาๆ ด้านนอก ยายเฒ่าหวัง

ถามเสียงดังขึ้น

'เจ้าไม่ได้ไล่สาวใช้ของเจ้าออกไปหรือ'

พอยกมือขึ้นเส้นไหมก็พุ่งออกไป เส้นไหมสีเงินคมกริบดังอาวุธ มีคมแหลมผ่านปลายจมูกเจี๋ยเอ๋อร์ไปอย่างหวุดหวิด นางสะดุ้งโหยง หลังเหวี่ยงโยนเยียบแล้ววิ่งโซซัดโซเซหนีไป

ถึงจะไม่โดนยายเฒ่าหวังฉวยโอกาสเอาชีวิตทันที แต่เจี๋ยเอ๋อร์รู้ว่าไม่ช้าก็เร็วตนเองจะต้องโดนปิดปาก เพียงเพราะคุณหนูรongsยังหาสาวใช้ที่พอใจได้ไม่เจอชั่วขณะจึงเก็บชีวิตของนางเอาไว้ก่อนชั่วคราว

ในคืนนั้นเจี๋ยเอ๋อร์ฝันร้าย

หวาดกลัวก็ส่วนหวาดกลัว แต่สุดท้ายตอนกลางวันได้ยินมาเพียงไม่กี่คำ นางไม่รู้เลยว่าเรื่องนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นหนึ่งเท่านั้น

จนกระทั่งอยู่เชิงเกิดเรื่อง นางถึงเข้าใจคำว่า 'คดีต่อเนื่อง' ที่ยายเฒ่าหวังเอ่ยถึงวันนั้นหมายถึงอะไร

หากลองทำร้ายคุณหนูใหญ่โดยตรง ศาลด้าหลี่ก็จะรู้เท่าทันแรงงูใจของคนร้ายอย่างรวดเร็ว จากนั้นคราวหน้าการสืบสวนคดีจะมุ่งเน้นไปที่คนใกล้ชิดของคุณหนูใหญ่ เป็นเช่นนั้นคุณหนูรongsก็จะถูกเปิดโปงอย่างง่ายดาย

แต่หากก่อนหน้านี้มีคดีหลี่เอ๋อร์ถูกคนชิงวิญญาณเพิ่มเข้ามา สถานการณ์จะต่างออกไปแล้ว หลี่เอ๋อร์กับคุณหนูใหญ่ไม่เคยรู้จักกัน โดนคนใช้วิธีการแบบเดียวกันสังหารตามมาติดๆ ใครก็คงนึกว่าแรงงูใจของคนร้ายคือการเก็บรวบรวมวิญญาณ ส่วนคุณหนูใหญ่เพียงเคราะห์ร้ายที่ถูกคนร้ายหมายตา

"หลังเข้าใจเรื่องทั้งหมดข้าน้อยไม่เพียงหวาดกลัวมาก ยังรู้สึกผิด

ต่อมโนธรรมในใจด้วย เวลาอยู่ในจวนคุณหนูใหญ่ใจดีเป็นกันเองกับ บ่าวไพร่อย่างพวกเรา หากข้าน้อยเตือนคุณหนูใหญ่ให้เร็วกว่านี้ บางที คุณหนูใหญ่ก็คงไม่ต้องเคราะห์ร้ายเช่นนี้แล้ว หลายวันที่ผ่านมาเห็น คุณหนูใหญ่ท่าทางสติเลือนลอย ข้าน้อยไม่สบายใจเอาเสียเลยเจ้าค่ะ"

"มีมโนธรรมในใจถึงเพียงนี้ เจ้าน่าจะเอาเรื่องนี้ไปบอกกับนายท่าน ของเจ้านานแล้วสิ เหตุไฉนยังช่วยคุณหนูรองวางแผนทำร้ายคุณหนูตัว อีกเล่า"

"เพราะว่า..." เจี้ยวเออร์เงยหน้าขึ้นกะทันหัน "เพราะว่าคุณหนูรอง ช่มชู้ข้าน้อยเอาไว้ หากข้าน้อยแพร่พรายเรื่องนี้ออกไปยายเฒ่าหวัง จะใช้วิธีเดียวกันมาทำร้ายท่านพ่อท่านแม่กับน้องชายของข้าน้อย และยัง บอกว่าวันหน้านางยังมีเรื่องอีกมากต้องการให้ข้าน้อยช่วยจัดการดูแล นอกจากข้าน้อยแล้วนางก็ไม่เชื่อใจใครทั้งนั้น เพราะเหตุนี้ครั้งก่อนนางรู้ อยู่แท้ๆ ว่าข้าน้อยแอบฟังอยู่ข้างนอก ก็ไม่สั่งให้ยายเฒ่าหวังทำร้าย ข้าน้อยสักนิด ขอเพียงข้าน้อยช่วยนางให้เป็นพระชายาของศรีษทายาทได้ ในอนาคตข้าน้อยจะได้ผลประโยชน์มากมายนับไม่ถ้วน แน่แน่นอนว่า ข้าน้อยไม่หวังจะได้สิ่งเหล่านี้หรอก แต่ข้าน้อยกลัวว่าครอบครัวจะพลอย เดือดร้อนไปด้วย"

สิ้นเชิงโย้ย้มเยาะ หากต้องการบอกความลับจริงๆ ทางยายเฒ่าหวัง ใ้ว่าจะรู้ข่าวทันทั่วที่ พุดไปพุดมาสุดท้ายก็คือลาภยศสำคัญที่สุด ตำแหน่ง พระชายาของศรีษทายาทห่างจากตำแหน่งฮองเฮาเพียงก้าวเดียว แล้วนั่น หมายความว่าอะไรสาวใช้ผู้นี้รู้แก็ใจดี รวมกับอุ้งใจหาจวนมนวลเกลี้ยกล่อม คงเปลอเพื่อผืนกลางวันไปบ้าง สมกับเป็นบ่าวผู้ภักดีของคุณหนูรองอยู่ นายบ่าวทำสิ่งใดเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน ทั้งที่รู้ว่าเป็นการฝืนมโนธรรม

ในใจ ก็ไม่ลืมใช้วาจาตักแตงให้ดูดีขึ้นมาสักหน่อย

"เจ้าอย่ามาใส่ร้ายข้านะ!" อุฉีไกรรเคื่องแต่กลับยิ้มออกมา "ศาลดำหล่ ตัดสินคดีกันเช่นนี้เองหรือ วาจาเหลวไหลละอะก็ใช้เป็นคำให้การ ได้ด้วย?"

ลินเจิงโย่วก้มมือเรียกคนด้านหลัง เจ้าหน้าที่หลายคนยกหีบข้างกาย ยายเฒ่าหวังเดินมา

"ยายเฒ่าหวังถูกพวกเราจับกุมในที่เกิดเหตุไม่สามารถกลับห้องไป ทำลายหลักฐานได้ทัน พอตรวจค้นดูแล้วพบของที่น่าสนใจไม่น้อย นี่เป็น กล่องใส่จดหมายใบหนึ่ง ซ่อนอยู่ในช่องลับของห้องนั้น ในกล่องไม่มี จดหมายของใครอื่น เป็นจดหมายที่คุณหนอรองอุ้เขียนให้นางเองกับมือ ทั้งหมด"

ลินเจิงโย่วหยิบกล่องใส่จดหมายออกมาจากในหีบ ก่อนหยิบจดหมาย ฉบับหนึ่งในนั้นออกมาต่อหน้าอุฉี แล้วค่อยๆ เปิดจดหมายออก

อุฉีเพ่งมองให้ดีแล้วสีหน้าก็เปลี่ยนไปทันควัน

ลินเจิงโย่วมองนางอย่างเข้าอกเข้าใจ "ข้ารู้ จังเจินซือไท่จะต้องเคย สอนวิธีทำให้รอยหมึกหายไปกับเจ้าแน่ เพียงเล่นเล่ห์กลเล็กน้อยกับน้ำหมึก ลายมือในจดหมายไม่เกินครึ่งวันก็จะเลือนไป เจ้ามั่นใจว่าจดหมายที่ตนเอง ส่งไปไม่มีทางหลงเหลือจุดอ่อนให้จับได้ ดังนั้นถึงได้รู้ความห้วนเกรง เจ้าคงคิดไม่ถึงว่าแม้จังเจินซือไท่กับยายเฒ่าหวังจะล่อลวงเจ้า ใช้ประโยชน์ จากเจ้า แต่ก็ป้องกันตนเองจากเจ้าด้วย ในหมึกที่มอบให้เจ้ายังมีเล่ห์กลอื่น แอบแฝง มันเพียงเลือนไปชั่วครู่เท่านั้น ไม่เกินหนึ่งวันก็จะปรากฏขึ้นมา อีกครั้ง และสิ่งที่ทำลงไปทั้งหมดนี้ก็เพื่อเก็บเป็นหลักฐานสำคัญไว้ข่มขู่ เจ้าในวันหน้า ลายมือในจดหมายชัดเจนทุกตัวอักษร พอตรวจเทียบดู

ก็รู้แล้วว่าเจ้าเป็นคนเขียนเอง"

"แล้วลายมือจะปลอมขึ้นมาไม่ได้หรือ" อุ๊เช่นเขียนเคียวพัน
"คนผู้นั้นชื่อตัวเจียวเอ๋อร์ไปแล้ว ก็สามารถปลอมลายมือเข้าได้ง่ายๆ..."

ลื่นเจียวเอ๋อร์ต่อ "เจ้านี่ปากแข็งจริงๆ โชคดียายเฒ่าหวังฉลาดกว่า
ที่ข้าคิดเอาไว้ นางก็รู้ว่าเจ้าเป็นคนเช่นไร รู้ว่าวันใดที่เรื่องราวถูกเปิดเผย
เจ้าจะต้องปิดความผิดให้พ้นตัวอย่างสิ้นเชิงแน่ เพราะฉะนั้นในจดหมาย
บางฉบับนางจึงใช้การชิงวิญญาณเป็นข้ออ้าง ให้เจ้าวาดตำแหน่งปาน
กับไฟทุกจุดบนร่างพี่สาวส่งให้นางด้วย ตรงชอกนิ้วเท้าพี่สาวเจ้ามีไฟดำ
ขนาดเท่าเมล็ดถั่วเขียวจุดหนึ่ง เรื่องนี้ไม่ใช่เพียงท่านแม่เจ้าก็ไม่รู้แน่ชัด
สาวใช้คนสนิทของพี่สาวเจ้าก็ไม่รู้เรื่อง แต่เจ้ากลับไปถามจากปากพี่สาว
มาเอง แล้วเจ้าก็จุ่มน้ำหมึกดำที่ทำขึ้นเป็นพิเศษนั้นวาดตำแหน่งและ
ลักษณะปานกับไฟน้อยใหญ่รวมสิบเอ็ดจุดบนร่างพี่สาวลงไปในจดหมาย
อย่างละเอียด รวมถึงไฟตรงง่ามนิ้วเท้าด้วย"

ในงานเลี้ยงมีเสียงดังอื้ออึงขึ้นทันใด

"ยายเฒ่าหวังรู้ว่าจะจัดการคนอย่างเจ้าเช่นไร อาศัยเพียงจดหมาย
ฉบับเดียวยังไม่พอ" ลื่นเจียวเอ๋อร์มีท่าทีสงบนิ่งผ่อนคลาย "ดังนั้นในจดหมาย
ฉบับถัดไปนางจะเสนอเงื่อนไขที่แยบยลยิ่งกว่านี้ให้เจ้า นางบอกว่าเวลา
จะชิงวิญญาณจำเป็นต้องใช้เลือดของผู้ที่ถูกทำร้ายสองสามหยด จึงฝาก
ปิ่นปักผมอันหนึ่งไปให้เจ้าพร้อมจดหมาย ให้เจ้าใช้ปลายแหลมของปิ่น
ดูดเลือดจากรอยปานที่สะดุดตาที่สุดสองจุดบนร่างพี่สาว นอกจากนี้ยัง
บอกว่าหากทำสำเร็จแล้วต้องส่งปิ่นกลับคืนไปภายในสามวัน

เจ้ามุ่มม่นอยากร่วมคัดเลือกเป็นพระชายาของคิรัชทายาทมาตลอด
พอได้ยินว่าสองเฮากับอาจารย์ใหญ่หลิวพอใจในตัวพี่สาว เจ้ากลัวว่า

หากปล่อยยี่ดื้อเยื้อนานวันจะเกิดเหตุพลิกผัน จึงจำใจรับปิ่นปักผมอันนี้ไว้ ต่อมาเจ้าฉวยโอกาสระหว่างหยอกเล่นกับพี่สาวแสร้งทำเป็นใช้ปิ่นกรีด แขนนางเป็นแผลโดยไม่ตั้งใจ หลังจากนั้นวันหนึ่งก็ 'พลั้งมือ' กรีดข้อมือซ้ายของนางอีกครั้ง ตามด้วยเขียนระบุเวลาที่เอาเลือดมาอย่างชัดเจน ลงในจดหมาย แล้วแนบปิ่นอันนี้ส่งคืนไปด้วย

ปลายปิ่นแหลมคม สองครั้งนี้พี่สาวเจ้าต้องมีเลือดออกไม่น้อย ครั้งแรกนางทำได้เพียงบอกว่าไม่เป็นไร พอครั้งที่สองกลับเริ่มรุนแรง เรื่องนี้ไม่เพียงทำให้สาวใช้ข้างกายพี่สาวเจ้าตกใจ แม้แต่มารดาเจ้าก็เคยชักใช้ว่า นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น พวกนางสามารถเป็นพยานได้ว่าเจ้าใช้ปิ่นปักผม ทำร้ายพี่สาวบาดเจ็บสองครั้ง ประจวบเหมาะกันว่าบาดแผลทั้งสองจุด ล้วนโดนกรีดลงบนปาน ส่วนวันกับเวลาที่ลงมือตรงกับเนื้อความที่เจ้าเขียนระบุไว้ในจดหมายพอดี"

คำอธิบายยาวเหยียดนี้ประหนึ่งศิลาก้อนใหญ่หมึ่ม ก่อเกิดคลื่นน้ำแตกกระจายสูงขึ้นไปในอากาศทันใด ลายมือปลอมได้ สาวใช้ซื่อตัวได้ กระทั่งปานก็ยังสอบถามไปอย่างซ้าๆ ได้ แต่การสร้างบาดแผลสองรอยบนปานสองจุดของคุณหนูใหญ่อยู่ตามลำดับใครก็ไม่สามารถบงการให้ทำได้

ทุกอย่างต้องทำด้วยความสมัครใจของผู้อยู่ทั้งสิ้น

ในที่สุดอาจารย์ใหญ่หลิวจิตใจก็สิ้นคลอน สีหน้าตกตะลึงพรึงเพริด

"ตอนนี้ปิ่นปักผมที่ว่านั้นก็วางอยู่ข้างจดหมายที่เจ้าวาดรอยปานของพี่สาวฉบับนั้น" ลินเจิงโยวหยิบปิ่นปักผมอันหนึ่งออกมาจากกล่องใส่จดหมาย "ปิ่นนี้ประดับทองคำและหยกแวววับ มองภายนอกไม่ต่างอะไรกับปิ่นทั่วไป ทว่าปลายปิ่นแหลมคมกว่าปกติคล้ายเข็มเล่มยาว หาก

ลองนำมาส่องใต้แสงโคมไฟจะเห็นว่าบนปลายปิ่นยังมีคราบเลือดสีเข้ม
แห้งกรังติดอยู่"

บนแผ่นหลังทุกคนค่อยๆ สัมผัสได้ถึงไอนัยยะเยือก

อู่จี้จ้องมองปิ่นปักผมอันนั้นเหม็ง

ลินเจิงโยกเอ่ยขึ้นว่า "เจ้าหน้าที่ใต้สวนเหยียน วันนี้ชักันสุตรไป
ตรวจสอบบาดแผลของคุณหนูใหญ่อยู่แล้ว พอกลับมาเขาว่าอย่างไรบ้าง"

เหยียนว่านซุนมองอู่จี้อย่างเย็นชา "ชักันสุตรบอกว่ายายเฒ่าหวัง
เล่นเล่ห์กลไว้ที่ปลายปิ่นแต่แรกแล้ว บาดแผลจากการใช้ปิ่นอันนี้กรีดผิว
แล้วจะเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว ต่อให้บาดแผลสมานกันอย่างรวดเร็วก็จะ
หลงเหลือรอยแผลเป็นจางๆ รูปพระจันทร์เสี้ยวเอาไว้ ปิ่นปักผมสามารถ
ทำปลอมตบตา แต่บาดแผลที่เจ้าทิ้งเอาไว้บนร่างพี่สาวกับมือไม่มีทาง
ปลอมได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นหลักฐานที่วันหน้าจะใช้มัดตัวเจ้าอย่าง
แน่นหนา นอกจากนี้ที่บ้านของยายเฒ่าหวังยังเก็บจดหมายที่เจ้าเคยเขียน
ถึงจิ้งเงินชื่อไท่ในอดีตเอาไว้ไม่น้อย เจ้ามักเขียนจดหมายบ่นเรื่องจุกจิก
หยุมหยิมในบ้านตนเองไปบ่อยๆ หลายเรื่องเคยเกิดขึ้นเมื่อห้าหกปีก่อน
คนนอกไม่รู้ คนในบ้านเจ้าคิดว่าคงยังจำได้ เจ้าพร่ำบ่นไม่หยุดว่ามีคน
โยนความผิดให้เจ้า แต่ห้าหกปีที่แล้วเจ้าเพิ่งจะสืบขบ หากตอนนั้น
ก็เริ่มปลอมลายมือเจ้าเขียนจดหมายจะไม่เร็วเกินไปสักหน่อยหรือ"

อู่จี้ใบหน้าซีดเผือดยิ่ง

ลินเจิงโยกหัวเราะเย้ยหยัน "คิดไม่ถึงใช่ไหม เพื่อจะจัดการกับเจ้า
จิ้งเงินชื่อไท่ให้บริวารวางแผนสำรวจเอาไว้นานแล้ว ความจริงก็ไม่ใช่
เรื่องน่าแปลกใจ ช่วงเวลาที่เจ้าตัดสินใจจะคบหากับ 'มารร้าย' เป็นต้นมา
ก็สมควรเตรียมพร้อมที่จะถูก 'มารร้าย' ทวงรางวัลตอบแทนไว้ด้วย

พวกนางลำบากลำบากจนช่วยให้เจ้าเป็นพระชายาของครีษทหายาทก็เพื่อตักดวง
ผลประโยชน์จากเรื่องนี้ ไม่ใช่เพื่อโดนเจ้าหันมาแวงกตโน้นวันหน้า มีเพียง
หยิบหลักฐานที่แน่นอนมาจนเจ้าไม่อาจปฏิเสธได้ออกมาถึงสามารถบีบ
คุณหนูรองอยู่ให้อยู่ในกำมือชนิดที่ว่าดิ้นไม่หลุดได้ เสียแรงที่เจ้าทุ่มเท
ความคิดวางแผน สุดท้ายยังเอาชนะมารร้ายไม่ได้"

ขณะที่เอ่ยปากก็ให้เจ้าหน้าที่ศาลพาตัวอุจี้มาตรงหน้าเพื่อแยกแยะ
ปิ่นปักผมเอง

อุจี้หันหน้าเปลี่ยนสีไปมา จู่ๆ ก็วาดเสียงดังลั่น "อย่าเข้ามานะ!"

"หากเจ้ายังไม่ยอมรับ ข้าในกล่องนี้ยังมีหลักฐานอยู่อีกมาก"
ลื่นเชิงโย่วเอ่ยอย่างไม่แยแส "ยังต้องการให้ข้าแสดงหลักฐานที่ละชั้น
หรือไม่"

ภายในงานเลี้ยงเงียบกริบไร้สัมเสียง ทุกคนต่างกลั้นหายใจเฝ้ามอง
อุจี้ เทียบกับแววตาทกตะลึงของพวกอาจารย์ใหญ่หลิว แววดตาของ
บรรดาสหายร่วมเรียนซบซ้อนยิ่งกว่า บ้างก็เกลียดชัง บ้างก็ตื่นตระหนก
บ้างก็สับสน และที่มากที่สุดคือความเสียใจ

ทรวงอกอุจี้ขยับขึ้นลงอย่างเห็นได้ชัด นางหลุบสายตาลงอย่าง
เอือมระอา "ไม่จำเป็นหรอก ข้ายอมรับ ข้าเป็นคนทำเอง"

เสียงของนางยังไม่ทันเลือนหาย อยู่ๆ ศาลาแห่งนี้ถึงตะวันตกก็มี
คุณชายหน้าหยกผู้หนึ่งเดินออกมา ไม่รู้ว่กำลังโศกเศร้าถึงขีดสุดหรือ
ผิดหวังจนหัวใจปวดร้าว เดิมทีกิริยาท่าทางสง่างามมีฐาน ยามนี้ประหนึ่ง
ถูกคนออกหมัดต่อเติมแรง ฝ่าเท้าชวนเซ ใบหน้าซีดขาว กว่าที่จะเดินมา
ข้างหน้าไม่ใช่เรื่องง่าย กลับลืมนึกว่าต้องคุกเข่าถวายบังคมฮ้องเดັกับฮ้องเฮา

คนผู้นี้คืออุ๋นหยวนลั่ว เขามาถึงนานแล้ว แต่ถึงอย่างไรเขาก็เชื่อว่า

เรื่องนี้เป็นเพียงความเข้าใจผิด จนกระทั่งได้ยินกับหูว่าอู่ฉินยอมรับ

"เจ้าเป็นคนทำ?" อู่ฉินย่นิ้วจ้องหน้าอู่ฉินไม่วางตา "เพราะอะไรนางเป็นพี่สาวของเจ้านะ!"

"เพราะอะไรนะหรือ" ฉับพลันนั้นอู่ฉินก็เปล่งเสียงสูงขึ้น "ก็พวกท่านบังคับข้าเองไม่ใช่หรือ! รู้หรือไม่ว่าตอนข้าสืบข่าวเหตุใดต้องวิ่งไปจุฑาภพขอพรถึงอารามนักพรตหญิงอวีเจิน เพราะพวกท่านลำเอียงรักพี่สาวมากกว่าอย่างใดเล่า ข้าขอพรให้พวกท่านรักข้ามากกว่านี้สักนิด ไม่อยากให้นายตามีแต่พี่สาว หากไม่เป็นเช่นนั้นจี้เงินซื้อไท่จะใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้หลอกล่อให้ข้าเดินทางผิดได้อย่างไร"

อู่ฉินย่นิ้วราวกับถูกบีบคอเอาไว้ พุดอะไรไม่ออกไปในพริบตา

"ท่านกับท่านพ่อท่านแม่ลำเอียงเพียงใด ในใจพวกท่านไม่เคยรับรู้เลยใช่หรือไม่" อู่ฉินหัวเราะเยาะหยัน "ตกลงกันแล้วว่าจะให้ข้าเข้าร่วมการคัดเลือกพระชายาของคังชทายาท แล้วผลเป็นเช่นไร พอพี่สาวถูกยกเลิกการแต่งงาน พวกท่านก็หาข้ออ้างที่ดียิ่งกว่าให้ท่านที่ ท่านพ่อบอกว่าหน้าตาความสามารถข้าสู้พี่สาวไม่ได้ ถึงขั้นเข้าเฝ้าเบื้องพระพักตร์ขอพระราชโองการเปลี่ยนให้พี่สาวเข้าร่วมแทนโดยตรง! พวกท่านรู้หรือไม่ว่าเพื่อช่วงเวลานี้แล้วข้าต้องเตรียมตัวมานานเพียงใด ไม่สนใจถามข้าสักคำไม่พอ กลับทำลายทุกอย่างที่ข้าต้องการ พวกท่านไม่เคยละอายใจกับเรื่องนี้เลยแม้แต่หน่อย ขนาดพี่สาวก็ยังรู้สึกว่าคุณต้องเหมาะสมแล้วอยู่ในครอบครัวนี้ข้านับเป็นตัวละครไหนแน่ พวกท่านยังมีหัวใจอยู่บ้างหรือไม่"

"แต่เจ้าไม่เคยบอกเลยว่าอยากเข้าร่วมการคัดเลือกเป็นพระชายาของคังชทายาท" น้ำเสียงอู่ฉินย่นิ้วแหบแห้งเหมือนถูกกระดาศทราย

เสียดีสี "เจ้าเคยบอกตั้งหลายครั้งว่าต้องการเลือกสามีด้วยตนเอง ตอนแรกพอท่านพ่อบอกว่าจะให้เจ้าไปเข้าร่วม ข้าเข้าใจว่าเจ้าไม่ยินยอม เคยช่วยคัดค้านสุดกำลังด้วยซ้ำ"

"นั่นเป็นเพราะข้าเคยชินกับการปิดบังความคิดที่แท้จริงของตนเองมานานอย่างไรเล่า" ในแวตอาอุฉีเผยความเดือดดาล "ปีนั้นท่านพ่อยังเป็นผู้ช่วยตำแหน่งเล็กๆ ในกรมปกครอง มุขมนตรีเจิ้งก็เป็นขุนนางที่มีบทบาทสำคัญในราชสำนักแล้ว เขาชื่นชมความสามารถของท่านพ่อ ตั้งใจจะเกี้ยวตบเป็นทองแผ่นเดียวกันกับสกุลอุ๋ สกุลเจิ้งเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงเป็นอันดับต้นๆ ในฉางอัน ขุนนางที่อยากให้ทายาทแต่งงานกับสกุลเจิ้งมีไม่รู้เท่าไร ข้ากับพี่สาวอายุห่างกันเพียงปีเดียวแท้ๆ ท่านพ่อกลับให้พี่สาวไปหมั้นหมายโดยไม่เสียเวลาคิด ต่อให้พี่สาวกับเจิ้งแต่งงานหลายปีก่อนดวงชะตาขัดกัน พวกเขาทำได้เพียงรอจนถึงปีนั้นกว่าจะได้หมั้นหมายอย่างเป็นทางการ ท่านพอก็ยังยืนยันกรานไม่เปลี่ยนใจ นับตั้งแต่นั้นข้าก็เข้าใจแล้ว สิ่งที่ดีที่สุดล้วนเก็บไว้ให้ลูกสาวคนโตสุดที่รัก ส่วนลูกสาวคนรองอย่างข้าผู้นี้ได้แต่เก็บของที่เหลือทิ้งจากพี่สาว"

นางหัวเราะด้วยความคับแค้นใจ

"ยังมีท่าน..." อุฉีกัดฟันกรอด "ท่านจำสิ่งที่พี่สาวชอบได้ทั้งหมด แม้แต่ตอนซื้อขนมน้ำตาลปั้นให้นางยังไม่ลืมว่าต้องโรยงา แต่พอเป็นเรื่องของน้องสาวผู้ที่ท่านเคยเก็บมาใส่ใจบ้างหรือไม่ ปีนั้นข้าเคยเดินหลงทางในเขาวงกตของอารามนักพรตหญิงอวิเจิน ชื่อไห่ออกไปข้างนอกกะทันหัน ในอารามเหลือเพียงนักพรตหญิงสองสามคนที่ไม่รู้เรื่องกลไก พวกนางกลัวว่าข้าจะเกิดเรื่องจึงรีบไปส่งข่าวที่จวนสกุลอุ๋ ข้าตั้งตารอให้พี่ชายรีบมาช่วยข้า เพราะได้หล้านี้ไม่มีปรีศนาใดที่พี่ชายข้าไขไม่ได้ ท้องฟ้า

ยังมีดลงไปทุกที ข้าหวาดกลัวจับใจ แต่พี่ชายที่ข้าเฝ้ารอก็ไม่มาเสียที
รจนสุดท้ายเป็นองค์รัชทายาทเดินทางผ่านมาแล้วได้ยืนยันว่ามีคนติดอยู่ใน
ในอาราม จึงเข้ามาพาข้าออกไป"

พอเลามาถึงตรงนี้ผู้ซึ่งก็อดเหลียวมองไปทางองค์รัชทายาทไม่ได้
องค์รัชทายาททั้งประหลาดใจทั้งสับสนเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าประสบการณ์
ช่วงนี้เมื่อหลายวันก่อนเขาลืมเลือนไปหมดแล้ว

แม้สายตาของผู้ซึ่งจะทอดมององค์รัชทายาทเพียงชั่วอึดใจ กลับ
สะท้อนความเสนาหาที่ซับซ้อนนุ่มนวลออกมาเบาบาง

ถึงอวี่อี่จ้องมองผู้ซึ่งด้วยแววตาเย็นเยียบ ภายในใจคล้ายค่อยๆ
จับตัวเป็นน้ำแข็ง

ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง...

นางเคยคาดเดาแรงจูงใจที่คนเสื้อคลุมดำทำร้ายนางในชาติก่อน
นับครั้งไม่ถ้วน ถึงแม้เมื่อเร็วๆ นี้ในที่สุดก็คาดเดาได้แล้วว่าสาเหตุเพราะ
องค์รัชทายาทพยายามแต่งงานกับนาง กลับคิดไม่ถึงว่าเบื้องหลังจะมีความรู้สึก
หลากหลายปะปนเพียงนี้

ไม่ต้องสงสัยเลย สาเหตุที่ผู้ซึ่งเปลี่ยนแปลงให้การแต่งงานกับองค์รัชทายาท
กลายเป็นความยึดมั่น นอกจากต้องการเอาชนะพี่สาวร่วมอุทรแล้ว ยังมี
ความต้องการครอบครองแต่เพียงผู้เดียวด้วย

จำได้ว่าชาติก่อนเมื่อครั้งนางกับเต็งเหวยหลี่และผู้ที่รับพระราชเสาวนีย์
ไปเข้าเฝ้ายังวังต้าหมิงกง ฮองเฮาพระราชทานเพียงผ้าไหมให้เต็งเหวยหลี่
กับผู้ที่คนละแปดผืน กลับพระราชทานเครื่องหอมเจ็ดผอบลัวที่ผู้คน
ขนานนามว่าเป็น 'ยอดแห่งสมุนไพรเครื่องหอม' ให้นาง

คิดว่าจิตสังหารที่ผู้ซึ่งมีต่อนางคงจะเริ่มฝังลึกมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

กระมัง องค์รัชทายาทไม่เพียงสอบถามความเป็นอยู่ของนางบ่อยครั้ง
ยังเผยความตั้งใจว่าจะแต่งงานกับนางหลังจากพ้นช่วงไว้ทุกข์ให้บิดาด้วย
พอข่าวนี้ลวงรู้ไปถึงหูอู่ฉี จิตสังหารที่ฝังอยู่ในใจนั้นก็บมเพาะกลายเป็น
การลงมือทำจริง

จำได้ว่าชาติก่อนไม่มีปีศาจมารร้ายเหล่านี้ เสี่ยวหย่าเคยกล่าวไว้ว่า
เรื่องนี้อาจเกี่ยวข้องกับการย้อนลิขิตสวรรค์แก้ไขโชคชะตาจนชักนำให้
เกิดเภทภัย ตอนนั้นซือไท่ยังไม่ถูกเปิดโปง แต่อู่ฉีสมรู้ร่วมคิดกับซือไท่
มานานแล้ว อย่างนั้นคนเลื้อยคลุมดำในคืนนั้นเป็นไปได้อู่ว่าอู่ฉีจะให้
ซือไท่ส่งมา

คนเหล่านี้ต่างมีเลศนัยแอบแฝง แต่พวกนางมีจุดประสงค์เดียวกัน
แน่นอนคือช่วยให้อู่ฉีได้เป็นพระชายาขององค์รัชทายาท

สำหรับเต็งเหวยหลี่ บิดาเคยกล่าวเอาไว้ว่าฮ่องเต้มีพระราชประสงค์
จะยกย่องขุนนางฝ่ายที่สนับสนุนการปราบปรามอู๋ปู้ว เต็งซือจงกลับต่อต้าน
พระราชดำรินี้ของฮ่องเต้อย่างสุดกำลังเพื่อกดข่มกลุ่มอำนาจฝ่ายคัดค้าน
การปราบปรามอู๋ปู้วในราชสำนัก ความหวังที่เต็งเหวยหลี่จะได้รับเลือก
เป็นพระชายาขององค์รัชทายาทจึงริบหรี่มากทีเดียว

นี่หมายความว่าขอเพียงกำจัดนางไปได้ ตัวเลือกตำแหน่งพระชายา
ขององค์รัชทายาทก็จะเหลือเพียงอู่ฉีแล้ว

เป้าหมายของพวกเขาก็ชัดเจนอย่างยิ่ง พอบุกเข้าจวนมาได้
ก็ลงมือสังหารนาง

ไม่ว่าชาติก่อนหรือชาตินี้อู่ฉีก็โหดเหี้ยมอำมหิตหาใดเปรียบ

ชาติก่อนส่งคนมาสังหารนาง ชาตินี้วางแผนทำร้ายพี่สาวของตนเอง
ถึงอู่วีอี้กำหมัดแน่นโดยไม่รู้ตัว นางแค้น...แค้นจนแทบอยากจะ

ฉีกทั้งนางมารตรหน้าเป็นชิ้นๆ

นางเสียใจ...เสียใจที่ตนเองต้องตายอย่างไม่เป็นธรรมในเงื้อมมือของคนพรวรนี้ ซาติก่อนนางเป็นเพียงเด็กสาวกำพร้าผู้หนึ่ง มารดาตัวจากโลกนี้ไป บิดาก็ล่องลับไปอีกคน ยังมาถูกช่วงชิงกระทั่งสิทธิ์ที่จะมีชีวิตอยู่ต่อเพียงลำพังเพราะแผนการชั่วร้ายเช่นนี้

อุ่หยวนล้อมองความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ในดวงตาน้องสาวออกแล้ว เขากัดฟันเอ่ยว่า "เหตุใดเจ้าไม่บอกกับพี่ชายแต่แรกเล่า"

"ข้าบอกแล้วท่านจะช่วยข้าหรือ" อุ่ฉีแค้นเสียงเย้ยหยัน "ไม่หรือท่านคงยกสิ่งที่ดีที่สุดให้พี่สาวเหมือนเดิม บนโลกใบนี้ไม่มีใครช่วยข้าได้ ข้าต้องพึ่งตนเองเท่านั้น!"

ลิ่นเจิงโยวหัวเราะอย่างเย็นชา "หมายความว่าใครก็ตามที่อาจขัดขวางไม่ให้เจ้าได้เป็นพระชายาของศรีษทายาท เจ้าก็จะกำจัดทิ้งไป ล่องหนในที่ละคนใช่หรือไม่ เพื่อการนี้แล้วเจ้าจึงทำร้ายพี่สาว ใส่ร้ายคุณหนูเต็ง เล่นงานคุณหนูตุ้ แม้แต่ตอนอยู่บนเขาหลี่ซานก็คิดร้ายกับคุณหนูเถิงด้วย"

พอล่าวมาถึงตรงนี้เขาก็เหลือบมองเงิงอวี้แวนหนึ่งโดยไม่รู้ตัว แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่านางกำลังจ้องหน้าอุ่ฉีด้วยความแค้นสุดมอก ความแค้นนี้ลึกล้ำเข้มข้น ดุจศัตรูคู่แค้นที่ล่าบากตามหามาหลายปี ปรากฏตัวตรงหน้าอย่างไม่คาดคิด ทว่าแฝงด้วยความโศกเศร้ายากจะบรรยาย เหมือนความทุกข์ระทมที่ไม่อาจลบล้างยึดครองพื้นที่ในหัวใจ

ลิ่นเจิงโยวตะลึงงัน ความรู้สึกอันแรงกล้าถึงเพียงนี้ ไม่ใช่เพียงเพราะญาติผู้พี่เกือบโดนคนตรงหน้าเล่นงานเป็นแน่...

108

ลื่นเชิงโย่งกำลังประหลาดใจ ก็ได้ยินอุ๊อี่เอ่ยว่า "พวกนางอยู่ในสภาพใด แล้วเข้าอยู่ในสภาพใด"

เขาถูกคำพูดประโยคนี้เรียกสติกลับมา ถึงอวี่อี่ไม่มีทางเป็นเช่นนี้โดยไม่มีเหตุผลแน่ ตอนนี้อยู่รอบกายหูด้าผู้คนเต็มไปหมด มีเรื่องอะไรก็ต้องเอาไว้อ่อยถามวันหน้าแล้ว เขาจึงเก็บงำความกังวลและความสงสัยในใจเอาไว้ แล้วตั้งความสนใจมาอยู่ที่สถานการณ์ตรงหน้า

"เต็งเหว่ยหลี่มีสกุลตั้งกับจวนเว่ยกั๋ววงประคบบประหงมเลี้ยงดูจนเติบใหญ่ ฐานะสูงส่งสุขสบายมาตั้งแต่เด็ก" อุ๊อี่เอ่ยวาจาเสียงดังฉะฉาน "บิดาของถึงอวี่อี่เป็นขุนนางหัวเมืองที่อำนาจบารมีลือลั่นทั่วสารทิศ แต่ไหนแต่ไรมาทำตามใจปรารถนา ตู้อึงหลั่นเป็นบุตรสาวคนโตของครอบครัว ไม่จำเป็นต้องทนกับความลำเอียงของพ่อแม่และพี่ชายตลอดเวลาเหมือนข้า พวกนางอยู่ในจวนอยากจะทำสิ่งใดก็ทำ อยากจะ

พูดอะไรก็พูด ต่อให้ไม่ถูกเลือกเป็นพระชายาองค์รัชทายาท ครอบครัวยกพยายามสรรหาคู่ครองที่ดีที่สุดมาให้ พวกนางมีหนทางถอยมากมาย นับไม่ถ้วน แล้วข้าเล่า หากข้าไม่ไหวคิดว่าด้วยตนเองก็ไม่มีใครมาช่วยหรือ!"

อู่หยวนล้วยกั๊ดฟันกรอด "ดังนั้นแม้แต่พี่ชายเจ้าก็คิดร้ายด้วย? บนเขาหลี่ซานเรื่องข้อเท้าแพลงทั้งที่เป็นความคิดของเจ้า ตอนหลังกลับบอกปัดว่าข้าบังคับให้เจ้าทำ"

อู่ฉีหัวเราะเย้ยหยัน "มันผิดตรงที่ใดกัน เดิมทีราชสำนักอาจคัดเลือกพระชายาองค์รัชทายาทจากบุตรสาวของบรรดาเจ้ผู้สืบทอดอยู่แล้ว ด้วยรูปโฉมกับความสามารถของคุณหนูถึงมีสิทธิ์จะได้รับเลือกสูงมาก หากวางแผนให้พี่ชายมาขอคุณหนูถึงสำเร็จ ไม่แน่ว่าเรื่องนี้นางได้รับเลือกคงไม่มีหวังอีก เตะคู่แข่งที่แข็งแกร่งออกไปเสียแต่เนิ่นๆ ได้ เหตุใดข้าจะไม่ทำเล่า อีกอย่างข้าไม่ได้ทำร้ายใครนะ พี่ชาย ท่านไม่เชื่อว่าขอคุณหนู..."

"เล่าเรื่องในคืนเทศกาลอวี๋ฝอมาดีกว่า" อยู่ๆ ลินเจิงโยวก็เอ่ยตัดบทนาง "ก่อนจะมาที่นี่ข้าไปยืนยันกับพี่ชายเจ้ามาแล้ว คืบนั้นความจริงเขาจะไปส่งพวกเจ้าพี่น้องที่วัดชิงหลงด้วยตนเอง ปรากฏว่าถูกเจ้าหลอกเข้า"

อู่ฉีเบนสายตามาทางลินเจิงโยว

ลินเจิงโยวสีหน้าเย็นชากว่าปกติ "ตอนแรกนัดหมายกับสหายไต้ดิบตีว่าให้มารวมตัวกันที่วัดชิงหลงต้นยามโหย่ว เจ้ากลับบอกเขาว่าเป็นกลางยามโหย่ว รอจนพี่ชายเร่งมาถึงวัดชิงหลงเจ้าก็เกลี้ยกล่อมพี่สาวให้ออกหน้าหลอกล่อคุณหนูตั้งไปที่สะพานแล้ว ภายหลังยังใช้วิธีการบางอย่างทำให้พี่สาวไม่ได้กลับไปยังร้านจิวซวงลักที่ ปาที่ฉากนี้คาดเดาได้ไม่ยากเลย เป็นเพียงการใช้ประโยชน์จากคำว่า 'เชื่อใจ' สองคำ

ข้าเพียงอยากรู้ว่าคือนั้นเครื่องประดับกับจดหมายรักที่มอบให้คุณหนูตั้งมาจากที่ใดกัน เครื่องประดับคือต่างหูมุกลือแสงจันทร์ที่ราคาสูงลิ่ว ส่วนจดหมายรักก็ปลอมลายมือข้า แผนการที่พวกเจ้าเตรียมมาทั้งหมดนี้ เพื่อต้องการให้ทุกคนเข้าใจผิดว่าข้ากับคุณหนูตั้งมีความสัมพันธ์ส่วนตัว ยายเฒ่าหวังรู้จักขุนนางในราชสำนักบางคนใช่หรือไม่ ไม่อย่างนั้นเหตุใดถึงปลอมลายมือข้าได้"

"ข้าไม่รู้นางทำได้อย่างไร" อุ๊ฉิ้นตอบเสียงเย็นเยียบ "ทุกครั้งที่นางจะเล่าส่วนหนึ่งของแผนการกับข้า แล้วกำชับข้าให้จัดการเรื่องทางนี้ให้ดีก็พอ อีกส่วนหนึ่งจะไม่ยอมให้ข้าซักถามเลย ดูอย่างแผนการในวันนี้ข้าก็เพิ่งรู้เมื่อคืนว่ากระดาศคัฒบทกวีของคุณหนูตัวไปอยู่ในมือของจิ้นชื่อผู้หนึ่งที่ชื่อหลูจ้าวอันแล้ว ยายเฒ่าหวังบอกว่าคือนั้นหลูจิ้นชื่อก็ติดตามเสด็จออกนอกเมืองด้วย ให้ข้าหาวิธีสาดขายกระป๋องของสองพี่น้องสกุลเผิงจนเปียกตอนเขาปรากฏตัว"

ลิ่นเจิงโย่วยิ้มเยาะ "เจ้าไม่รู้แผนการทั้งหมด แต่ต้องรู้เวลาที่พวกเขาจะลงมือแน่ คือนั้นตอนแพะรับบาปที่ชื่อฮั่วซงหลินใช้วิชามารชิงเสี้ยววิญญาณผีสาวเจ้าไป เจ้ากับสหายคนอื่นนั่งคุยเล่นกันอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่างในร้านจิวซวง เจ้าทำเช่นนั้นก็เพื่อตัดตนเองออกจากการตกเป็นคู่ต้องสงสัยไปอย่างหมดจด แต่ตอนนั้นขอเพียงเจ้าตะโกนออกมาคำเดียว ก็ยังโยกนาฏกรรมครั้งนี้ได้ทันที เจ้ากลับมองดูผีสาวตนเองถูกทำร้ายต่อหน้าต่อตาทั้งที่ห่างออกไปเพียงก้าวเดียวเท่านั้น เจ้าไม่เคยเห็นใจนางสักนิดเลยหรือ"

"แล้วเหตุใดข้าต้องเห็นใจด้วย" เสียงอุ๊ฉิ้นแหลมสูงขึ้นมาทันควัน "บนเขาหลี่ซานครั้งนั้นนางรู้อยู่แล้วแท้ๆ ว่าหญิงชาวนานั้นเป็นคนที่

สองเสาเตรียมไว้เพื่อลงใจพวกเรา นางย้อนกลับไปเองคนเดียว เคยคิดจะเตือนข้าบ้างหรือไม่ นางไปร่วมคัดเลือกพระชายาของศรีชทายาทแทนข้า หลังจากนั้นเคยขอโทษข้าสักคำหรือไม่ หากในหัวใจในสายตาของนางยังมีน้องสาวอย่างข้า ข้าก็คงไม่ทำเรื่องใจร้ายถึงเพียงนี้..."

อุ๋หยวนลั่วตะคอกตบหนาง "ต้าเหินยงไม่เคยรู้มาก่อนว่าเหตุการณ์วันนั้นเป็นการลงใจ เรื่องนี้ท่านพ่อท่านแม่ก็ถูกปิดบังไว้เช่นกัน ที่ต้าเหินยงยอมย้อนกลับไปนั้นเป็นเพราะเนื้อแท้นางเป็นคนใจดีมีเมตตา! ส่วนเจ้าหากมีใจสงสารหญิงชวานาผู้นั้นบ้างยังต้องให้คนอื่นมาเตือนด้วยหรือเรื่องมาถึงวันนี้แล้วเจ้ายังไม่เข้าใจอีกใช่หรือไม่ เจ้าเป็นคนลั่นน้ำใจเห็นแก่ตัว ตั้งแต่เล็กจนโตก็เป็นเช่นนั้นมาตลอด"

อุ๋ฉีหรือตาลงทันใด

อุ๋หยวนลั่วจ้องหน้าอุ๋ฉีตรงๆ พลังเอ่ยเสียงเฉียบขาด "เจ้าพร่ำบอกไม่ขาดปากว่าท่านพ่อท่านแม่กับพี่ชายลำเอียง กลับลืมไปแล้วกระมังว่าหลายปีมานี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้าง ได้ เจ้าลืมไปแล้ว ข้าจะช่วยรำลึกความหลังให้เจ้าเอง" เขากล่าวตอด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด "คนทั่วไปตั้งครรภ์สิบเดือน แต่เจ้าอยู่ในครรภ์ท่านแม่เจ็ดเดือนก็คลอดออกมาแล้ว ท่านพ่อท่านแม่กลัวว่าจะเลี้ยงเจ้าไม่รอด จึงตั้งใจเชิญผู้มีวิชามาทำนายดวงชะตาให้เจ้า เดิมทีรอฟังถ้อยคำที่เป็นมงคล ทว่าผู้มีวิชาผู้นั้นกลับบอกว่าวันข้างหน้าเจ้าจะนำหายนะมาสู่วงศ์ตระกูล ท่านพ่อโกรธจัดจนสั่งคนให้ขับไล่ผู้มีวิชาผู้นั้นออกจากบ้านไป ทั้งยังรักใคร่เอ็นดูเจ้าไม่น้อยไปกว่าเมื่อก่อน ตอนเด็กๆ เจ้าร่างกายไม่แข็งแรง ส่วนต้าเหินยงสุขภาพแข็งแรง คนทั้งครอบครัวคอยทะนุถนอมเจ้าอยู่กลางฝ่ามือมาตลอด ความเอาใจใส่กับความห่วงใยที่มีให้ต้าเหินยงเทียบกับเจ้าแล้ว

ห่างไกลกันมากนัก"

ดูนี่เงินไม่ขยับเขยื้อน

อุ๋นหววนลี้วดวงตาฉายชัดถึงความผิดหวัง "จำได้ว่าปีนั้นตอนเจ้าอายุห้าขวบก็ล้มป่วยเป็นโรคไข้จับสั่นอาการหนักมาก ทุกวันหลังท่านพ่อเลิกประชุมขุนนางกลับมาแล้วเรื่องแรกที่ทำคือมาอยู่ข้างเตียงเป็นเพื่อนเจ้า ส่วนท่านแม่กับข้าเพื่อเฝ้าดูแลเจ้าแล้วยิ่งเหน็ดเหนื่อยไม่ได้พักผ่อน ตลอดทั้งวัน หมอบอกว่าต้องการเลือดจากแขนของพี่น้องร่วมอุทรมาเป็นตัวประสานยา ต้าเหนียงก็เพิ่งจะหกล้ม กลับยอมทำตามโดยไม่รีรอ นางกลัวว่าพวกเราจะเหนื่อยจนล้มพับ จึงมาคอยช่วยยกน้ำแกงส่งยา กว่าเจ้าจะหายดีไม่ใช่เรื่องง่าย ต้าเหนียงก็มาติดโรคจากเจ้าอีก แต่เจ้าไม่เคยเห็นใจที่สาวคนโตที่นอนป่วยอยู่บนเตียงเลย ทั้งยังทำตัวเจ้าอารมณ์ไววายวอยอยู่ในห้องเพราะคิดว่าท่านพ่อท่านแม่กับพี่ชายง่วนกับการดูแล ต้าเหนียงจนละเลยเจ้า เจ้าคลอดก่อนกำหนดร่างกายอ่อนแอ คลอดออกมาแล้วก็ได้รับความรักอันเหลือจากคนทั้งครอบครัว ผ่านไปนานวันเข้าดูเหมือนเจ้าจะลืมไปว่าพี่สาวก็เป็นบุตรสาวผู้หนึ่งของสกุลอู่ ขอเพียงท่านพ่อท่านแม่แสดงความรักห่วงใยสักหน่อยเจ้าก็จะอาละวาด"

ในดวงตาคู่หววนลี้วเต็มไปด้วยคลื่นอารมณ์แฝงอยู่ "หัวใจประกอบด้วยเลือดเนื้อทั้งสิ้น ตอนเด็กๆ เวลาพี่ชายเรียนหนังสือ ทุกครั้งเมื่อถึงเดือนสิบสองอากาศหนาวเหน็บ ต้าเหนียงกลัวว่าพี่ชายจะคัดอักษรจนนิ้วมือเป็นตุ่มพุพอง จึงอาสามาช่วยจุดเตาอุ่นอยู่ข้างๆ พอพี่ชายบอกให้นางกลับห้อง นางกลับยื่นกรานว่าจะอยู่เป็นเพื่อน ส่วนเจ้าน่ะหรือ ทุกครั้งที่ถึงช่วงนี้จะเอาแต่บ่นว่าพี่ชายมัวแต่อ่านหนังสือไม่ยอมเล่นกับเจ้า ครั้งนั้นพี่ชายขึ้นต้นไม่ช่วยเจ้าเก็บว่าว ตอนกระโดดตกลงมาไม่ระวังจึงข้อเท้าแพลง

เจ้าก็เอ่ยปากขอโทษพี่ชาย แต่ต่อมาคนที่คอยดูแลพี่ชายกลับเป็นด้าเหยิง ตอนพวกเจ้าตามท่านแม่กลับบ้านท่านตาที่โง่ใจ พวกกลับถึงบ้านด้าเหยิง ก็เอาขนมข้าวเหนียวทอดที่พี่ชายชอบกินมาฝากตั้งมาก ก่อนหน้านี้พี่ชาย เพียงพูดออกไปโดยไม่ตั้งใจครั้งเดียว ด้าเหยิงกลับจำใส่ใจเจียบๆ พวกเจ้า สองคนทำรื่องทำให้พี่ชาย ด้าเหยิงจะทำออกมาพอดีทำเสมอ เจ้ากลับ ไม่ใส่ใจกระทั่งขนาดเท้าของพี่ชาย พอสวมรองเท้าที่เจ้าทำไม่ได้ เพียงพูด ล้อเล่นว่ารองเท้าคู่นี้เสียเปล่าแล้ว เจ้าก็โหมบอกว่าพี่ชายรักด้าเหยิง มากกว่า แล้วโยนรองเท้าคู่นั้นลงบ่อน้ำต่อหน้าพวกเรา

ใช้ความจริงพี่ชายไม่ควรเก็บเรื่องเล็กน้อยพวกนี้มาใส่ใจ แต่ก็ไม่ใช่ว่าเพียงเรื่องสองเรื่อง เป็นการอยู่ร่วมกันมานานหลายปี เรื่องหมุมหมิมพวกนี้ ตกตะกอนอยู่ในหัวใจไปทีละนิด คนจิตใจหยาบกระด้างเพียงใดก็คงเข้าใจ ยิ่งเติบโตใหญ่พี่ชายยิ่งเข้าใจชัดเจน ด้าเหยิงใจเย็นใจกว้าง ส่วนเจ้าจิตใจ คับแคบ หลายปีที่ผ่านมามีได้รับความหวังจากนางที่มีต่อพี่ชายผู้นี้ มากมายนัก เพื่อจะตอบแทนกลับคืนจึงลำเอียงใส่ใจด้าเหยิงมากกว่า โดยไม่รู้ตัว ก็ไม่ต่างกับที่นางจำได้ว่าพี่ชายไม่ชอบกินน้ำส้มหมักดอกท้อ* ไม่ชอบดมกลิ่นสุราธู** ไม่กินปลาดิบ ไม่แตะผักชี เรื่องพวกนี้เจ้า ไม่เคยรู้เลยแม้แต่เล็กน้อย ทว่าด้าเหยิงกลับจดจำใส่ใจไว้ทั้งหมด อย่างนั้น แล้วพี่ชายจะจำได้ว่าด้าเหยิงชอบกินงา นั้นมันยากตรงที่ใดกัน"

สีหน้าอู๋ยังคงเย็นชาแข็งกระด้าง ทว่าประกายในดวงตาลันไหว

อู๋หยวนล้วยหัวเราะเยาะตนเอง "เจ้าบอกว่าครั้งนั้นพี่ชายมาช่วยเจ้า ที่อารามนักพรตหญิงอวี่เจินไม่ทันการณ์ กลับไม่เอ่ยถึงสักคำว่าตอนนั้น

* น้ำส้มหมักดอกท้อ คือน้ำส้มสายชูที่นำดอกท้อใส่ลงไป ตามด้วยข้าวหรือผลไม้ แล้วทำการหมักบ่มต่อไป

** สุราธู เป็นสุราชนิดหนึ่งที่หมักด้วยสมุนไพร ในสมัยโบราณชาวฮั่นนิยมดื่มสุราชนิดนี้ในวันขึ้นปีใหม่เพราะ เชื่อว่าจะช่วยให้มีภูมิต้านทานต่อโรคต่างๆ ไม่เจ็บไม่ป่วย

พี่ชายอยู่นอกเมือง พี่ชายเร่งควบม้ากลับเข้าเมืองโดยไม่หยุดพัก เพราะ
 ร้อนมากเกินไประหว่างทางจึงเกือบตกจากหลังม้า แต่สุดท้ายก็กลับเข้า
 ไปก้าวหนึ่ง และยังถูกเจ้าคิดแค้นมาจนถึงตอนนี้ พอไปเยี่ยมเจ้าที่ห้อง
 เจ้ากลับปล่อยยให้พี่ชายอยู่นอกประตู พี่ชายยืนอยู่ตรงระเบียงทางเดิน
 จ้องมองประตูห้องที่ปิดสนิท รสชาติเช่นนั้นตราบนานวันนี้ยังลืมไม่ลง เเร่งรีบ
 เดินทางจนเสื้อผ้าเปียกเหงื่อชุ่มโชกไปหมด ลมพัดผ่านมากี่หนาวเหน็บ
 ถึงกระดุกในพริบตา แต่ร่างกายจะหนาวเพียงใดก็ไม่หนาวเท่าในหัวใจ"

อุ้ยหวนล้วยสะอื้นอยู่ในลำคอ ก่อนจะหยุดชะงักไปชั่วครู่ "ส่วน
 ท่านพ่อท่านแม่ ปกติพวกเจ้าสองคนเป็นเช่นไรพวกท่านคงจะรู้ดียิ่งกว่าข้า
 เสียอีก เรื่องเล็กน้อยนับไม่ถ้วนตั้งแต่สมมานานปี การดูแลเจ้าอย่างทะนุถนอม
 เหลือเกินในตอนแรกกลายเป็นความรักใคร่เอ็นดูที่มีต่อข้าหนึ่ง ทุกอย่าง
 ล้วนมีเหตุผล ช่วงก่อนข้าหนึ่งถูกสกุลเจ้ายกเลิกการแต่งงาน นางร้องไห้
 อยู่ในห้องทั้งวัน ท่านพ่อท่านแม่กับข้ากลัวว่านางจะคิดสั้น ย่อมห่วงใย
 นางเป็นเท่าทวี ทั้งหมดนี้พออยู่ในสายตาเจ้าก็กลับกลายเป็นความลำเอียง
 ที่คนทั้งครอบครัวรักข้าหนึ่งมากกว่า เจ้าไม่เคยคิดบางหรือไร หาก
 ตอนนั้นคนที่ถูกยกเลิกการแต่งงานเป็นเจ้า ท่านพ่อก็จะยอมเสียสละ
 เพื่อจัดการเรื่องนี้ให้เจ้าเช่นกัน!"

"ท่านพูดเหลวไหล!" อุ้ยริมฝีปากสั่นระริก น้ำตาไหลพร่างพรูออกมา
 เป็นสาย "ท่านพ่อไม่มีทางทำอะไรเพื่อข้าหรือ ต่อให้ข้าตายไปพวกท่าน
 ก็ไม่มีทางปวดใจ หากพวกท่านปรับเปลี่ยนหัวใจให้มีความรู้สึกเท่าเทียม
 สักหน่อยข้าก็คงไม่เดินมาถึงจุดที่เป็นอยู่ทุกวันนี้"

"ข้าพูดเหลวไหล?" อุ้ยหวนล้วยกุมปากขึ้นเล็กน้อย "ตอนนี้
 เจ้าสุขภาพแข็งแรง ดูท่าจะลืมไปว่าหลายปีที่ผ่านมาท่านพ่อท่านแม่

เคยทำเพื่อเจ้ามาตั้งเท่าไร ท่านพ่อท่านแม่ได้ยืนยันว่าเมืองชิงหยวนมีหมอมือที่เชี่ยวชาญการรักษารักษาโรคภัยของเด็ก ก็ไม่ลังเลที่จะเดินทางไกลกว่าพันลี้เพื่อเชิญหมอมือผู้นี้มาโดยเฉพาะจนทำให้ผลการทดสอบของกรมปกครองเป็นผู้ช่วยในกรมปกครองต่อเนื่องมาสิบปีเต็มๆ ท่านแม่ทำทุกอย่างเพื่อให้เจ้าด้วยตนเองทุกปี เพราะตอนเล็กๆ เจ้าขี้นาวยิ่งกว่าเด็กผู้อื่น ท่านแม่มักจะเอาใจใส่เป็นพิเศษ ถึงแม้เจ้าเติบโตถึงเพียงนี้แล้วถึงเท่าที่นางทำให้เจ้าก็ยังหนานุ่มกว่าคนอื่นหลายส่วน เจ้าชอบสวมเสื้อผ้าสีแดงมาตั้งแต่เด็กแต่ละปีท่านแม่จะหาผ้าไหมผ้าแพรสีแดงมาเพิ่มให้เจ้ามากมาย...ของพวกนี้ถูกเก็บใส่หีบอยู่ในห้องของเจ้า หรือเจ้าจะบอกว่าพี่ชายปั้นแต่งเรื่องขึ้นมาลอยๆ โดยไร้หลักฐานเล่า ต้าเหนียงดีต่อเจ้าอย่างไร เจ้าคงรู้อยู่แก่ใจของที่เจ้าชอบกินนางไม่เคยแตะต้อง ของเล่นที่เจ้าหมายตา นางชอบเพียงใดก็ไม่เรียกร้องอยากได้ น่าเสียดายที่เจ้าถูกวิชามารของนักพรตชั่วผู้นั้นล่อลวงจนจิตใจบิดเบี้ยว ไม่กี่ปีมานี้เอาแต่จดจำเรื่องแย่ๆ ไม่เคยจดจำเรื่องดีๆ เลย!"

ร่างกายอยู่ฉิ่งโง่งนไปชั่วขณะ หยาดน้ำตาดังไหลทะลักออกมา นางกัดฟันอ้อยเสียนซิงซัง "ท่านพูดเหลวไหล...พวกท่านเสแสร้งกันหมด! บุญคุณเล็กน้อยพวกนี้นับเป็นอะไรได้ ทุกครั้งที่เกี่ยวพันถึงผลประโยชน์สำคัญ ในสายตาพวกท่านมีเพียงพี่สาวผู้เดียวเท่านั้น ข้าเลือกสามีให้ตนเองไว้นานแล้ว แต่พวกท่านทำลายทุกอย่างเพื่อพี่สาวไปแล้ว"

อุ๋หยวนล้วยังรู้สึกผิดหวังมากขึ้น "อย่างนั้นเจ้าน่าจะจำได้ว่าช่วงก่อนหน้านั้นต้าเหนียงเคยถามว่าชายในดวงใจเจ้าคือใคร เจ้าบอกว่าจะเลือกสามีด้วยตนเอง กลับไม่คัดค้านที่ครอบครัวจะส่งเจ้าเข้าเรียนในสำนักศึกษาเชิงเตี๋ย พวกเราจึงสงสัยว่าเจ้ามีชายหนุ่มที่หมายปองแล้ว"

ที่สำคัญคนผู้นั้นคงเป็นบุตรหลานเชื้อพระวงศ์สักคน ไม่นานตำเหียงก็ถูกสกุลเจิ้งยกเลิกการแต่งงาน ทั้งครอบครัวจมอยู่กับความเศร้าเสียใจ แต่เจ้าพอได้ยินว่าเจิ้งอ่องซื้อจื่อจี้จัดงานเลี้ยงวันเกิด ก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง นำของขวัญวยพรไปยังวังเจิ้งอ่อง ชำกับตำเหียงจึงมั่นใจว่าชายในดวงใจเจ้าคือเจิ้งอ่องซื้อจื่อ หลังจากนั้นเป็นต้นมาตำเหียงจึงตอบตกลงเข้าร่วมการคัดเลือกพระชายาของคิรัชทายาท ส่วนพี่ชายตอนอยู่บนเขาหลี่ซานก็หาวิธีจับคู่ให้เจ้ากับเจิ้งอ่องซื้อจื่อ เดิมทีคิดว่าเป็นแผนการที่น่ายินดี ไม่คิดว่าจะกระตุ้นให้เจ้าเกลียดชังทุกคนในครอบครัว"

หยาดน้ำตาของอู่จี้ราวกับหยุดชะงักไป

อู่หยวนล้วยหลับตาลง "ช่างเกิด พุดมามากถึงเพียงนี้ ข้าเพียงอยากรู้เรื่องหนึ่ง พอทำเรื่องพวกนี้ไปแล้วในใจเจ้าเคยมีสักเศษเสี้ยวที่รู้สึกเสียใจในภายหลังหรือไม่ เจ้าลองคิดถึงสภาพของตำเหียงเมื่อก่อน แล้วมาคิดถึงสภาพของตำเหียงในตอนนีดูสิ จะพูดกับนางว่า 'ขอโทษ' จากใจจริงได้บ้างหรือไม่"

อู่จี้กัดฟันแน่น ทว่าริมฝีปากยังสั่นระริก

อู่หยวนล้วยตาแดงก่ำเฝ้ารออยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง สุดท้ายก็ต้องผิดหวัง เขาหันหน้ากลับไปแล้วคุกเข่าแผ่นหลังเหยียดตรงเบี่ยงพระพักตร์ฮ้องโต้กับฮองเฮา จากนั้นก็มลงกราบศีรษะจรดพื้นพร้อมเอ่ยว่า "ท่านพ่อ สุขภาพร่างกายไม่ค่อยดี ท่านแม่ยุ่งกับการดูแลน้องสาวคนโต เรื่องในคืนนี้กระหม่อมหยวนล้วยขอแบกรับไว้เพียงผู้เดียว ครอบครัวสกุลอู่ไชคร้ายนัก มีคนเจ้าเล่ห์อำมหิตเช่นนี้ถือกำเนิดขึ้นมา เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวแล้วจึงกระทำเรื่องโหดเหี้ยมไร้มนุษยธรรม ทว่าคนช่วยยอมหนีไม่พ้นกฎหมายบ้านเมือง บาปกรรมที่ก่อยากจะอภัยให้ได้ ในเมื่อกระหม่อม

หยวนลั่วเป็นพี่ชายของผู้กระทำความผิดและยังเป็นญาติพี่น้องของเหยื่อ หลังทราบความจริงแล้วก็ทุกข์ทรมานราวไฟเผาเผา รู้สึกละอายและเสียใจเกินจะรับไหว มีเพียงวิงวอนต่อเจ้าบาทกับราชสำนักให้บังคับใช้กฎหมายอย่างเต็มที่ ทวงคืนความยุติธรรมให้กับเหยื่อทุกคน หากมีส่วนใดจำเป็นต้องให้สกุลอุ้ยรับผิดชอบ สกุลอุ้ยไม่กล้าปฏิเสธอย่างเด็ดขาดพะยะค่ะ"

สายลมยามค่ำคืนพัดวูบผ่านเปลวไฟหน้าลานกว้าง คำพูดของอุ้ยหยวนลั่วทั้งสิ้นเยื่อใยทั้งเจ็บปวดร้าวราน

สีพระพักตร์ฮ่องเต้แสดงความประทับใจ ก่อนถอนพระทัยตรัสว่า "สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณหนูใหญ่สกุลอุ้ยช่างน่าเห็นใจยิ่งนัก ความโหดเหี้ยมของคุณหนุรองสกุลอุ้ยยากจะอภัยให้ได้จริงๆ โยวเออร์ เจ้าคือขุนนางที่รับผิดชอบต่อสืบสวนคดีนี้ เจ้ามีความเห็นอย่างไร"

สายตาของทุกคนในที่นี้พุ่งตรงมายังลีนเจิงโยวทันที

ลีนเจิงโยวสีหน้าเคร่งขรึมตอบอย่างตรงไปตรงมา "ตัดสินลงโทษตามความผิด ปราบกันกดดันให้ละอาย' ในคดีนี้เหยื่อที่เป็นผู้บริสุทธิ์อย่าง ลีนเจิงคือหลี่อิงเออร์บุตรสาวชาวบ้านธรรมดา ปีนีนางเพิ่งอายุสิบสามเท่านั้น เดิมทีไม่เคยมีความแค้นต่อพวกคุณหนุรองอุ้ย กลับถูกทำร้ายเพียงเพราะคนชั่วต้องการกลบเกลื่อนความผิด เมื่อเร็วๆ นี้เจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียนไปยั้งอึ้งหิงฟางเพื่อสืบคดี พอกลับมาถึงบอกว่ามารดาของหลี่อิงเออร์ยังร้องไห้เสียใจอยู่ทุกวัน ความทุกข์ทรมานของราษฎรย่อมเป็นความทุกข์ของโอรสสวรรค์ด้วย กระหม่อมขอวิงวอนให้เจ้าบาทลงโทษสถานหนัก คุณหนุรองอุ้ยยายเฒ่าหวัง หลูจ้าวอันหลักฐานความผิดชัดเจนสมควรย้ายตัวไปยังศาลต้าหลี่เพื่อสอบสวนอย่างละเอียดในทันที จะต้อง

พิจารณาาคคืออย่างเที่ยงธรรมเปิดเผยเท่านั้นถึงสามารถเตือนสติพวกที่คิดชั่วได้"

คำพูดเหล่านี้หนักแน่นทรงพลังยิ่ง

ถึงอวี่อ้อค่อยๆ คลายมือที่กำแน่นออก เมื่อมีความเห็นของลั่นเจิงโย่ว จึงไม่ต้องกลัวว่าจะมีการลดโทษให้อู๋ฉีแล้ว

อู๋ฉีจะโหดเหี้ยมอย่างไร สุดท้ายก็เป็นบุตรสาวแท้ๆ ของครอบครัวสกุลอู๋ หากหัวหน้าผู้ตรวจการอู๋หรือว่าอู๋ฮุ่ยยินอยู่ๆ เกิดใจอ่อนขึ้นมา อาจร้องขอความเมตตาต่อเบื้องพระพักตร์ได้

หากเป็นเช่นนั้นางจะยินยอมได้อย่างไร

ด้วยจิตใจโหดเหี้ยมของอู๋ฉีไม่มีทางรู้สึกผิดอย่างแน่นอน ที่สำคัญพอฟังคำสารภาพของอู๋ฉี เห็นได้ชัดว่านางมองคนที่ขัดขวางตนเองไม่ให้เป็นพระชายาของคัรชทายาทเป็นหนามยอกออกไปแล้ว

ในชาติก่อนนางก็เหมือนกับหลี่อิงเอ๋อร์ในชาตินี้ ตายโดยที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลยแม้แต่่น้อย ถึงจิ้งเงินซื้อไท่กับผู้บงการเบื้องหลังมีความผิดยากจะอภัย แต่ความริษยาของอู๋ฉีกลับเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้นางต้องตายอย่างไม่เป็นธรรมในชาติก่อน

นางไม่เพียงต้องการให้อู๋ฉียอมรับผิดและถูกลงโทษตามกฎหมาย ยังอยากหาวิธีให้อู๋ฉียอมคายเบาะแสที่รู้ออกมาทั้งหมดด้วย

หากสามารถจับกุมผู้บงการเบื้องหลังจิ้งเงินซื้อไท่ได้สำเร็จ ก็นับว่าความแค้นใหญ่หลวงของนางได้รับการชำระสะสางแล้ว

นางส่งสายตาแสดงความซึ่งใจต่อลั่นเจิงโย่วแวบหนึ่ง น่าเสียดายที่ลั่นเจิงโย่วมองตรงไปข้างหน้าคล้ายไม่ทันสังเกตเห็น

ฮ่องเต้ผงกพระเศียรด้วยความชื่นชม "พูดได้ดี 'ความทุกข์ของ

ราษฎรย่อมเป็นความทุกข์ของโอรสสวรรค์ด้วย' หลานรัก ราชสำนักควรผนวชความเป็นธรรมเพื่อราษฎรอยู่แล้ว เจ้าเพียงบังคับใช้กฎหมายอย่างเป็นกลางก็พอ เบื้องหลังยายเฒ่าหวังจะต้องมีผู้บงการแน่ ให้คนคุมตัวพวกเขาออกไปก่อน จำไว้ว่าต้องจับตาดูอย่างใกล้ชิด ระวังไม่ให้คนชั่วมาฆ่าคนปิดปาก"

ขณะเจ้าหน้าที่ศาลดำเนินคดีฆาตกรรมหลูจ้าวอัน เขาก็เอ่ยเสียงดัง "ขอฝ่าบาททรงโปรด กระหม่อมผู้แซ่หลูเคยซื้อจี้จิกจากยายเฒ่าหวังเพียงไม่กี่ชาม เท่านั้นทั้งบอกว่ากระหม่อมมีส่วนพัวพันกับคนชั่วกลุ่มนี้ นอกจากกระหม่อมจะไม่กล้ายอมรับผิดชอบ เกรงว่าชาวบ้านคงไม่พอใจเช่นกัน"

ลิ้นเจียวเย้ยหยัน "วางใจได้ ไม่ลืมเจ้าหรอก"

เขากล่าวพลางหยิบจดหมายสองฉบับที่ปิดบังชื่อแซ่จากในอกเสื้อ ก่อนเอ่ยถามหลูจ้าวอันว่า "จำจดหมายสองฉบับนี้ได้หรือไม่"

หลูจ้าวอันหน้าเปลี่ยนสีไปทันที

"จดหมายสองฉบับนี้ล้วนมาจากมือของเจ้า หลูจ้าวอัน ฉบับหนึ่งเจ้าเขียนตอนอยู่ที่หยางโจว วันเวลาคือเทศกาลชิงหมิงเมื่อปีก่อน อีกฉบับหนึ่งเจ้าเขียนหลังมาถึงฉางอันแล้ว วันเวลาคือปลายเดือนสอง แม้การเขียนจดหมายสองฉบับจะทิ้งช่วงห่างกันเกือบสองปี กลับมีจุดที่เหมือนกันอย่างประหลาดอย่างหนึ่งคือรายนามลักษณะเดียวกันสองฉบับจดหมาย ท่านอาจารย์ตาของข้าตรวจสอบดูแล้วยืนยันได้ว่าเป็นร่องรอยที่มาจากเมือกของหนอนกู่ชนิดหนึ่ง ท่านอาจารย์ตา ขอเชิญท่านบอกสักหน่อยว่านี่คือกู่ชนิดใด"

"กู่คะเนิงหา" สายตายามนักพรตชิงชิวจี้มองหลูจ้าวอันประหนึ่งกำลังมองคุน้ำเน่าเหม็น "กู่ชนิดนี้สามารถสะกดจิตใจคนได้ เป็นกลอุบาย

ต่ำช้าที่สุด หายสาบสูญไปนานหลายปีมาแล้ว คิดไม่ถึงว่าพื้นที่แถบ
เจียงหนานยังมีคนลอบใช้วิชาภูษินนี้ทำร้ายคน บังเอิญว่าในปีนั้น
อาจารย์ตาเคยจัดการกับภูษินนี้มาก่อน ดังนั้นมองปราดเดียวก็ทำได้
แล้ว"

ลินเจิงโย่วเหลือบมองหลูจ้าวอัน "เข้าใจแล้วใช่ไหม เชื่อทั้งสองคน
มีความกล้าหาญน่ายกย่อง หลังจากู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องราว
ก็เป็นฝ่ายมาให้ปากคำที่ศาลตัดสินด้วยตนเอง เพื่อป้องกันไม่ให้วันหน้า
เจ้าไปทำร้ายใครได้อีก มาวันนี้พยานหลักฐานพร้อมมูล รอเพียงนำเจ้า
มาลงโทษตามกฎหมายแล้ว นอกจากนี้ยายเฒ่าหวังเพราะต้องการรั้งตัว
เจ้าไว้ใช้งานจึงเก็บจดหมายที่เจ้าเขียนเองกับมือไว้หลายฉบับ..."

ระหว่างพูดคุยกัณอยู่นี้องครักษ์วังหลวงที่มีวรยุทธ์สูงส่งสองสามคน
ก็มัดร่างหลูจ้าวอันอย่างแน่นหนา

หลูจ้าวอันดังถูกละเลงหน้าด้วยฝุ่นดิน สีหน้ายำเยี่ยงกว่าคนตาย
ปากยังถูกเศษผ้าอุดไว้จึงพูดอะไรไม่ได้ ทำได้เพียงจ้องมองลินเจิงโย่วเขม็ง

ลินเจิงโย่วหัวเราะเบาๆ "ข้ารู้ว่าเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่ ในเมื่อมี
หลักฐานแล้ว เพราะอะไรยังต้องฟังเจ้าเล่นลั่นแก้ต่างไร้สาระ แนนอน
ยอมมอยากดูว่าเจ้ายังเล่นตลกอะไรได้อีกนะสิ ทำคดีมาตั้งนานเพียงนี้
เห็นนักโทษใจคอโหดเหี้ยมจนชินตา แต่คนที่หนังหนาหนอย่างเจ้านี้
พบเห็นมาไม่มากจริงๆ นั่นละ ยิ่งเจ้าเสแสร้งแก้งทำเท่าไร ทุกคนยิ่งรู้ว่า
เจ้าจอมปลอมมากเท่านั้น เอาตัวไป!"

เหล่าองครักษ์กำลังจะใช้เศษผ้าอุดปากอยู่เช่นกัน จู่ๆ นางกลับ
ส่งเสียงร้องห้าม "ช้าก่อน!"

นางเหลียวมององครักษ์ทนายาทอย่างอาลัยอาวรณ์เป็นครั้งสุดท้าย

แล้วเอ่ยอย่างเลื่อนลอยว่า "มาถึงตอนนี้ข้ามีเพียงคำถามเดียว สาเหตุที่ข้าแอบเล่นงานตุ้ถึงหลันเป็นเพราะในคืนเทศกาลอวี๋ฝอวันนั้นมองเห็นองค์รัชทายาทกับนางเดินเที่ยวด้วยกัน เพื่อไม่ให้มีอะไรผิดพลาด ก่อนจะลงมือจริงๆ ข้าเคยฉวยโอกาสตอนสหายหลายคนไปเล่นสนุกกันที่ห้องตุ้ถึงหลันแอบหยิบกระดาดาคัดบทกวีของนางมาสองแผ่น แต่จนกระทั่งข้าคืนกระดาดากลับไปนางก็ยังไม่รู้ตัวเลยสักนิด นี่หมายความว่านางไม่ได้ใส่ใจเรื่องเล็กน้อยพวกนี้ แต่เพราะอะไรคืนนั้นนางถึงได้สังเกตเห็นเร็วกว่ากระดาดาคัดบทกวีหายไปสองแผ่น หากไม่ใช่เพราะนางไปร้องทุกขันทนการณ์พวกเจ้าก็คงไม่อาจคลำตามแกะสืบสาวไปจนถึงตัวยายเผ่าหวังและค้นหาหลักฐานมาได้ตั้งมากมาย"

ลันเจิงโย่ยยิ้มบางๆ "คงบอกไม่ได้"

อู๋ฉีมองไปทางตุ้ถึงหลันกับเถิงอวี่อู่ที่อยู่ในงานอย่างไม่ยินยอมทันใดนั้นคล้ายตระหนักถึงบางอย่าง "ข้าเข้าใจแล้ว หรือว่าในห้องจะ..."

ลันเจิงโย่ยรีบให้คนอุดปากอู๋ฉีเอาไว้

เถิงอวี่อู่มองอู๋ฉีด้วยสายตาเย็นชา ตอนแรกเข้ามาในสำนักศึกษาเพราะมีจุดประสงค์จะจับขโมย ไม่คิดว่าความจริงจะปรากฏเร็วเช่นนี้ กลไกผงร้อยบุปผาโรยราที่นางวางเอาไว้ยังไม่ทันใช้งาน กลับต้องประหลาดใจที่จับกุมตัวการที่วางแผนฆ่านางในชาติก่อนได้ในห้องญาติผู้พี่

สิ่งนี้เรียกว่าโชคชะตากำหนดเอาไว้แล้วโดยแท้

เจ้าหน้าที่ควบคุมตัวยายเผ่าหวังกับนักโทษคนอื่นออกไป

อู๋ฉีเดินเซไปไม่กี่ก้าวก็หันขวับกลับมาจับพลัน เฟ่งมองไปยังพี่ชายที่เฝ้าดูนางอยู่ไกลๆ

ชั่วอึดใจนั้นนางไม่แยแสเจ้าหน้าที่ที่รังแซนเอาไว้ คุกเข่าหันไปทาง

อุ้ยหวนล้วยแล้วก้มลงโขกศิระสามครั้ง การกระทำรีบร้อนและหนักแน่น หน้าผากกระทบพื้นไม่กี่ครั้งก็แตกเป็นแผล เมื่อโขกศิระเสร็จสิ้นก็หมุนกายกลับไปอย่างเด็ดเดี่ยว จากนั้นก็ถูกคุมตัวออกจากสวนดอกไม้แล้วไม่หันกลับมามองอีกเลย

อุ้ยหวนล้วยลูกกระเดือกเลื่อนขึ้นลง มองส่งน้องสาวคนรองจากไปด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

ไม่มีใครรู้ว่าอุ้ยโขกศิระสามครั้งให้ใครกันแน่

บางทีอาจเป็นการขอขมาบิดามารดา และอาจเป็นการกล่าวอำลาหรือไม่ก็ในที่สุดถูกความทรงจำของพี่ชายปลุกมโนธรรมในใจขึ้นมาได้บ้าง เพราะทนอดกลั้นความทรมานในใจไม่ไหว จึงใช้วิธีการเช่นนี้มาบอกกับพี่สาวที่น่าสงสารว่า 'ขอโทษ'

ช่วงพลบค่ำวันถัดมา ภายในคุกของศาลต้าหลี่

ลินเจิงโยวกล่าวกับหลู่จ้าวอันที่อยู่ในห้องข้างว่า "ข้าพยายเฒ่าหวังมาให้เจ้าแล้ว"

หลู่จ้าวอันค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา พอมองเห็นยายเฒ่าหวังที่ถูกมัดแน่นด้านหลังลินเจิงโยว ดวงตาก็เผย 'ความเสนาหาอันร้อนแรง' ออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

ดูเหมือนเขาก็ผงะด้วยความตกใจ มองไปทางลินเจิงโยวอย่างตื่นตะลึง ริมฝีปากขยับพึมพำคล้ายกำลังถามว่า 'เจ้าทำอะไรซ้ำ'

ลินเจิงโยวยืนกอดอก "เจ้าฉลาดนักไม่ใช่หรือ เพียงเท่านี้ยังมองไม่ออกอีก ข้าเจอนอนกู่ห่อนึ่งจากช่องลับในห้องเจ้า เมื่อวานยังไม่มีวิธีใช้แน่ชัด มาวันนี้ลองทดสอบกับตัวเจ้าดู ตอนนี้นางในดวงใจ

เจ้าคือยายเฒ่าหวัง ดังนั้นในใจเจ้าจะคิดถึงนางตลอดเวลา ข้ารู้ว่าเจ้า
อยากเจอนาง จึงพานางมาอยู่ตรงหน้าเจ้าแล้ว"

หลูจ้าวอันพลันเบิกตาโพลง ยายเฒ่าหวังก็เหมือนจะใจลอยไปแล้ว
หน้ากากแปลงโฉมบนหน้านางถูกฉีกทิ้งไปแล้วเรียบร้อย เผยให้เห็น
รูปลักษณะเดิมของนาง ดูแล้วอย่างน้อยอายุประมาณห้าสิบกว่าปี ทั้งยังมี
ใบหน้าดำคล้ำ ดวงตารูปสามเหลี่ยมแลดูโหดร้าย

หลูจ้าวอันตื่นตระหนกขึ้นอย่างรุนแรง ท่าทางราวกับแทบอยากจะ
เอาศีรษะชนผนังห้องซังให้ตายไปเสีย ถึงกระนั้นแวตาทิมองแลลบ
ผ่านร่างยายเฒ่าหวังก็เปลี่ยนเป็นหลงใหลอีกครั้ง

ลื่นเฉิงโย่วปั่นสีหน้าใสซื่อบริสุทธิ์ราวกับไม่รู้เรื่องอันใด "หนอนกู่
แสนรู้ เห็นผลลัพธ์ทันตาชัด เป็นอย่างไร เห็นหน้ายายเฒ่าหวังก็ดีใจ
ขึ้นมาเลยใช่ไหม"

หลูจ้าวอันพยายามสุดกำลังไม่ให้สายตาเหลียวมองยายเฒ่าหวัง
แต่จับจ้องมองไปยังลื่นเฉิงโย่ว สีหน้าแค้นเคืองนั้นบ่งบอกความเข้าใจ
กระจ่างแจ้ง 'ลื่นเฉิงโย่ว บุรุษมาได้หยามไม่ได้ เจ้าฆ่าข้าในดาบเดียว
ไปเสียเถอะ'

ลื่นเฉิงโย่วลากยายเฒ่าหวังมายังเครื่องลงทนต์ ทำท่าจะลงไม้
ลงมือกับยายเฒ่าผู้นี้

หลูจ้าวอันหน้าเปลี่ยนสีไปในพริบตา ประหนึ่งมองเห็นคนที่รัก
สุดหัวใจได้รับความไม่เป็นธรรม ถึงกับคลานเข้ามาถึงหน้าทรงซัง 'อย่า
แตะต้องนาง อยากถามอะไรมาถามข้านี้' และแล้วก็เข้าใจสถานการณ์
อย่างรวดเร็ว จึงชี้หน้าลื่นเฉิงโย่วอย่างเดือดดาล 'เจ้ามันไร้ยางอายสิ้นดี'

ลื่นเฉิงโย่วยิ่งยิ้มกว้างกว่าเดิม วิธีการนี้เป็นวิธีการที่เขาทำถึงอวีวี่

ช่วยกันคิดออกมาในคืนนั้น

ไร้คุณธรรมเสียไม่มี

แต่จะจัดการกับคนถ่อยต่ำช้าพรรค์นี้ การลงทัณฑ์ทั่วไปไม่ทำให้เจ็บ
ให้คันได้หรอก ต้องทำให้หลู้จ้าวอันล้มรชชาติการโดนหนอนกู่ควบคุม
จิตใจเสียเองเท่านั้นถึงนับว่าเป็นการโดนหนามยอกต้องเอาหนามบ่ง

"พูดมา วิทยญาณคุณชายหู้จี้เงินถูกเจ้ากับสหายช่วงชิงไปใช่หรือไม่"
ลินเจิงโย่วสวมเครื่องลงทัณฑ์ให้ยายเผ่าหวังอย่างไม่มีรบกวน

ยายเผ่าหวังประสพการณ์โชกโชนไม่กลัวการลงทัณฑ์ ประโยคนี้
ย่อมเอ่ยถามหลู้จ้าวอัน

หลู้จ้าวอันยังคงปิดปากเงียบ ทว่าแววตาไม่อาจซ่อนความเจ็บปวด
ลึกๆ และความวิตกกังวลได้

ลินเจิงโย่วถอยมาอยู่ข้างๆ โบกมือให้เจ้าหน้าที่เริ่มการลงทัณฑ์
พอเห็นว่ายายเผ่าหวังจะต้องทรมานไม่น้อยหลู้จ้าวอันจึงหลับตาลงอย่าง
เจ็บปวด 'ข้าพุดแล้ว'

เจ้าหน้าที่ศาลแต่ละคนซึ่งยืนห่างออกไปไกลต้องตกตะลึงไปตามๆ กัน
ผ่านมาหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว ไม่ว่าจะเป็ดยายเผ่าหวังหรือว่าหลู้จ้าวอัน
เป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมปริปาก คิดไม่ถึงว่าถูกเจ้าหน้าที่สืบสวนลึน
วางอุบายครู่เดียวจิตใจกลับสั่นคลอนขึ้นมาแล้ว

ลินเจิงโย่วส่งสัญญาณให้เจ้าหน้าที่หยุดมือ ก่อนเดินเข้าไปในห้องขัง
แล้วกระซอกเศษผ้าในปากหลู้จ้าวอันออกมา "ผู้บงการเบื้องหลังคือใคร"

หลู้จ้าวอันไม่ได้ตอบกลับมาทันที แต่มองไปยังยายเผ่าหวังด้วยความ
สงสารไม่สิ้นสุด

ลินเจิงโย่วอดดูทานด้วยความชื่นชมไม่ได้

แม้แต่ยายเฒ่าหวังเองก็รู้สึกครันเนื้อครันตัวแปลกๆ จึงปิดเปลือกตาแน่นสนิท ปฏิเสธไม่ยอมสบสายตาคู่จ้าวอันชัดเจนว่าเทียบกับสถานการณ์ตอนนี้นางเต็มใจรับทัณฑ์ทรมานดีกว่า

บรรดาเจ้าหน้าที่ข่มกลั้นไม่ส่งเสียงหัวเราะออกมา กลอุบายนี้ของเจ้าหน้าที่สืบสวนลึนร้ายกาจเกินไปแล้ว แต่ดูท่าว่าจะได้ผลดีเยี่ยม

หลูจ้าวอันถลึงตามองลึนเจิงโย่วอย่างแค้นเคือง "ขอเพียงเจ้าไม่ต้องนาง ข้าจะพุดหมดทุกอย่าง"

ลึนเจิงโย่วรอให้ความรู้สึกชนลูกนั้นจางหายไปถึงได้ยิ้มแยมพร้อมพยักหน้า "ได้ ข้าจะไม่แต่งงาน"

หลูจ้าวอันนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง ค่อยตอบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ "หลังข้ามาถึงฉางอันก็มีสตรีที่ชื่อเอ้อจี้ติดต่อกับข้ามาตลอด แต่ข้าไม่รู้ว่าผู้บงการเบื้องหลังคือใคร เพราะหลายเรื่องมีเอ้อจี้บอกหน้ามาบอกให้ข้าทำ"

ลึนเจิงโย่วตะลึงงัน ถึงแม้เขาจะสงสัยอยู่ก่อนแล้วว่าเอ้อจี้เป็นพวกเดียวกับจิ้งเงินชื่อไท่ แต่ไม่คิดว่าคนที่รับผิดชอบติดต่อกับหลูจ้าวอันจะเป็นนางนี้เอง

"เจ้ารู้จักนางได้อย่างไร"

"ปีที่แล้วก่อนออกเดินทางมาฉางอันบัณฑิตผู้หนึ่งในหยางโจวนามหวังจิวเอนินมาหาข้า ข้ารู้วิชาमारอยู่บ้าง หนอนกู่เคิ่งหาเขาก็เป็นคนมอบให้ข้าเมื่อสองสามปีก่อน ปกติเขาจะช่วยเหลือข้าเล็กๆ น้อยๆ เรื่องเงินทอง เป็นคนจริงใจโอบอ้อมอารี ดังนั้นทั้งที่ข้ารู้ว่าเขามีปัญหาก็กังไปมาหาสู่กับเขาบ่อยครั้ง หวังจิวเอนินบอกว่าด้วยวิชาความรู้ของข้า เดินทางไปคราวนี้จะต้องสอบได้อันดับต้นๆ แน่ ทว่าการจะเข้าสู่เส้นทางขุนนาง การสอบผ่านได้เป็นจีนชื่อเป็นเพียงก้าวแรก หากอยากให้เห็นหน้าที่การงาน

ก้าวหน้ารวดเร็วจะขาดการสานสัมพันธ์กับผู้สูงศักดิ์ในเมืองหลวงบางคนไปไม่ได้ ข้าเชื่อฟังคำแนะนำของเขา พอมาถึงฉางอันก็ไปหาเอ้อจี้ที่ผิงคังฟาง ถึงพบว่านางเป็นแม่เล่าในหอศุนิกาแห่งหนึ่ง"

ขณะหลูจ้าวอันตอบคำถามก็เหลือบมองยายเฒ่าหวังที่อยู่ห่างไปไม่กี่ไกลเป็นระยะ สีหน้านางบิดเบี้ยวแปลกพิกล ประเดี๋ยววังเกียจประเดี๋ยวรักใคร่ลึกซึ้ง

"เอ้อจี้เคยบอกกับเจ้าหรือไม่ว่าผู้บงการเบื้องหลังคือใคร"

หลูจ้าวอันส่ายหน้า "ตอนข้ายังไม่ได้สอบจิ้นซือเอ้อจี้เียนซากับข้ามาก หลังได้ยินว่าข้าคว่ำอันดับหนึ่งมาครอง อยู่ๆ ก็กระตือรือร้นกับข้าขึ้นมา เป็นฝ่ายมอบเงินทองให้ข้า ยังบอกว่าข้ามีความสามารถจะได้เป็นถึงอัครเสนาบดี ข้าฟังคำพูดคำจาของนางแล้วดูไม่น่าเป็นหญิงศุนิกาเลยจริงๆ จึงเอ่ยถามนางว่ามีที่มาเช่นไรกันแน่ นางบอกว่าถึงเวลาที่ควรรู้ย่อมได้รู้เอง และบอกอีกว่าหากอยากสอบผ่านจ้อจวีเพียงวิชาความรู้ยังไม่พอ จำเป็นต้องมีเงินจำนวนมากเพื่อใช้เป็นค่าน้ำร้อนน้ำชาในราชสำนักด้วย ทว่าตราบใดที่ข้าเชื่อฟังนางเรื่องพวกนี้ไม่ใช่ปัญหาเลย ต่อมานางยังแนะนำให้ข้ารู้จักกับยายเฒ่าหวัง บอกว่าหากนางไม่สะดวกออกหน้าจะให้ข้าติดต่อกับยายเฒ่าหวังแทน"

ลินเจิงโย่วหลูบุตรตาสงครุ่นคิด ทำทางผู้บงการเบื้องหลังผู้นี้น้อยน้อย คงต้องรู้จักขุนนางกรมปกครองหรือสำนักตรวจราชการ

"เจ้าเคยพบกับจิงเจินซือไท่บ้างหรือไม่ รู้หรือไม่ว่านางกับเอ้อจี้เป็นพวกเดียวกัน"

"ข้าไม่เคยพบนาง ที่ผ่านมาคคนที่ติดต่อกับข้ามีเพียงเอ้อจี้กับยายเฒ่าหวัง ยิ่งกว่านั้นนับตั้งแต่ข้าสอบได้เป็นจิ้นซือ ผู้มีความรู้

ความสามารถในเมืองจางอันที่ยินดีคบหากับข้าก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
เอื้อจี้กับยายเฒ่าหวังก็ยิ่งหวานลุ่มลึกมากขึ้น

"हुจี้เงินถูกทำร้ายเพราะอะไร"

"วันนั้นเดิมทีข้าร่วมงานเลี้ยงอยู่ที่จวนอิงกั๋ววง จู่ๆ หญิงร้องรำผู้หนึ่ง
ก็โยนก้อนกระดาศมาที่ปลายเท้าข้า พอเก็บขึ้นมาดูก็เห็นว่าเป็นลายมือ
ของยายเฒ่าหวัง นางให้ข้ารีบกลับบ้านประเดี๋ยวนั้น บอกว่ามีคนสำคัญ
ผู้หนึ่งอยากจะทำ ข้าจึงรีบร้อนเดินทางกลับบ้าน ไม่คิดว่าระหว่างทาง
จะถูกहुจี้เงินพบเข้า คุณชายน้อยผู้นี้เคยถูกข้าทิ้งไว้ข้างหลังตอนอยู่ที่
วังเจิ้งอ๋อง เขาจดจำเรื่องนี้ได้ไม่เคยลืม ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะสะกดรอยตามข้า
มาตลอดทาง ข้าเข้าบ้านไปแล้วเห็นยายเฒ่าหวังกับหวังจิวเอินก็รู้สึก
ประหลาดใจไม่น้อย เพราะนับจากบอกลากันที่หยางโจวข้าไม่ได้พบ
หวังจิวเอินมานานแล้ว ตอนข้าจะปิดประตูไม่คิดว่าहुจี้เงินจะผลักประตู
บุกเข้ามาแล้วเอ่ยปากว่า 'อยากถามพี่หลูต่อหน้าสักคำ ถามจบแล้วก็
จะไป' "

ยามนั้นหวังจิวเอินกับยายเฒ่าหวังหันหน้าเปลี่ยนสีไปทันควัน ตามด้วย
ภายในห้องก็มีเสียงความเคลื่อนไหวบางอย่าง เห็นได้ชัดว่ายังมีแขกคนอื่น
อยู่อีก

ไม่นานहुจี้เงินพลันได้สติกลับมา เนื่องด้วยมารยาทจึงเตรียมจะ
ทำความเคารพ ชั่วพริบตาหนึ่งยายเฒ่าหวังก็สะบัดเส้นไหมสีเงินออกมา
หมายจะสังหารहुจี้เงิน

หลูจ้าวอันกำลังออกสั่งขงวัญแหวน กลับได้ยินคนในห้องส่งเสียง
บางอย่าง รวกับว่ามีคนกำลังเคาะโต๊ะ ยายเฒ่าหวังรีบเก็บเส้นไหมสีเงิน
กลับมา แล้วเปลี่ยนมาเหวี่ยงยันต์แผ่นใหญ่ไปทางहुจี้เงินแทน

ลินเจิงโย่วเอ่ยถามสีหน้าเคร่งขรึม "คนที่อยู่ในห้องตอนนั้นคือผู้บงการเบื้องหลัง?"

"ข้าไม่รู้ ยายเฒ่าหวังใช้วิชามารกับคุณชายหูต่อนหน้าต่อตาข้า ทำให้ข้าทั้งตกใจทั้งหวาดกลัว เพราะหวาดหวั่นว่าประเดี๋ยวก็คงถึงคราวของข้า ยายเฒ่าหวังบอกว่าเรื่องที่เหลือนางจะจัดการเอง ให้ข้ารีบกลับจวนอิงกั๋วกง จากนั้นแสร้งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ตีมีสุราสังสรรค์กับคนรอบข้างต่อ ข้าก็ทำตามทีนางบอก ทว่าเมื่อกลับมายายเฒ่าหวังกับหวังจิวเินก็หายไปแล้ว วันรุ่งขึ้นจึงได้ข่าวว่าคุณชายหูบวยเป็นโรคลม"

"เจ้าไม่เคยพบหน้าผู้บงการเบื้องหลังเลยสักครั้ง?"

หลู่จ้าวอันส่ายหน้าอีกครั้ง "ระยะนี้แม้แต่อ๋อจี้ยังไม่เห็นหน้า ยายเฒ่าหวังบอกว่าอ๋อจี้ถูกคนจับตามองเพราะเรื่องปีศาจอาละวาดในหอไฉ่เฟิ่ง บางทีคงออกมาเคลื่อนไหวไม่ได้อีกนาน แล้วบอกข้าว่ามีเรื่องอะไรให้มาหานางก็พอ อย่าได้ไปที่ผิงคังฟางอีก"

ลินเจิงโย่วหลุบตาลงใคร่ครวญ เส้นด้ายยาวๆ เส้นนี้คล้ายว่ายังมองเห็นได้ชัดเจนขึ้นทุกที จิงเอ่ยถามต่อว่า "หลังจากนั้นเจ้าเคยไปหาหวังจิวเินบ้างหรือไม่ เขามาฉางอันแล้วพักอาศัยอยู่ที่ใด"

"เขาอาศัยอยู่ที่บ้านเก่าๆ หลังหนึ่งในตรอกเอ๋อเอ๋อร์"

ตรอกเอ๋อเอ๋อร์? ลินเจิงโย่วนั่งอึ้งไป สถานที่แห่งนี้ชื่อคุ้นหูมาก ใช่แล้ว จำได้ว่าเจิงอวี้เคยบอกเขาไว้ ครั้งนั้นตนผู้สังเกตเห็นคนเสื้อคลุมดำเข้าออกอารามนักพรตหญิงอวี้จินโดยบังเอิญ จึงรีบไล่ตามไปทันที่ไล่ตามไปตลอดทางจนถึงตรอกเอ๋อเอ๋อร์ คนเสื้อคลุมดำก็หายลับไปแล้ว

"สิ่งที่เจ้าพูดมาเป็นความจริงหรือ หากมีคำโกหกสักครั้งคำข้าจะต้อนรับนางในดวงใจของเจ้าอย่างดีแน่" ลินเจิงโย่วขมขู่ด้วยสีหน้ายิ้มแยม

ในขณะที่เดียวกันก็สั่งให้เจ้าหน้าที่ทางนั้นสวมเครื่องลงทัณฑ์ให้ยายเฒ่าหวังอีกครั้ง

หลูจ้าวอันมองยายเฒ่าหวังด้วยความรักใคร่เปี่ยมล้น ได้แต่แค่นใจที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง ดันรนอยู่สัปดาห์ก็เอ๋ยทั้งใบหน้าซีดขาว "อย่าข่มเหงนาง สิ่ง...สิ่งที่ย้ำพูดคือความจริงทั้งหมด"

ลื่นเจิงไยวสะบัดตัวขับไล่อาการขนลุกบนร่าง วิธีการก็ดีอยู่หรอก เพียงแต่มันหวานเกินไปสักหน่อย กำลังจะซักถามต่อกลับมีเจ้าหน้าที่อาวุโสชื่อหลี่ชื่อเดินเข้ามาบอกว่า "เจ้าหน้าที่สืบทอดลื่น ขังนอกมีคนผู้หนึ่งชื่อคุณชายหวัง บอกว่ามีเรื่องด่วนมารอพบท่าน"

ลื่นเจิงไยวสะดุ้งโหยง ทำท่าจะลุกขึ้นมา ก่อนจะมองดูเวลาแล้วเอ่ยถามอย่างระมัดระวังว่า "หน้าตาเป็นเช่นไร"

"ผิวพรรณขาวสะอาด หน้าตาดังงาม จู่ๆ ช้าหน่อยเพิ่งเคยเห็นคุณชายที่ดูดีเช่นนี้เป็นครั้งแรก" หลี่ชื่อทอดถอนใจ

รอยยิ้มในหัวใจลื่นเจิงไยวเกือบจะกระดอนออกมาถึงใบหน้า ดูท่าคงเป็นถึงอวิัจจริง แต่เขาไม่ได้รีบร้อนออกไป กลับแสรังเอ่ยถามต่อ "ข้างกายเขาพาคนมาด้วยกี่คน บอกหรือไม่ว่าเป็นเรื่องอะไร"

"ข้างกายยังมีชายรูปร่างกำยำผู้หนึ่ง บอกว่ามีเรื่องด่วนมาก อยากพบเจ้าหน้าที่สืบทอดลื่น"

109

ชายรูปร่างกำยำ? อย่างนั้นคงเป็นตวนผู่แน่แล้ว

ลีนเจิงโยวพยักหน้า "เข้าใจแล้ว"

เขามัดร่างหลูจ้าวอันไว้ตามเดิม ลูกขึ้นเดินออกจากห้องซัง แล้วพา
ยายเผ่าหวังไปล่ามเอาไว้ในกรงเหล็กอีกแห่ง ใส่กุญแจล่ามกรงซังทั้งสอง
ด้วยตนเอง ก่อนจะมอบหมายงานกับเจ้าหน้าที่สองสามประโยค ยืนยัน
จนแน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีถึงได้เดินออกไปนอกคุก

หลี่ชื้อกับสหายหลายคนเดินคุยเล่นมาถึงข้างโตะเก้าอี้หน้าห้องซัง
พอจะสะบัดชายเสื้อนั่งลง เบื้องหน้าพลันปรากฏเงาร่างวูบไหว มีใครผู้หนึ่ง
บีบลำคอของเขาเต็มแรง พริบตาเดียวก็ยกร่างเขาลอยขึ้นมา

ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวว่องไวดังภูตพราย ถึงแม้หลี่ชื้อจะมีฝีมือ
ไม่อ่อนด้อยแต่ก็คาดไม่ถึง ถูกบีบคอจนดวงตาสองข้างถลนออกนอกเบ้า
เส้นไหมสีเงินในมือที่ยื่นออกมาแล้วครึ่งหนึ่งร่วงหล่นลงพื้น

"ใครส่งเจ้ามา" ดวงตาลิ้นเชิงโยวเย้นเยียบดั่งน้ำค้างแข็ง

อวัยวะบนใบหน้าหูลีซื่อบิดเบี้ยวเหยเก ดูเหมือนเขาจะไม่เข้าใจว่าตนเองเผยแพร่ตรงที่ใด ดวงตาฉายแววดุร้าย และที่มากกว่านั้นคือความประหลาดใจ ทว่าสับสนก็สับสนสับสน กลับยังไม่ลืมได้กลับ ฝ่ามือข้างขวารวบรวมกำลังภายในเต็มเปี่ยมแล้วขัดเข้าใส่หน้าอกของลิ้นเชิงโยวไม่ยั้ง

ลิ้นเชิงโยวยกข้อมือขึ้นมาพร้อมดาบเล่มหนึ่ง โจมตีข้อมือหูลีซื่ออย่างหนักหน่วง ในขณะเดียวกันก็อ้าวเข้าขวายกสวนขึ้นมาสุดแรงกระแทกหน้าท้องของหูลีซื่อเข้าอย่างจัง

หูลีซื่อถูกบีบลำคอค้างไว้ กำลังภายในกับความเร็วจึงถูกควบคุมหลบเลี่ยงการจู่โจมครั้งแรกได้ กลับไม่สามารถหนีการกระแทกตรงหน้าท้องได้ทัน กระดูกสันหลังจึงโค้งงอด้งคันธนู ประหนึ่งอวัยวะภายในทั้งห้าถูกบดขยี้จนแหลกละเอียด เข้าสองข้างสิ้นสะท้านไม่หยุดจนเกือบจะคุกเข่าลงตรงหน้าลิ้นเชิงโยว

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหันเกินไป รอให้เหล่าเจ้าหน้าที่ได้สติกลับคืนจึงทยอยชักดาบขึ้นมาขวางหน้า

"อย่าเข้ามา!" ลิ้นเชิงโยวตะโกนสั่ง "คลุมกรงขังให้มิดชิด ป้องกันเขาปล่อยควันพิษใส่สำนักโทษ"

"ขอรับ" เจ้าหน้าที่วิ่งไปอยู่หน้ากรงขัง ก่อนปล่อยผ้ามาครอบกรงขังเหล็กลงมาโดยพลัน

เพื่อไม่ให้หูลีซื่อกินยาพิษฆ่าตัวตาย ลิ้นเชิงโยวจึงสะบัดไซส์เงินออกมาจากแขนเสื้อให้ยื่นเข้าไปในโพรงปากของอีกฝ่าย จนกระทั่งมือซ้ายวางลงก็ยกขึ้นฉีกกระชากหน้ากากแปลงโฉมบนหน้าหูลีซื่อลงมา

หลี่ซื่อยังคงจ้องมองลั่นเจิงโยวไม่วางตา รวากับกำลังถามว่า 'ตกลงว่า ข้าเผยพิรุณออกมาตอนใดกัน'

ลั่นเจิงโยวยิ้มเยาะ กล้าแอบอ้างชื่อของเงิงอวี้วี้ ไม่ถามดูว่า ตนเองคู่ควรหรือไม่ เวลาเงิงอวี้วี้ออกมาข้างนอกจะระวังตัวยิ่งกว่าใคร เมื่อก่อนเวลาปลอมตัวเป็นบุรุษก็หาได้ยากยิ่งที่ใครจะมองรูปลักษณ์เดิมของนางออก ระยะเวลาออกไปที่ใดยิ่งขาดหน้ากากแปลงโฉมสักอัน ไม่ได้เลย หลี่ซื่อตัวปลอมผู้นี้พยายามจะหลอกล่อเขาออกไป เน้นย้ำอยู่หลายครั้งว่าคุณชายหวังนั้นรูปร่างไม่รู้จักแต่อย่างน้อยว่าเรื่องนี้จะเผยพิรุณออกมา

"ไม่ว่าข้างนอกยังมีพวกพ้องอยู่รอบออกไปจัดการคนที่อยู่ข้างนอก" "รับทราบ" เจ้าหน้าที่ศาลตำหลิ่วยุทธ์แข็งแกร่งที่สุดหลายคนรับคำสั่งแล้ววิ่งออกไป

ส่วนทางนี้พอฉีกหน้ากากหลี่ซื่อลงมาได้ มุมปากหลี่ซื่อก็มีเลือดสีดำไหลซึมออกมา เห็นได้ชัดว่าก่อนมาก็กินยาพิษไปแล้ว ไม่ได้รับบาดเจ็บก็ข้างเถิด เมื่อใดเลือดลมในร่างกายปั่นป่วนขึ้นมาพิษก็จะกำเริบจนตายในชั่วอึดใจ

หลังฉีกหน้ากากออกแล้วในอากาศพลันอบอวลด้วยกลิ่นอายบางอย่างที่ไม่อาจแยกแยะได้ ลั่นเจิงโยวกลั่นลมหายใจไว้ทันที มีเล่ห์กลซ่อนอยู่จริงตามคาด กลิ่นนั้นเบาบางแทบสัมผัสไม่ได้ ก่อนจางหายไปอย่างรวดเร็ว ไม่น่าใช่หมอกพิษ ทว่าก็แปลกประหลาดเกินจะอธิบาย โชคดีที่กระเจายหายไปในเวลาอันสั้น ภายใต้หน้ากากเป็นใบหน้าที่ไม่คุ้นตา

เหล่าเจ้าหน้าที่ต่างประหลาดใจไม่หาย "ข้าก็ว่าหลี่ซื่อคือนี่มองดูผอมแห้งกว่าปกติไปสักหน่อย ยังนึกว่าตนเองตาผัดไป ที่แท้เป็นตัวปลอม

นี่เอง ทำเพื่อปล้นคุกหรือว่าฆ่าปิดปากกัน ยากจะป้องกันได้ทั่วถึงจริงๆ"

"ข้าจำได้ว่าก่อนหน้านี้หลี่ซือบอกว่าจะออกไปกินข้าว" ลินเจิงโย่วเริ่มตรวจค้นศพของ 'หลี่ซือ' "พวกเจ้ารีบไปตามหาในละแวกนี้ดู บางทีหลี่ซืออาจถูกทำร้ายไปแล้ว อีกอย่างเร่งแจ้งข่าวแก่หัวหน้าศาลทั้งสอง บอกว่ามีพวกคนร้ายพยายามปล้นคุก ภายในคุกจำเป็นต้องวางแผนป้องกันใหม่ นับจากคืนนี้ไปประตูแต่ละชั้นต้องมีคนเฝ้าตลอดเวลา ไม่ว่าใครจะผ่านเข้ามาจำเป็นต้องตรวจค้นร่างกายและตรวจดูใบหน้าอย่างละเอียดก่อน"

เมื่อตรวจสอบศพของ 'หลี่ซือ' เสร็จสิ้น ดวงตาคมกริบของลินเจิงโย่วก็มองไปยังยายเฉาหว่งที่อยู่ในกรงขัง เพราะเขาทอดแหจับปลาตัวใหญ่ได้ ผู้บงการเบื้องหลังที่สุขุมเยือกเย็นเสมอมาผู้นั้นในที่สุดก็ทนไม่ไหว ต้องการปะทะกับเขาซึ่งหน้าแล้ว

พอคิดทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่อย่างละเอียดเขาก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาไม่ได้

ผู้คนเหล่านั้นในหอไฉ่เฟิงแม้จะเคยพบปะพูดคุยกับคุณชายหวัง กลับไม่รู้แน่ชัดว่าคุณชายหวังก็คือเงิงอวี่อ้อ

ทว่าคนผู้นี้ไม่เพียงรู้อย่างชัดเจนว่าเงิงอวี่อ้อก็คือคุณชายหวัง ทั้งยังรู้จักใช้ประโยชน์จากคุณชายหวังมาหลอกล่อเขาด้วย

คนที่สามารถคิดแผนการนี้ออกมาได้ เป็นได้สูงว่าจะเป็นอ๋อจีกับผู้บงการเบื้องหลังนาง

เดิมทีอ๋อจีก็เป็นหูเป็นตาของผู้ที่อยู่หลังม่านมาอยู่แล้ว อีกทั้งยังมีดวงตาเฉียบคม หลังจากอยู่ร่วมกันหลายวันในหอไฉ่เฟิงคงคาดเดาได้ไม่ยากว่าคุณชายหวังก็คือบุตรสาวของแม่ทัพเงิง ถึงอย่างไรสิ่งที่ทำให้เขาไม่เข้าใจมากที่สุดกลับเป็นว่าคนเหล่านั้นยังรู้ว่าตอนนี้เขาให้ความสำคัญ

กับเถิงอวี้มาก

ความจริงคนที่รู้เรื่องนี้น่าจะมีไม่มากนัก

เมื่อลองไต่ตรองดูให้ดีแล้วพบว่าก่อนหน้านี้เขาเคยไปพอใจชิงเพื่อซื้อเครื่องประดับมาจริงๆ แต่ตอนนี้ความจริงของคดีปรากฏแล้ว สกุลตั้งเพื่อปกป้องชื่อเสียงของหลานสาวจะต้องป่าวประกาศเรื่องนี้ไปทั่วแน่ เวลาผ่านมาหนึ่งคืนคาดว่ามีคนจำนวนไม่น้อยรู้แล้วว่าต่างหูกล้อยแสงจันทร์ที่แต่งแหวนหิ้วรับมาในคืนนั้นไม่ได้มาจากเขา แล้วเครื่องประดับที่เขาซื้อจากพอใจชิงไปอยู่ที่ใดกัน เรื่องนี้จึงยิ่งน่าขบคิดต่อไปอีก

บางทีคงมีคนคาดเดาได้จากข้อนี้ว่าความจริงนางในดวงใจของเขา คือเถิงอวี้ ดังนั้นถึงได้เกิดเหตุการณ์ในค่ำคืนนี้? ท่าที่ตอบสนองนี้จะเร็วเกินไปสักหน่อยหรือไม่

หากไม่ใช่เพราะหลิซื้อตัวปลอมผู้นี้อวดฉลาดจนทำพลาด ไม่น่าว่าเขาอาจจะออกไปเพียงเพราะประโยค 'คุณชายหวังมีเรื่องด่วน' จริงๆ ก็ได้

ไม่นานก็มีเจ้าหน้าที่กลับมารายงาน "เจ้าหน้าที่สืบสวนลิน นอกประตูศาลไม่มีคุณชายหวังผู้นั้นอยู่เลยขอรับ"

ยังมีเจ้าหน้าที่อีกสองสามคนยกศพของหลิซื้อกลับมา เอาทั้งน้ำตาด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด "หลิซื้อถูกฆ่าตายไปแล้ว ศพซ่อนอยู่ในตรอกข้างๆ นี่เอง ช่วยไม่ทันแล้ว...เจ้าพวกเศษสวะ!"

ลินเจียงไย่ลุกขึ้นยืนตรวจดูศพของหลิซื้อครู่หนึ่ง เขานิ่งเงียบไปชั่วขณะแล้วยกมือปิดตาหลิซื้อที่เปิดปรือเล็กน้อย

"ก่อนข้าจะสอบสวนนายเฒ่าหวังเสร็จ ทุกคนห้ามไปที่ใดโดยพลการทั้งสิ้น!"

ครึ่งชั่วยามต่อมาลินเจียงไย่ นั่งรออยู่เงียบๆ ตรงกลางระหว่าง

ทรงชั่งเหล็กขายเผ่าหวังกับหลูจ้าวอัน

วิธีการเดียวกัน หนอนภูษิตเดียวกัน ผ่านไปกว่าครึ่งชั่วยามเต็มๆ แล้วสายตาดูเผ่าหวังที่มองหลูจ้าวอันยังเย็นเยียบปานน้ำแข็ง กระทั่งยังเผยความชิงชังรังเกียจอย่างลึกล้ำ

ตรงกันข้ามกับสายตาหลูจ้าวอันยามมองขายเผ่าหวังที่ยังร้อนแรง ทางขวาคือความรักลึกซึ้งดังปลิวไฟของหลูจ้าวอัน ส่วนทางซ้ายเป็น บ่อน้ำนิ่งสนิท ลิ่นเจิงไยวอยู่ตรงกลางระหว่างน้ำกับไฟ อดครุ่นคิดไม่ได้ว่า หรือวิธีนี้จะไม่ถูกต้อง แต่เขาก็ใช้วิธีเดียวกัน ก่อนหน้านั้นทำสำเร็จมา ครั้งหนึ่งแล้ว ไม่มีทางที่จะเกิดข้อผิดพลาด

ทันใดนั้นก็นึกได้ว่าคนเช่นขายเผ่าหวังก็คล้ายกับจวงมู่ นอกจากจะทนรับทณฑ์ทรมาณได้แล้ว ยังเชี่ยวชาญการเก็บงำความรู้ลึกในใจ ไม่แน่ว่านางคงเกิดความรักใคร่ต่อหลูจ้าวอันบ้างแล้ว เพียงแต่ไม่แสดงออกทางสีหน้าเท่านั้น

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ลิ่นเจิงไยวก็ปล่อยหลูจ้าวอันออกจากกรงเหล็ก สวมเครื่องลงทณฑ์ให้เขา จากนั้นก็กล่าวกับขายเผ่าหวังว่า "ข้าจะลงทณฑ์หลูจ้าวอันแล้ว"

ดวงตารูปสามเหลี่ยมของขายเผ่าหวังจ้องมองอย่างขุ่นเคือง ทว่ายังคงมีท่าทีนิ่งเฉย

ลิ่นเจิงไยวโบกมือสั่งการให้คนลงทณฑ์

หลูจ้าวอันกรีดร้องราวกับหมูถูกเชือดก็ไม่ปาน

ลิ่นเจิงไยวตรองกับขายเผ่าหวังอย่างสุภาพท่ามกลางเสียงกรีดร้องของหลูจ้าวอัน "ขอเพียงเจ้าพูดออกมาว่าผู้บงการเบื้องหลังคือใคร ข้าก็จะไม่ทรมานเขาแล้ว"

ยายเฒ่าหวังกลอกตาอย่างเหนื่อยหน่าย ดูแล้วนางไม่สนใจความเป็น
ความตายของหลูจ้าวอันเลยสักนิด

ลินเจิงโยวเลิกคิ้วขึ้น

ไม่ได้ผลหรือ หนอนกู่ชนิดนี้ร้ายกาจยิ่งนัก...แต่นี้ใช้ไม่ได้ผล
หมายความว่าในร่างนางยังมีหนอนกู่อีกชนิดหนึ่งซ่อนอยู่ ร่างอาศัย
หนึ่งร่างไม่อาจรับหนอนกู่สองชนิดพร้อมกันได้ ขอเพียงหนอนกู่ชนิดใหม่
รุกล้ำเข้าสู่ชีพจรหัวใจจะถูกหนอนกู่ที่อยู่ในร่างแต่เดิมตัวนั้นกลืนกิน
นี่คงคิดแผนแล้ว

หากยังใช้เครื่องลงทัณฑ์กับหลูจ้าวอันต่อไป กูจะนั่งหาในร่าง
หลูจ้าวอันอาจจะทั้งร่างอาศัยหลบหนีไปได้ เช่นนั้นก็จะได้ไม่คุ้มเสีย
ด้วยเหตุนี้ลินเจิงโยวจึงโบกมือส่งสัญญาณให้เจ้าหน้าที่หยุดลงทัณฑ์

หลูจ้าวอันหอบหายใจแฮกๆ พลางเอ่ยว่า "มีอะไรก็มาลงที่ข้า
อย่าไปยุ่งกับนาง..."

ลินเจิงโยวสะกดกลืนความรู้สึกขนลุกแล้วเอ่ยถามขึ้นว่า "เจ้า
สอบจิ้นซือได้อันดับที่หนึ่ง ไม่ช้าก็เร็วจะได้เข้าสู่เส้นทางขุนนาง แต่เจ้า
กลับละทิ้งหนทางที่ถูกต้องแล้วลงไปเดินทางผิด ผู้บงการเบื้องหลัง
ให้ผลประโยชน์มหาศาลอะไรกับเจ้ากันแน่"

"สอบจิ้นซือได้อันดับที่หนึ่งแล้วอย่างไร" ดวงตาหลูจ้าวอันฉายแวว
เย้ยหยันชัดเจน "เจ้าเกิดมาสุขสบายมีคนอุ้มชู จะมาเข้าใจความขมขื่น
ของบัณฑิตฐานะยากจนอย่างพวกเราได้หรือ ตั้งแต่เล็กมาครอบครัวย่ำ
อืดขัดสน ถูกผู้คนกลอกตาใส่อย่างเอือมระอามาไม่รู้กี่ครั้ง โลกใบนี้
เป็นเช่นไรข้าเข้าใจยิ่งกว่าใคร คนผู้หนึ่งหากไม่มีคนหนุนหลังในราชสำนัก
ถึงแม้เข้าสู่เส้นทางขุนนางแล้วก็ทำได้เพียงเริ่มต้นจากตำแหน่งขุนนาง

เล็กๆ...ข้าลำบากมาถึงเพียงนี้แล้วจะยินยอมอยู่ใต้คนอื่นได้อย่างไร... ข้าเพียงอยากโดดเด่นกว่าคนอื่น...ใครช่วยให้ข้าเลื่อนตำแหน่งอย่างรวดเร็วได้ก็สานสัมพันธ์กับคนผู้นั้น...ด้วยความสามารถของข้า ขอเพียงให้โอกาสข้าแสดงมันออกมา จะต้องมียศวันที่ข้าหล้าจ้าวอันได้กุมอำนาจเหนือผู้ใด และมีศิษย์อยู่ทั่วหล้าแน่นอน"

เจ้าหน้าที่พากันถ่มน้ำลาย "บัณฑิตฐานะยากจนมากมายเช่นนั้น มีสักคนที่ทำอะไรโดยไม่เลือกวิธีการอย่างเจ้า คนถ่อยที่เห็นแก่ผลประโยชน์ จลิมคุณธรรมเช่นนี้แม้แต่พวกเศษสวะเท่านั้นก็จะยอมเป็นศิษย์"

"ยังคิดจะกุมอำนาจเหนือผู้ใด? ใช้หนอนกู่ต่ำข้าพรรคนั้นทำร้ายสตรีผู้บริสุทธิ์ จิตใจของเจ้าสกปรกยิ่งกว่าโคลนตมในคูน้ำเน่า หากให้คนอย่างเจ้าเป็นอัครเสนาบดี ทั้งราชสำนักคงพากันเน่าเหม็นตามเจ้าไปด้วยแล้ว"

ลันเจิงโยวกลับคิดอะไรที่น่าสนใจบางอย่างได้จากคำพูดของ หล้าจ้าวอัน เขาสังคนมัดหล้าจ้าวอันไว้ตามเดิมแล้วส่งกลับเข้าไปในกรงขัง ค่อยหันมาถามยายเฒ่าหวังว่า "นายของเจ้าผู้นั้นกับจิ้งจอกชื่อไท่รู้จักกัน มาหลายปีแล้วใช่หรือไม่"

ยายเฒ่าหวังไม่ตอบ

ลันเจิงโยวใคร่ครวญแล้วเอ่ยว่า "มิน่าเล่าปีนั้นราชสำนักจับกุมตัว เสาเยวี่ยसानเหรินกับเหวินชิงसानเหรินไม่ได้ ที่แท้พวกเขาก็ซ่อนตัว อยู่มุมใดมุมหนึ่งในฉางอัน คนที่จะรับตัวพวกเขาไว้คงเป็นผู้สูงศักดิ์สักคน ของฉางอัน หากว่าพวกเขาสามคนรู้จักกันตั้งแต่ตอนแรกที่หลบหนี นายของเจ้าอาจจะอายุไม่น้อยแล้ว มิตรภาพระหว่างพวกเขาลึกซึ้งมาก กระมัง ดังนั้นครั้งก่อนนายของเจ้าผู้นั้นถึงรู้ว่าจิ้งจอกชื่อไท่ล้มเหลว ต่อให้

สละชีวิตนักรบหน่วยกล้าตายสามสิบสี่คนก็ต้องแย่งชิงดวงวิญญาณ
ของนางไปให้ได้"

ยายเฒ่าหวังตรงหน้าตั้งบ่อน้ำแห้งขอด ลิ่นเจิงโย่วจะพูดอะไร
ก็กระตุ้นให้เกิดรอยกระเพื่อมไหวไม่ได้

ลิ่นเจิงโย่วจู่โจมถามยามอีกฝ่ายพลั้งเผลอ "หนอนกู่ในร่างเจ้าเป็น
ฝีมือเฮ่าเยวี่ยี่ส่านเหรินหรือเหวินซิงส่านเหรินกันเล่า"

ในที่สุดกันบ่อน้ำก็เกิดระลอกคลื่นเล็กๆ

ลิ่นเจิงโย่วแถมยิ้มกล่าวต่อ "พวกเขาใช้หนอนกู่กับเจ้าเพราะกลัวว่า
เจ้าจะทรยศพวกเขาใช่หรือไม่ เจ้าก็เป็นศิษย์สักคนของสำนักอู่จี้ในเวลานั้น
กระมัง หรือว่าเป็นคนที่ถูกนักพรตส่านเหรินสองคนชักนำเข้าสู่ทางมาร
ในภายหลังกันเล่า"

ยายเฒ่าหวังหลับตาลง

ลิ่นเจิงโย่วเอ่ยด้วยความเห็นใจ "รสชาติการเป็นบรืวารับใช้เสีย
คงไม่ดีเท่าไร หากมีคนช่วยถอนพิษกู่ให้เจ้าได้ เจ้าก็อยากใช้ชีวิตเป็น
ปกติสุขบ้างเช่นกันใช่ไหม"

คิ้วยายเฒ่าหวังกระตุกเบาๆ สีหน้าของนางข้างแปลกพิกล รวากับ
กำลังพูดว่า 'เจ้าหนุ่มปากดี ข้าทนรับทณฑ์กรรมมาได้ เอาชนะการยั่วยุได้
คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าจะใช้วิธีเช่นนี้มาหลอกล่อให้ข้าเปิดปาก'

ลิ่นเจิงโย่วตระหนักดีว่าครั้งนี้ใช้ยาถูกต้องแล้ว เขาเอ่ยยิ้มๆ ว่า
"ในปี่นั้นราชสำนักตรวจยึดคัมภีร์ลับของสำนักอู่จี้ไปหลายสิบเล่ม เล่มที่
มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดคือ 'คัมภีร์วิญญูณ' ซึ่งเล่มนี้เป็นเรื่องถนัดของ
เซียนคุณส่านเหริน ในคัมภีร์บันทึกวิชามารที่ใช้กักขังวิญญูณเอาไว้
หลายอย่าง แต่ในเวลาเดียวกันจากบรรดาคัมภีร์ที่ถูกตรวจยึดมายังมี

'คัมภีร์กุ' อยู่หลายเล่ม ท่านอาจารย์ตาของข้าศึกษาค้นคว้ามาตลอดหลายปี เข้าใจวิธีจัดการพิษณุของสำนักผู้จักรวาลแจ่มแจ้งนานแล้ว ขอเพียงเจ้าบอกสิ่งที่ตนเองรู้ออกมา พวกเราก็จะช่วยถอนพิษณุให้ทันที"

ยายเฒ่าหวังจ้องหน้าลั่นเจียงโยวไม่วางตา

"ไม่เชื่อหรือ" ลั่นเจียงโยวพูดโกหกโดยหน้าไม่เปลี่ยนสีสักนิด "ดูข้าเป็นตัวอย่างก็ได้ พิษณุในร่างกายข้าถอนออกไปมากกว่าครึ่งแล้ว รายละเอียดว่าถอนอย่างไรนั้นยังบอกเจ้าไม่ได้ชั่วคราว เหลือเพียงขั้นสุดท้ายร่ายประทับกับร่างข้าก็จะหายไปอย่างสมบูรณ์ พวกเจ้ารู้จักคุณชายหวังได้ คิดว่าคงสืบเรื่องเกี่ยวกับข้าสารพัดมาก่อน นี่เป็นตัวอย่างที่น่าเชื่อถือที่สุด สำหรับท่านอาจารย์ตาข้าแล้ว พิษณุในร่างกายก็ไม่มีปัญหาเช่นกัน"

ยายเฒ่าหวังก้มหน้าครุ่นคิด

ลั่นเจียงโยวพยายามหวานล่อม "พอถอนพิษณุในร่างกายออก ต่อไปก็ไม่มีใครควบคุมเจ้าได้แล้ว ขอเพียงเจ้าช่วยศาลต้าหลี่จับกุมนายของเจ้า ข้าจะช่วยขอลดโทษให้เจ้าได้ตามความเหมาะสม ออกจากคุกไปเจ้ายังสามารถใช้ชีวิตอย่างชาวบ้านทั่วไป ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ อีก สุดท้ายจะเป็นวิญญูณร้ายอยู่ใน 'ปรโลก' ต่อไป หรือจะกลับมาเป็นคนธรรมดาใน 'โลกมนุษย์' ก็ขึ้นอยู่กับความคิดชั่วขณะจิตของเจ้าแล้ว"

ยายเฒ่าหวังยังคงไม่ยอมตอบ

ลั่นเจียงโยวมีความอดทนอย่างยิ่ง "ให้เวลาเจ้าครึ่งชั่วยาม ลองคิดดูให้ดี เอาไว้เจ้าคิดออกแล้วก็มาบอกข้า"

อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงดังเอะอะข้างนอก ที่แท้เป็นหัวหน้าศาลต้าหลี่สองคนกับสหายร่วมงานได้ยืนยันว่ามีคนปล้นคุก ก็เร่งเดินทางออกจากจวน

มาถึงแล้ว

เหยียนว่านซุนกับควนหนูเองก็รวมอยู่ในนั้นด้วย

มิน้ำข้าควนหนูยังนำศพของเอ้อจีมาด้วย

คืนนี้หลังสอบสวนได้เบาะแสเกี่ยวกับเอ้อจีจากปากหลู่จ้าวอัน ลินเจิงโยวก็รีบสั่งให้กองครีษัลบที่เฝ้าอยู่นอกศาลตำหลีไปแจ้งควนหนูให้ รวบตัวนางโดยพลัน แต่เมื่อควนหนูนำกำลังคนบุกเข้าไปนางก็กินยาพิษ ฆ่าตัวตายไปแล้ว

"ดูจากสภาพศพ คงตายตั้งแต่เช้าตรู่ของวันนี้แล้ว" ควนหนูปาดเหงื่อ "สองสามวันมานี้เอ้อจีไม่ย่างเท้าออกจากเรือน กำลังคนหลายกลุ่ม ผลัดเปลี่ยนกันจับตาดูนาง สองวันเต็มๆ ที่ตอนเช้านางเพียงออกไปซื้อ ขนมแบ่งม้วนยัดใส่จากร้านใกล้ๆ วัดผู่ถี้ คิดว่าคงได้ข่าวเรื่องหลู่จ้าวอัน ถูกจับ คิดว่าประเดี๋ยวก็จะสืบสาวมาถึงตัวนาง กลับไปไม่นานก็กินยาพิษ ฆ่าตัวตายอยู่ในเรือนแล้ว"

"ส่งคนไปเฝ้าร้านขายขนมร้านนั้นทันทีเลยหรือไม่ ถ้าแก่ร้านเป็นใคร"

"ไม่รู้ว่่าถ้าแก่ร้านคือใคร แต่ร้านนี้เปิดกิจการอยู่ในฉางอันมา ห้าหกปีแล้ว ตำแหน่งที่ตั้งร้านอยู่ใกล้ตลาดคน ปกติจึงมีคนไปซื้อไม่มาก ตอนพวกเราเร่งไปถึงก็ปิดร้านไปแล้ว ช้าน้อยแอบทิ้งกำลังคนไว้สองกลุ่ม ให้คอยจับตาดูอยู่ใกล้ๆ"

ลินเจิงโยวกับเหยียนว่านซุนเข้ามาตรวจดูศพของเอ้อจีร่วมกัน เห็นสภาพมู่านตากับริมฝีปากก็ยืนยันได้ว่าตายเพราะถูกพิษแน่นอน ที่สำคัญยังใช้หญ้าไล่ขาดที่หาซื้อได้ทั่วไปในท้องตลาด

เหยียนว่านซุนได้ยินเสียงพูดคุยตรงระยะเบี่ยงทางเดินด้านนอก ก็ลดเสียงลงบอกกับลินเจิงโยวว่า "ที่นี้หูตาผู้คนมากมาย ในคุกยังต้องให้

ท่านคอยดูแล เอาอย่างนี้เถอะ ประเดี๋ยวข้าจะพาคนไปสอดส่องร้านนั้น
ในบ้านอ้อจ๊ะต้องมีเบาะแสไม่น้อยแน่ ข้าจะตรวจค้นทั้งด้านในด้านนอก
อย่างละเอียดรอบหนึ่ง"

"แบ่งกำลังคนออกเป็นสองสาย ทางร้านขายขนมร้านนั้นให้พวก
ควนหนูไป" ลิ่นเจียงโย่วกล่าว "พี่เหียนพาคนไปตรอกเอ้อเอ๋อร์จับกุม
หวังจิวเอิน จำไว้ว่าพาเจ้าหน้าที่ไปมากสักหน่อย อีกอย่างให้ควนหนูส่ง
องครักษ์ลับมาให้พี่เหียนเพิ่มด้วย ฝ่ายตรงข้ามวิธีการโหดเหี้ยมอำมหิต
พวกควนหนูยุทธ์สูงส่ง มีพวกเขาดูแลพี่เหียนข้าถึงค่อยวางใจได้บ้าง
หากสืบได้เบาะแสะอะไรก็ให้คนกลับมาส่งข่าวได้เลย"

"ตกลง"

จากนั้นภายในคุกก็มีการวางแผนป้องกันใหม่ เจ้าหน้าที่ทั้งหลาย
ผ่านการตรวจค้นตัวทีละคนจนแน่ใจว่าไม่มีส่วนใดผิดปกติ ลิ่นเจียงโย่ว
จึงสอบสวนยายเฒ่าหวังอีกครั้ง ไหนเลยจะรู้ว่ายายเฒ่าหวังยังไม่ยอม
เอ่ยปากดังเดิม

ลิ่นเจียงโย่วชักเคลือบแคลงใจ เงื่อนไขที่เขาเสนอต่อตาล่อใจคน
ดูจากอาการปฏิกิริยายายเฒ่าหวังเห็นชัดเจนว่าเริ่มหวั่นไหวแล้ว แต่เหตุใด
ยังมีท่าทีดื้อดึงถึงเพียงนี้

ยึดเยื้อมาถึงช่วงเช้าวันต่อมายายเฒ่าหวังเป็นตายอย่างไรก็ยัง
ไม่ยอมพูด

เมื่อเห็นว่าไม่อ่อนไม้อ่อนแข็งล้นใช้ไม่ได้ผล ในใจลิ่นเจียงโย่วจึงมี
ความรู้สึกแปลกประหลาดผุดขึ้นมา

หรือยายเฒ่าหวังมั่นใจว่าท่านอาจารย์ตาไม่มีทางถอนกู่ในร่างนางได้
นางแน่ใจได้อย่างไร

กูไรรักทำให้คนที่โดนพิษไม่อาจหวนไหวกับใครได้ ทว่าเขากลับมีนางในดวงใจขึ้นมาเสียอย่างนั้น เรื่องนี้เพียงพอให้คนสงสัยว่าพิษกู่ในร่างเขายังอยู่หรือไม่

หลังคิดไปคิดมาเขาก็นึกอะไรบางอย่างได้กะทันหัน ไม่น่ว่าพิษกู่ชนิดนี้ไม่ได้ทำให้คนไร้ความรู้สึก แต่เป็นอันตรายอย่างอื่น หลายวันก่อนอาจารย์ตาตูหนักอกหนักใจกับเรื่องนี้มาก หรือว่านี่ก็ขึ้นมาได้เช่นกัน

เขาเดินมาถึงหน้ากรงขัง กำลังจะถามยายเฒ่าหวังให้รู้เรื่อง ทว่าอยู่ๆ ยายเฒ่าหวังกลับล้มลงกับพื้นแล้วชักกระตุก

"เจ้าหน้าที่สืบสวนสิน!" เจ้าหน้าที่ต่างตกใจจนหน้าถอดสี

ลินเจิงโย่วรีบเข้าไปควบคุมจุดชีพจรสำคัญหลายจุดบนร่างยายเฒ่าหวังไว้ ก่อนเอายาลูกกลอนถอนพิษใส่ปากนาง แต่ยายเฒ่าหวังไม่ได้ถูกพิษอย่างเห็นได้ชัด กลับเป็นพิษกู่กำเริบมากกว่า ไม่เพียงอาเจียนหมดไส้หมดพุง ตามผิวหนังยังปรากฏรอยแดงเป็นปื้นลามไปทั่ว พิษเพ็งกำเริบครู่เดียวก็หมดลมหายใจตายเสียแล้ว

หลูจ้าวอันมองดูนางในดวงใจตายอย่างอนาถต่อหน้าต่อตา จับปล้นนั้นก็เจ็บปวดจนแทบขาดใจ ร้องให้ไปนอนกลิ้งเกลือกโขกศีรษะกับพื้นไป พยายามจะฆ่าตัวตายให้ได้

ลินเจิงโย่วนึกถึงกลิ่นแปลกๆ บนหน้ากากของหลี่ซื่อซิ่นมาได้ สีนํ้าจิ้งย่ำแฉะถึงขีดสุด ที่แท้สิ่งที่ติดมาบนหน้ากากไม่ใช่ยาพิษ แต่เป็นหนอนกระตุน่ฤทธิ์กู่ที่เร่งพิษในร่างยายเฒ่าหวังให้กำเริบก่อนเวลา

ถึงแม้เขาจะสั่งคนให้คลุมกรงขังนักโทษเอาไว้ทัน แต่คาดไม่ถึงเลยว่าหนอนกระตุน่ฤทธิ์กู่จะคืบคลานได้

ในช่วงชีวิตที่ผ่านมาเป็นครั้งแรกที่เขาไม่รู้สึกว่าถูกคนร้าย

ทำหาย ฝ่ายตรงข้ามเล่ห์อุบายมากมายไม่รู้จบ ความคิดยังรอบคอบรัดกุม จนน่าทึ่งด้วย

อยากเล่นสนุกนักใช่หรือไม่ ลิ่นเจิงโยวตอบโต้ในใจอย่างเย็นชา
ข้าก็อยากรู้เช่นกัน สุดท้ายใครจะเล่นสนุกกับใครกันแน่

พออายุเฒ่าหวัดตายไป เบาะแสก็ขาดหายกลางคันไปกว่าครึ่ง ทว่า
ลิ่นเจิงโยวกลับไม่ได้ร้อนใจมากถึงเพียงนั้นแล้ว เอ้อจี้รู้ข่าวหลูจ้าวอันถูจับ
อย่างรวดเร็วได้ ร้านขายขนมเป็นกุญแจสำคัญ เขาออกจากศาลต้าหลี่
ไปหาหลักฐานยังร้านแห่งนั้นด้วยตนเอง

ไม่เกินความคาดหมาย ศาลต้าหลี่ยังไม่ได้ไปตรวจค้นถึงร้าน เมื่อคืน
อยู่ๆ ร้านขายขนมก็เกิดไฟไหม้ โชคดีที่ควนหนูทั้งคนเอาไว้ก่อนแล้ว
มองเห็นควนหนาทีบพวยพุ่งออกมาจากในร้านก็หาน้ำดับไฟได้ทันท่วงที
ตอนนั้นสองสามีภรรยาเจ้าของร้านกับผู้ช่วยในร้านหลบหนีไปแล้ว จึง
หูดหิดจะฝังร่างในทะเลเพลิง

การตรวจสอบต่อเนื่องไปถึงช่วงพลบค่ำ บ้านของเอ้อจี้กับร้านขาย
ขนมแบ่งม้วนยัดใส่ถูลิ่นเจิงโยวหรือค้นทุกซอกทุกมุมแล้วก็ยังหาหลักฐาน
ที่เป็นประโยชน์ไม่เจอสักชิ้น กลับบังเอิญได้เบาะแสสำคัญอย่างหนึ่ง
ตอนสอบสวนผู้ช่วยร้านขายขนม

ผู้ช่วยในร้านรอดพ้นความตายมาได้ ในใจยังรู้สึกหวาดผวามหาภัย
เมื่อถูกถามว่าในร้านมีลูกค้าประจำคนใดบ้าง จึงคิดถึงว่าเมื่อวานตอนเช้า
มีลูกค้าประจำมาซื้อขนมผู้หนึ่ง

พวกเขาไม่รู้ภูมิหลังของลูกค้าประจำผู้นั้น รู้เพียงว่าอายุประมาณ
สี่สิบกว่าปี เสื้อผ้าอาภรณ์สะอาดสะอ้าน กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย
มีไฝขนาดใหญ่ที่แก้มซ้ายหนึ่งเม็ดหนึ่งตรงปีกจมูกด้านซ้าย บนไฝยังมี

ชนสี่ชาวออกออกมาด้วย เมื่อก่อนคนผู้นี้จะมาซื้อขนมแบ่งม้วนยัดใส่
อยู่บ่อยๆ ตอนเอ้อจี้มาถึงเขาเพิ่งเดินจากไป คนทั้งสองไม่เคยทักทายกัน
และกัน เห็นได้ชัดว่าไม่ได้รู้จักกัน

ลำแสงสี่ชาวสว่างวาบในสมองลั่นเชิงโยว เขาเอ่ยเสียงขรัมว่า
"ไปตามช่างวาดรูปมา"

ช่างวาดรูปถูกตามตัวมาในเวลาไม่นาน ผู้ช่วยในร้านสองคนบรรยาย
รูปร่างหน้าตาคนผู้นั้นให้ช่างวาดรูปฟังอย่างตะกุกตะกัก จนกระทั่ง
ช่างวาดรูปวาดเสร็จแล้วเขียนว่านซุนกั๊นง้อไป

ลูกค้าประจำผู้นี้คือเจิ้งเปาหรงพ่อบ้านใหญ่ข้างกายมุขมนตรีเจิ้ง
นุ่นเอง

ครั้งก่อนตอนสืบคดีซูลี่เหินยง เขียนว่านซุนกับพ่อบ้านใหญ่ของ
มุขมนตรีเจิ้งผู้นี้เคยพบปะพูดคุยกันอยู่หลายครั้ง

"เป็นเขาได้อย่างไร" เขียนว่านซุนเสียงลั่นเล็กน้อย

หากเป็นความจริง เรื่องนี้สำหรับเมืองฉางอันหรือแม้แต่ฝ่ายราชสำนัก
และราษฎรแล้วไม่ต่างอะไรกับสายฟ้าคำรามดังสะท้านสะเทือน

เมื่อคิดทบทวนเหตุการณ์ทั้งหมดฝ่ายตรงข้ามซ่อนตัวแนบเนียน
ลงมือฉับไวเหลือเกิน หากมิใช่เพราะทางฝั่งเจ้าหน้าที่สืบสวนลึ้นจัดการ
ได้ทันท่วงที ผู้ช่วยร้านขายขนมเหล่านี้นี้คงไม่มีทางได้เอ่ยปากชี้ตัวคนแล้ว

หลังสอบสวนเสร็จลั่นลั่นเชิงโยวกับเขียนว่านซุนก็เดินออกมา

ลั่นเชิงโยวจ้องมองต้นสนในลานกว้างอย่างใจลอย ผู้บงการเบื้องหลัง
มักลุ่มหลงและกำลังคนกำลังทรัพย์พร้อม คุณสมบัติเหล่านี้นล้วน
สอดคล้องกับมุขมนตรีเจิ้ง

ประจวบเหมาะว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในระยະนี้แต่ละเรื่องก็ตรงกับ

มุขมนตรีเจ้ทั้งสี่

คดีฆาตกรตั้งกรรมชิงทหารก่อกวนซูลี่เหียงก็เป็นอนุของมุขมนตรีเจ้ซึ่งเจี้ยนสามารถแต่งเลี้ยวเจียงซือเป็นภรรยาเพื่อล้างแค้นได้แน่นอนว่ามุขมนตรีเจ้ก็อาจให้ซูลี่เหียงที่เคยทำชั่วมาเป็นอนุของตนเองเพื่อทหารก่อกวนได้เช่นกัน

นอกจากนี้คุณชายใหญ่บุตรของมุขมนตรีเจ้จู่ๆ ก็อยากถอนหมั้นแต่ฝ่ายเดียว ก็มีนัยชวนให้ขบคิดอย่างยิ่ง ฉากหน้าเหตุผลในการถอนหมั้นคือพลาดทำตัวนซิงอิงตั้งกรรม แต่ก็รู้ได้เช่นไรว่ามีไ้เพราะมุขมนตรีเจ้ไม่อยากให้บุตรชายกลายเป็นพี่เขยของคุณหนูรองอยู่ที่ทำเรื่องชั่วช้าไว้มากมาย จึงตั้งใจวางแผนการนี้ขึ้นมาโดยเฉพาะ

หากเป็นมุขมนตรีเจ้จริง เช่นนั้นในอดีตที่เฮาเยวี่สานเหรินกับเหวินซิงสานเหรินสามารถหลบหนีการจับกุมของราชสำนักไปได้ก็มีคำอธิบายลงตัวแล้ว

ราชสำนักคิดไม่ถึงแน่นอนว่าพวกเขาจะซ่อนตัวอยู่สักมุมใดมุมหนึ่งในจวนของมุขมนตรีเจ้

เรื่องราวทั้งหมดมีเพียงประเด็นเดียวที่หาคำตอบไม่ได้ก็คือเจ้ซวงอันหากว่ามุขมนตรีเจ้เป็นผู้บงการเบื้องหลัง แล้วยังปล่อยให้หลูจ้าวอันใช้कुคะเนิงหล่าอลงงบุตรสาวของตนไปได้อย่างไร

พอคิดๆ ดูแล้วบางทีเรื่องนี้มุขมนตรีเจ้ก็คงไม่รู้มาก่อน ภายหลังถึงรู้ว่าบุตรสาวถูกวางแผนคิดร้าย ดังนั้นหลังเกิดเรื่องเกิดราวจึงไม่มีเจตนาจะปกป้องหลูจ้าวอันเลยสักนิด เพียงมองเขาเป็นหมากที่คิดจะสลัดทิ้งโดยไม่ลังเล

ลองมองว่ามุขมนตรีเจ้เป็นผู้บงการเบื้องหลังชั่วคราว แต่ยังมี

ประเด็นน่าสงสัยหลายข้อที่ไม่ตรงกัน

"พี่เหียน ข้าต้องเข้าวังสักหน่อยแล้ว" ไม่ว่าสรุปแล้วจะใช่ขมุมนตรีเจิ้งหรือไม่ ราชสำนักกับวังหลวงจะต้องเตรียมการรับมืออย่างเงิบๆ ให้เร็วที่สุด

ใครจะรู้ว่าเมื่อลินเจิงไยวกลับจากวังหลวง เจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่จะตรงเข้ามาแจ้งว่า "เจ้าหน้าที่สืบสวนลิน คุณหนูรองอุบอว่ามีเบาะแสสำคัญจะสารภาพ แต่ก่อนหน้านี้ฉันนางอยากพบมารดาของตนเอง แล้วก็ยังอยากพบหน้าคุณหนูผู้กับคุณหนูเถิงด้วย หากศาลต้าหลี่ไม่ยอมรับปากตามเงื่อนไข นางก็ปฏิเสธจะให้เบาะแสขอรับ"

"จัดการตามที่นางบอก" ลินเจิงไยวตอบกลับโดยไม่เสียเวลาคิด
เจ้าหน้าที่มีท่าทีลังเล "แต่...ถึงอย่างไรคุณหนูเถิงกับคุณหนูผู้ก็เป็นสตรีอ่อนแอ อาจจะไม่กล้ามาที่คุกกี้ก็ได้"

"ไม่หรอ กพวกนางต้องมานะ" ลินเจิงไยวคลี่ยิ้มแล้วเดินออกไปข้างนอก

เขายังไม่รู้จักเถิงอวี่อี่ดีหรือไร นางไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน ได้ยินว่าคู่อริอยากพบนาง นางจะต้องรับมาอย่างรวดเร็วแน่

สองวันมานี้เถิงอวี่อี่กินอิ่มนอนหลับสบาย หลังการจับกุมอุ้งฉิ้งหลู่จ้าวอัน เจ้ามืดที่ปกคลุมหัวใจก่อนหน้านี้ก็ลบเลือนหายไปกว่าครึ่ง

แม้จะยังสืบไม่ได้ว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังคือใคร แต่นางมั่นใจฝีมือการไขคดีของลินเจิงไยวมาก เชื่อว่าขอเพียงคลำตามเถิดต่อไปเรื่อยๆ ไม่ช้าก็เร็วจะต้องจับคนผู้นั้นมาลงโทษตามกฎหมายได้แน่

สำนักศึกษาปล่อยยให้หยุดเรียนพอดี นางจึงได้เจียดเวลามาพักผ่อน

สองสามวัน ตอนที่ข่าวของศาลด้าหลี่ส่งมาถึงนางกำลังเอนกายดื่มสุรากับเสี่ยวหยายอยู่บนตั่ง

พอได้ยินรายงานจากขุนหรง ถึงอวี่อื่ก็รีบวางจอกสุราลงทันที

"อยู่ฉิอยากพบข้า?" นางนึกว่าตนเองหลุดไป จึงลูบใบหูตนเองเบาๆ โดยไม่รู้ตัว

"ใช่เจ้าคะ" ขุนหรงกับปี่หลั้วรายงานอยู่นอกมาน "นอกจากคุณหนูแล้ว นางยังบอกว่าอยากพบคุณหนูใหญ่สกุลตู้ พอเจ้าหน้าที่ศาลด้าหลี่แจ้งข่าวเสร็จก็รีบไปแจ้งข่าวที่จวนสกุลตู้ต่อเลย คุณหนู พวกเราจะไปหรือไม่เจ้าคะ"

ถึงอวี่อื่บอกมือให้เสี่ยวหยาคลานกลับเข้าไปในกระบี่แล้วลุกพรวดขึ้นมา

"แน่นอนว่าต้องไป" นางเอ่ยอย่างหนักแน่น "ช่วยข้าเตรียมเสื้อผ้าเตรียมรถม้าเร็วเข้า"

หลังแะจวนสกุลตู้รับรู้ถึงหั้นแล้ว สองสาวพี่น้องก็มุ่งหน้าไปยังศาลด้าหลี่ด้วยกัน

ตู้เซ่าถึงไม่วางใจ ขึ้นอาสาว่าจะบังคับม้าไปเป็นเพื่อนด้วย

ลิ่นเจิงโย้วมารออยู่หน้าประตูพักใหญ่แล้ว พอเห็นรถม้าสกุลถึงวิ่งตรงมาก็เดินลงบันไดไปต้อนรับ

ถึงอวี่อื่ลงจากรถม้าอย่างคล่องแคล่วแล้วขยับเข้าไปใกล้ ลิ่นเจิงโย้วจึงได้กลิ่นสุราจางๆ จากร่างนาง

กลิ่นสุราอร่ามหวาน...

ลมหายใจหอมกรุ่นปานนี้ อย่างน้อยต้องดื่มมาแล้วหนึ่ง

ดื่มไปมากอย่างนี้ นางไม่กลัวว่าจะเมาเลยกระมัง

เขามองดวงดาววาระยับคู้้นั้นหลังหมวกม่านแพร เถิงอวี้ก็มองเขา
อยู่เช่นกัน

ด้วยข้างหลังเป็นเหยียนวานซุนกับเจ้าหน้าที่ศาลตำหลิ่ ลิ่นเจิงโย่ว
จึงเพียงปรายตามอง ก่อนวางมาดจริงจังประสานมือคารวะพวกเขา
สามพี่น้อง "รบกวนแล้ว อยู่ๆ ผู้ต้องสงสัยบอกว่ามีเบาะแสสำคัญจะ
สารภาพ จึงจำต้องรบกวนคุณหนูตัวกับคุณหนูเถิงไปด้วยกันแล้ว"

ตู่เถิงหันจูงมือน้องสาวรอบกายคารวะ "เจ้าหน้าที่สืบสวนลิ่น
มีความชอบในการไขคดี พวกเราอย่าลืมปฏิเสธอยู่แล้ว"

ลิ่นเจิงโย่วมองไปทางตู่เซ้าถึงที่อยู่ด้านหลังพวกนางสองคน "ขอให้
คุณชายตู่รออยู่ตรงนี้ด้วย"

ตู่เซ้าถึงพยักหน้ารับอย่างกังวล

"จะรอข้าไม่ได้ ตามข้าเข้าไปเถอะ" ลิ่นเจิงโย่วหันหลังเดินขึ้นบันได
ยกมือไพล่หลังเดินนำเข้าไปก่อน "ประเดี๋ยวพอไปถึงคุกแล้วข้าจะอยู่ข้างๆ
ตลอด...ไม่ต้องกลัว"

เถิงอวี้มองแผ่นหลังของลิ่นเจิงโย่ว ภายในใจรู้สึกมันคงหาใดเปรียบ
นางไม่กลัวเลยแม้แต่น้อย แต่สัมผัสได้ว่าญาติผู้พี่ประหม่าอยู่สักหน่อย
ตั้งแต่เมื่อครู่จึงบีบมือนางแน่นขึ้น กลางฝ่ามือยังมีเหงื่อออกต่อเนื่อง โชคดี
ที่ลิ่นเจิงโย่วบอกว่าตนเองจะไม่ผละจากไปที่ใด ญาติผู้พี่ถึงได้เบาใจลง
ไม่น้อย

พวกเขาสามคนกำลังจะเข้าไปข้างใน พลันมีเสียงคนกลุ่มหนึ่งขี่ม้า
ตรงมาจากสุดถนน ผู้นำนำหน้านั้นสวมชุดคลุมยาวสีม่วงและเกี้ยวสีทอง
ประดับศีรษะ

เป็นองค์รัชทายาทนั่นเอง

องค์รัชทายาทหลงจากหลังม้าตรงหน้าประตู มองดูถึงหลังแนวหนึ่งก่อน จากนั้นจึงหันไปพยักหน้าให้ทุกคนเล็กน้อย สุดท้ายจึงตัวลื่นเชิงโยว หลบออกไป เอ่ยถามเสียงแผ่วเบาว่า "ผู้ต้องสงสัยต้องการพบคุณหนูผู้เจ้ากับปากนางนะหรือ ไม่กลัวจะเกิดเรื่องไม่คาดฝันหรือ"

ถึงอวี้อี้เอียงศีรษะสังเกตญาติผู้พี่ เห็นอีกฝ่ายกิริยาสงบนิ่งเยือกเย็น ทว่าใบหน้าที่ยิ้มอยู่หลังหมวกม่านแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงเรื่อในพริบตา ต่อให้ผ้าไหมโปร่งบางบดบังไว้ชั้นหนึ่งก็มองเห็นความแตกต่างได้

เมื่อเหลียวมองไปทางตู้เข้าถ้ำอีกครั้ง ไม่น่าเชื่อว่าญาติผู้น้องจะเดินเข้าไปสนทนากับองค์รัชทายาทเอง

ถึงอวี้อี้ใคร่ครวญอยู่ในใจ คงไม่ใช่ทั้งสองวันนี้้องรัชทายาทไปหาญาติผู้พี่เป็นการส่วนตัวมาหรอกนะ มิฉะนั้นพวกเขาไม่มีทางคุ้นเคยกันถึงเพียงนี้ได้

น่าเสียดายสองวันมานี้นางมัวแต่กินๆ นอนๆ อยู่ที่บ้านเพื่อฉลองที่คนร้ายถูกจับกุมเสียที ญาติผู้พี่มาหานางสองสามครั้ง นางยังนอนหลับสนิทไม่รู้เรื่องรู้อะไร

ไม่ได้การ ประเดี๋ยวกลับไปต้องซักถามให้ละเอียด

ไม่รู้วาลินเชิงโยวบอกอะไรกับองค์รัชทายาท ดูเหมือนองค์รัชทายาทจะวางใจลงได้แล้ว จึงกลับไปขึ้นหลังม้ารออยู่นอกประตูโดยไม่มีที่ท่าจะจากไป

"ไปเถอะ" ลินเชิงโยวให้เจ้าหน้าที่ด้านข้างสองคนออกไป แล้วเดินนำทางพวกนางสองคนเข้าสู่ด้านในเพียงลำพัง

ถึงอวี้อี้เดินตามพลางเหลียวซ้ายแลขวาไปด้วย ที่แท้ก็คือสถานที่ทำคดีของลินเชิงโยว ไม่ได้น่าสะพรึงกลัวดังเช่นในการนึกคิดของนาง

กลับมีพื้นที่กว้างขวางและสะอาดเรียบง่าย

ไม่รู้ว่ามีการเตรียมล่วงหน้าหรือไม่ ระหว่างเส้นทางแทบไม่เห็น
ขุนนางหรือเจ้าหน้าที่ศาลต่ำหลีเลย

ผ่านห้องโถงด้านหน้าไปก็เป็นห้องโถงกลาง เดินออกจากห้องโถงกลาง
สองฝั่งเป็นห้องทำงาน ด้านหลังเป็นลานกว้างแห่งหนึ่ง กลางลานกว้าง
ปลูกต้นสนสีเขียวขจีเต็มไปหมด แผ่กลิ่นอายเคร่งขรึมท่ามกลางความ
สงบร่มเย็น

ลินเจิงไยวนำทางด้านหน้า ทว่าความสนใจกลับไปอยู่ที่เชิงอวี้วี้
ด้านหลัง เขาก็ไม่เคยคิดฝันเลยว่าจะมีสักวันหนึ่งที่สามารถนำเชิงอวี้วี้
มาเยี่ยมชมที่นี่ได้

สถานที่แห่งนี้สำหรับนางแล้วจะน่าเบื่อหรือไม่ละ

เขาอดเหลียวมองไปไม่ได้

บังเอิญว่าเห็นเชิงอวี้วี้มองสำรวจห้องทำงานทางทิศตะวันออก เขา
จึงกลับหลังหันมาแล้วมองตรงไปเบื้องหน้าพลางเอ่ย "นั่นเป็นห้องทำงาน"

ข้างกายไม่มีคนนอก เชิงอวี้วี้สบายใจขึ้นไม่น้อย หายากที่จะได้เข้ามา
ในศาลต่ำหลีสักครั้ง นางจึงอยากสอบถามสักสองสามประโยค ได้ยิน
ดังนั้นก็ถามด้วยความอยากรู้ว่า "เป็นสถานที่สำหรับสะสางบันทึกคดีกับ
เขียนสำนวนคดีของขุนนางใช่หรือไม่"

"ใช่แล้ว" ลินเจิงไยวตอบ

ไม่คิดว่านางจะรู้สึกสนใจจริงๆ

ห้องทำงานสำหรับเขาแล้วแทบไม่เคยได้ใช้ เขาไม่เคยนั่งอยู่ในนั้น
อย่างจริงจังเกินหนึ่งชั่วยาม หากมิใช่เพราะบางครั้งต้องไปหาเหยียนว่านซุน
เกรงว่าจนถึงวันนี้ประตูทางเข้าห้องทำงานอยู่ตรงที่ใดก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ

ถึงอวี่ก็พยักหน้ารับรู้ และยังถามคำถามเรื่องที่ยากรู้มานานอีกข้อ
"แล้ว...ศพของเหยื่อเหล่านั้นปกติจะตั้งไว้ที่ใดหรือ"

"ห้องเก็บศพ ประเดี๋ยวเจ้าก็จะได้เห็นแล้ว"

ตู่ถึงหันหน้าเปลี่ยนสี ญาติผู้น้องขวัญกล้าถามฟ้ายิ่งนัก ไม่น่าเชื่อ
ว่านางจะสอบถามเรื่องเช่นนี้

โชคดีว่าตอนเดินผ่านห้องเก็บศพลินเจิงโยวเพียงชี้ให้ญาติผู้น้องดู
อยู่ไกลๆ ไม่ได้พานางเข้าไปจริง

"เห็นแล้วใช่ไหม"

ถึงอวี่มองแล้วก็ถอนหายใจอย่างตกตะลึง "ที่แท้เป็นห้องเพดานต่ำ
เรียงเป็นแถว ดูไม่ค่อยสะดุดตาอย่างนี้เอง"

ลินเจิงโยวรู้สึกขบขัน "ไม่อย่างนั้นเจ้านึกภาพว่าห้องเก็บศพหน้าตา
เป็นเช่นไรเล่า"

"ข้านี้ว่าจะนำสะพริงกลั้วคล้ายกับห้องเก็บศพที่เรือนพักพื้นเปยเถียน
ไม่คิดว่าห้องเก็บศพที่ศาลต่ำหลิเป็นห้องเพดานต่ำทั้งหมดก็แล้วไปเกิด
ข้างนอกยังปลูกดอกไม้ต้นไม้สวยงามตั้งมากมายเต็มไปหมด"

ลินเจิงโยวอธิบายว่า "คดีที่ส่งมอมมายังศาลต่ำหลิส่วนใหญ่จะเป็น
คดีที่ยุ่งยากซับซ้อน เวลาเจอกับคดีตกค้างมานานปีพวกนั้นศพมักจะ
เน่าเปื่อยไม่เหลือเค้าเดิมแล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้กลิ่นแปลกปลอมกระจาย
ไปทั่ว หน้าลานกว้างกับหลังห้องจำต้องปลูกดอกไม้ต้นไม้กลบกลิ่นเหม็น
จำนวนหนึ่ง เสาระเปียงแถวนั้นเป็นแบบกลวงเปล่า ข้างในจะอัดก้อนอิฐ
น้ำแข็งเข้าไปจนเต็ม ต้องทำเช่นนี้ถึงจะยื้อเวลาให้ศพเน่าเปื่อยช้าลง
สักหน่อย เจ้าไม่รู้สิหรือว่าบริเวณนี้เย็นสบายกว่าที่อื่น"

ถึงอวี่ก็อุทานคำหนึ่ง "จริงด้วย"

ตู่ถึงหลันอ๋มยิ้มรับฟัง ทุกครั้งเวลาสิ้นเชิงโยวอยู่กับญาติพี่น้องจะมี
ความอดทนสูงทีเดียว แต่ไม่แน่ใจว่าพวกเขาสองคนรู้ตัวบ้างหรือไม่

เบื้องหน้าก็คือคุกของศาลต้าหลี่แล้ว ลินเชิงโยวนำพวกนางทั้งสอง
เข้าไปด้วยตนเอง

คุกปิดตายสำหรับคุมขังนักโทษคดีร้ายแรงจะสร้างอยู่ใต้ดิน ด้านนอก
มีด่านตรวจคุ้มกันแน่นหนาหลายชั้น

หลังเดินมาตามทางจนถึงหน้าห้องขังที่อยู่ที่สุดเขาจึงหยุดฝีเท้าลง
เอ่ยว่า "ถึงแล้ว"

เจ้าหน้าที่รายงานลินเชิงโยว "อู่ฮุยินเพิ่งออกไป ตอนเข้ามานำอาหาร
ให้นักโทษหลายอย่าง แต่ถูกข้าน้อยขัดขวางเอาไว้แล้ว สองแม่ลูกนั่งคุยกัน
อยู่ข้างในสักพัก ตอนกลับออกมาน้ำตานองหน้า หัวหน้าศาลต้าหลี่กับ
เจ้าหน้าที่ได้สวนหลายคนเฝ้าดูอยู่ด้านนอกตลอดเวลาขอรับ"

ลินเชิงโยวตอบกลับเรียบๆ "เข้าใจแล้ว"

จากนั้นค่อยพาเงิอวี่อู่กับตู่ถึงหลันเดินเข้าไป

ทันทีที่เงิอวี่อู่ก้าวเข้าไปก็มองเห็นอู่ฉีนั่งอยู่ในกรงเหล็ก

ช่วงเวลาสั้นๆ เพียงสองวันอู่ฉีมีสภาพแย่กว่าเดิมมาก มวยผม
หลุดลุ่ยยุ่งเหยิง กระโปรงสีแดงบนร่างก็สกปรกยับเยิน ตอนพวกนาง
เดินเข้ามาอู่ฉีกำลังนั่งฟังกำแพง สีหน้ายังคงดื้อรั้นเย็นชา

ลินเชิงโยวพูดจาเสียดสีนาง "ข้าพาคนมาให้เจ้าแล้ว ต่อจากนี้
ควรทำอย่างไรข้าเป็นคนตัดสินใจ จำเอาไว้ ถ้ามคำถามจบแล้วก็รีบ
คายเบาะแสออกมา หากกล้าเล่นแกล้งไม่ยอมบอก เจ้าคงรู้ว่ามีความทุกข์
ทรมานรอเจ้าอยู่มากเพียงใด"

สีหน้าดั่งแผ่นเหล็กของอู่ฉีเกิดความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยจนได้

คล้ายจะเต็มไปด้วยความเกลียดชัง แต่ที่มากกว่านั้นคือความหวาดกลัว
 นางจ้องหน้าลั่นเชิงโยวชั่วครู่ ก่อนค้นคำพูดตลอดไพบประโยชน์หนึ่ง
 "เข้าใจแล้ว" จากนั้นก็เบนสายตามองถึงอวี้กับตู่ถึงหลัน "มาแล้วหรือ"
 น้ำเสียงนางช่างแหบแห้งยิ่งนัก
 ไม่เพียงเท่านั้น ขอบตางยังแดงเรื่อ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเพิ่งพบหน้า
 มารดามาหรือไม่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3PQ7sg5>